STANISLAV LACOMCHIN

L U M I N I Î N A M U R G

-nuvele-

Volumul II

GALAȚI,

2008

G H E Ş E F T

Moto:

O prietenie sinceră şi dezinteresată este echivalentă cu floarea reginei. Se găseşte foarte rar.

I.

Miez de vară. O căldură toridă învăluie orice suflare într-o moleşeală plăcută, ce te îmbie parcă la somn. Nici o adiere, nici un tremur de frunze, nici un ciripit de pasăre. Nimic. Totul e încremenit. Până şi fumul de la coşul brutăriei părea imortalizat de pensula vreunui pictor. În vălătuci alburii, se ridică domol, drept, destrămându-se alene pe albastrul infinit al cerului. Şi totuşi, liniştea mahalalei fu curmată brusc de lătratul şi schelălăitul câinilor de prin curți, ce parcă erau cuprinşi de panică. Aveau şi de ce. Un zgomot infernal, îndepărtat, se auzea din ce în ce mai tare, punând stăpânire pe tot ce ieşea în cale.

În capătul străzii, într-un alai frenetic, veneau ursarii. Tunete de tobă bubuind, ritm de tamburină zăngănită, o trompetă răguşită ce urla strident scoțând sunete fără nici o noimă şi clinchete de clopoței, prinse de gleznele celor patru țigani care parcă erau traşi la indigo. Pletoşi, mustăcioşi şi foarte tuciurii. Ursarul, care părea mai în vârstă, cu un ciomag în mână şi cu lanțul în cealaltă, îl îmboldea pe moş Martin să se ridice în două picioare. Într-adevăr, un moş, o copie tristă a naturii, cu veşnicul belciug în nas, răpănos şi murdar, cu loloți şi scaieți în blana roasă, cu privirea absentă, abulică.

Din când în când, scotea câte un răget plin de deznădejde, cerând parcă îndurarea şi mila celor din jur. Un ilic slinos, încurcat în ciucurii roşii şi zurgălăi îi încorseta trupul costeliv. Ursarii erau urmați de o ceată zgomotoasă de copii ce țopăiau veseli şi plini de viață, într-un vacarm asurzitor. Cu mic cu mare,

oamenii apăreau buluc la toate porțile, privind curioşi la alaiul zgomotos ce trecea încet prin fața caselor. La fiecare poartă, țiganul întindea tamburina, cerşind pomană. Fiecare dădea ce putea. Unii câte un gologan, alții d-ale mâncării: pâine, fructe, brânză sau slănină, ce dispăreau în desaga mare a țiganului.

Încet, încet, toată hărmălaia se pierdu în depărtare, iar vacarmul se estompă uşor, puțin câte puțin. Până nu se mai auzi nimic. Doar câte un câine încă speriat, mai lătra din când în când. Porțile curților s-au închis şi liniştea puse iar stăpânire peste mahala. Viața îşi urma cursul firesc, cu întâmplările triste sau vesele, predestinate vieții cotidiene, ce punea pecetea destinului fiecăruia, indiferent de starea socială.

O întâmplare nostimă şi cam delicată se petrecea chiar peste drum de găzărie. La umbra unui pom, cu limbile scoase de un cot, o pereche canină, încârligată, atrase atenția unui dop de fetiță ce trecea pe acolo, însoțită de bunica ei. Curioasă ca orice copilaş, gâgâlicea se opri din mers.

-Mamaie, de ce cuțu şi cuțu sunt lipiți unul de altul?

Neprimind nici un răspuns, ghindocul întinse mânuța, arătând spre cele două potăi.

-Le-a legat cineva cozile?

Surprinsă de asemenea întrebări trăsnite din mintea unui copil, femeia înşfăcă fetița în brațe şi iuți pasul, bodogănind afurisenii la adresa celor două javre.

Pe o străduță lăturalnică, altă dandana. Doi plozi mai măricei jucau țurca. Pocnită cu putere, țurca vâjâi prin aer şi se opri în geamul unei case, făcându-l zob. Zornăitul geamului spart sperie un stol de vrăbii dintr-un pom. Într-o clipă, tot roiul de vrăbii țâşni, ciripind în cor, dispărând în alți copaci. Câteva clipe, puştanii au rămas înmărmuriți. Brusc, poarta curții se deschise şi un bărbat voinic, cu un băț în mână apăru în prag. Aruncă o privire la geamul spart, trase o înjurătură, privi în jur şi dădu cu ochii de cei doi baistruci încremeniți de spaimă.

-Bă, puşlamalelor, care din voi a spart geamul?

Linişte. Cei doi îl priveau fix, stană de piatră, neştiind ce să spună.

-Mă ştrengarilor, vreți să pun bățul pe voi? De ce tăceți? V-am ăntrebat ceva!...

Pauză. Înlemniți de frică, plozii continuau să-l privească fix, fâstâciți, ca nişte hoți prinşi la găini. Unul din ei, mai îndrăzneț, îngăimă ceva.

-Ai spus ceva? De ce taci? Voi chiar vreți să vă cotonogesc?...Bine!

Cu bățul în mână, păgubaşul făcu doi-trei paşi spre ei. Îngrozit de ce putea să pățească, puştiul rupse tăcerea:

-Nene, nu noi am spart geamul.

-Dar cine, mă împielițatule? S-a spart singur? Sau a venit în zbor vreun porumbel şi a spart geamul cu ciocul?

Furios, din câțiva paşi, ajunse în fața lor, cu bățul ridicat.

-Nu!.. Nu da, nene!..Nu noi am spart geamul!

-Dar cine, mă? Sfântul Sisoe?

-Nu, nene, un băiat mai mare a tras cu praştia într-o vrabie şi a nimerit geamul.

-Şi de ce n-ai spus nimic până acum? Unde a dispărut puşlamaua?

Văzând că minciuna a prins, puştiul căpătă curaj. Întinse mâna arătând strada în lungul ei.

-Pe acolo, pe acolo a fugit, nene!

-Unde, pe acolo? Nu văd nimic!

-Păi, la primul colț, unde e tutungeria, a luat-o la stânga.

-La stânga ai spus? Paştele mamei lui de derbedeu! Ei, lasă că-i pun eu pielea pe băț!

Furios peste măsură, o rupse la fugă în direcția arătată, în timp ce boroboațele îşi luară picioarele la spinare şi dispărură în direcția opusă, după primul colț. Ce să-i faci? Mai sunt şi oameni mari păcăliți de cei mici. Asta-i viața.

Pe strada aproape pustie, apăru o birjă rătăcită în galopul molcom al cailor pe caldarâmul încins. În spatele trăsurii, agățat cu mânuțele de axul roții, altă podoabă. Un pici de câțiva anişori, călătorea gratis, nestingherit şi plin de sine. Un mic vagabond, un ştrengar poznaş, ce se lupta cu viața şi învăța de mic cum să trăiască. Neavând clienți, trăsura coborî domol strada Traian, o luă pe strada Tecuci, tot la vale, coti pe strada Mavramol şi se opri o clipă la statuia lui Costache Negri, lăsând loc unui tramvai să treacă. Acesta o luă pe strada Brăilei în sus. În clipa aceea, piciul îşi dădu drumul din spatele trăsurii şi o luă țopăind spre Vadul Raşcu. Un năsuc cârn, ochi jucăuşi, blond, cu părul răvăşit şi jun zâmbet ştrengăresc, părea un fel de Gavrouche, un vagabond pierdut în viața cotidiană, un copil din flori, cu o mamă cerşetoare şi un tată anonim. Toată ziulica brambura pe străzi, întinzând mâna la cei bogați sau lingând farfuriile de mâncare de pe mesele grădinilor de vară. Un pantalonaş scurt, cu cracii foarte largi, era prins de corp cu o bretea de sfoară. Asta era toată îmbrăcămintea miculuivagabond.

Ajuns la benzinăria cu pompă din piața veche, încetini pasul. Atenția îi fu atrasă de o băcănie şi delicatese, plină de bunătăți etalate în fața prăvăliei în săculeți, lighenaşe şi borcane; mirodenii, dulciuri, cafea, măsline, brânzeturi, scumbii şi câte altele. Băcanul, un evreu foarte gras, cu un şorț cam murdar, stătea tolănit pe un scaun în fața băcăniei, făcându-şi vânt cu un ziar. Din când în când, mâna cu ziarul se lăsa domoală în poala şorțului. Moțăia puțin şi tresărea, ridicând ziarul drept evantai. Lângă el, pe un taburet, un borcan mare plin cu covrigi cu susan.

Piciul se opri locului cu ochii la borcan. Privea pofticios, când la covrigii cu susan, când la băcanul ce moțăia. Tot privind borcanul cu covrigi, piciul atrase atenția evreului.

-Moi copilaş, ce tot stai încremenit cu ochii pironiți spre mine? Vrai ceva?

-Nu, nene, priveam doar borcanul cu covrigi.

-Aşa care va să zică! Covrigi ai spus? Vrai să cumperi unul, sau mai mulți?

După o mică pauză, piciul răspunse cu o întrebare:

-Dar cât costă un covrig?

-Trei bani cu susan şi doi bani, fără.

Urmă o pauză lungă, după care băcanul continuă:

-De ce taci? Vrai să cumperi sau nu?

Candid, piciul răspunse prompt:

-N-am bani.

Supărat foc, mirat şi indignat, băcanul se ridică de pe scaun.

-Atunci, de ce m-ai ținut de vorbă? Eşti un copil obraznic; aşa-mi trebuie Mi-am pus mintea cu un pierde vară. Du-te în drumul tău şi lasă-mă în pace.

Puştiul rămase pe loc privindu-l pe băcan cu o mutrişoară nevinovată:

-Te rog, nene, nu te supăra, eu n-am bani să cumpăr nici o chiflă!

Milos din fire, băcanul îl privi blajin:

-Atunci, ce vrai? Hai, spune, te ascult.

-Nene, vreau să te întreb ceva: dacă un covrig costă trei bani, stunci gaura?...

Fraza rămase oarecum neterminată.

Evreul îl privi atent neînțelegând nimic.

-Gaură?...Ce gaură?...Asta-i culmea! Ce vrai să spui?

-Nene, n-am vrut să te supăr. Vroiam să ştiu cât costă gaura unui covrig?

Băcanul rămase perplex. Aşa ceva nu l-a mai întrebat nimeni. Dându-şi seama de naivitatea copilului, începu să râdă:

-Moi chinder mic şi prostuț! Cum de ți-a venit în minte aşa o întrebare? Auzi acolo! Cât costă gaura unui covrig? Asta-i bună" Ascultă, copilaş, o gaură rămâne o gaură, adică nimic. De pe urma unei găuri nu poți câşliga nimic!

-Şi?

-Şi ce? O gaură nu costă nimic, indiferent că-i o gaură de pantalon sau de covrig.

-Adevărat? Ce bine-mi pare!

Evreul îl privi şi mai mirat:

-De ce-ți pare bine? Ce are gaura unui covrig cu veselia ta?

-Are, nene, are. Şi încă foarte mare! Dacă ai şti!...

-Ce să ştiu? Hai că m-ai zăpăcit de tot!

-Nene, te rog încă o dată, nu te supăra pe mine. Vreau să te întreb ceva.

Piciul lăsă capul în jos, frământându-şi mânuțele. Băcanul nu mai înțelegea nimic. Blând, îl mângâie pe căpuşor:

-Ce vrai să mai ştii? Hai, țâncule, te ascult.

-Nene, dar nu te supăra, dacă gaura de la covrig nu costă nimic, dacă te rog foarte frumos, îți faci cu mine o pomană să-mi dai şi mie o gaură?

Buimăcit complet de raționamentul şi cererea piciului, băcanul explodă într-un râs zgomotos şi luă copilul în brațe:

-Cum adică? Mi-ai cerut să-ți dau o gaură de covrig? Aşa ceva nu se poate decât dacă îți dau şi covrigul.

Timid, ştrengarul zâmbi şăgalnic;

-Păi…cam aşa ar trebui, nene Evreul îl strânse cu drag la piept.

-Moi țânc mic şi drag. Văd că-ți merge bibilica! M-ai cucerit! M-ai data gata.

Îl sărută pe obraji.

-În loc să cerşeşti, m-ai luat la întrebări, inventând povestea cu gaura. Până la urmă ai reuşit să ajungi unde ai vrut. Bravo, n-am mai întâlnit aşa un copilaş inteligent. Ai părinți?

Piciul l privi trist:

-Numai mamă.

-Bine, bine, copilaş nevinovat, un pui de omuleț ce se luptă cu viața şi cu greutățile ei. Îl lăsă uşurel din brațe. Uite, fiindcă mi-ai plăcut foarte mult cum te descurci când vrai ceva şi fiindcă eşti un pici foarte inteligent, am să-ți dau ceva.

Sub privirile uimite ale piciului, băcanul luă o pungă mare din băcănie şi începu să o umple cu de-ale gurii: o bucată de brânză, o scrumbie, o mână de biscuiți şi câteva acadele.

-Fii atent. Cu punga asta te duci acasă şli mănânci împreună cu mămica ta, tot ce ți-am pus în ea. Bine?

-Sărut mâna, nene, să-ți dea Dumnezeu sănătate şi tot ce-ți doreşti în viață pentru binele făcut.

Emoționat, băcanul îl mângâie pe căpuşor.

-Bine, bine, chinder năzdrăvan, îți doresc să creşti mare, sănătos şi să ai noroc în viață- Hai, acum du-te la mămica ta.

Cu punga în brațe, cu căpuşărul plecat, piciul rămase pironit locului. Băcanul îl privi nedumerit.

-Ce s-a ntâmplat? Mai vrai ceva?

Nevinovat, copilaşul întinse mânuța spre borcanul cu covrigi.

-Nene, sărut mâna pentru tot ce mi-ai dat.

-Să-ți fie de bine.

-Dar cu gaura…. Cum rămâne? Îmi dai şi mie una?

Bătându-se cu mâna peste frunte, evreul începu să râdă cu gura până la urechi:

-Bătu-te-ar norocul de chinderaş isteț şi deştept! Iartă-mă, am uitat.

Se duse la borcan şi scoase patru covrigi.

-Uite, aici ai patru găuri, adică patru covrigi cu susan. Doi ăi mănânci tu şi doi îi duci la mămica. Bine?

-Sărut mâna, nene şi multă baftă!

-Mulțumesc, puişor nevinovat… Hai, du-te! La revedere.

Cu punga strânsă la piept şi cu covrigii în mână, Gavrouche se pierdu în lume sub privirile emoționante ale băcanului.

O lacrimă îi apăru în colțul ochiului, ce se prelinse uşor pe obraz. Ştergându-şi lacrima, băcanaul se aşează din nou pe scaun, făcându-şi vânt cu ziarul.

II.

Tot moțăind pe scaun, băcanul auzi la un moment dat o voce cunoscută:

-Bună ziua, afaceristule!

-Bună, moi Şmil. Ce-i cu tine pe aici?

-Ce să fie? Mă plimb ca tot omul. Pe aici ce se aude? Vânzare?

-Ceac-pac; m-am săturat să tot aşez marfa în stradă dimineața, iar seara să o car în băcănie. Lume săracă, moi Şmil. Noroc că nu vând marfă perisabilă. Altfel, ce-aş face cu ea, că se strică?

-Foarte simplu, ai mânca-o!

-Uite ce-ți poate trece prin cap! Văd că ai chef de glume.

-Cam aşa. Mai glumim ca să uităm necazurile. Altceva?

- Nimic. Toate-s vechi şi vechi sunt toate.

-Bine, măi Sami, am plecat… A!... era să uit! Ai auzit ce-a pățit Ştrul al lui Leibovici?

-Nu, ce s-a întâmplat?

-Ce s-a întâmplat? Dandana mare, moi, mare de tot!

-Dar spune odată şi nu mă mai fierbe!

-A prins-o pe Raşela cu un vaporean. După cum am auzit, gagiul e nostrom pe un mare vapor maritim.

-Ia te uită ce face Raşela, ruşinoasă!… Şi?...

-Şi ce? Acum o săptămână, Ştrul a înaintat divorț, iar în curând Raşela va rămâne pe drumuri. Noroc că n-au copii.

-Ca să vezi, drăcovenie! Ce să-i faci? Aşa e viața. Când nu te aştepți,te pocneşte cu leuca-n cap.

-Ai dreptate. Privind borcanul cu covrigi. De câte zile îi ai? Barem se vând?

-Pe dracu'! De azi dimineață n-am reuşit să vând nici unul: în schimb am dat de pomană patru.

-Măi să fie! Nju te ştiam filantrop. Cum adică…de pomană?

-Mai adineauri mi se făcu milă de un țânc ce stătea pironit şi-i mânca din ochi. Copilaş mic; ce să fac?...I-am dat.

-Copilaş ai spus? Ia stai puțin… Cum arăta țâncul?

-De ce?

-Aşa. Am o bănuială. Era blond, cu părul netuns?

-Da!

-Cu un năsuc în vânt?

-Cu!

-Şi cu pantaloni scurți şi largi?

-Şi!

-Ăsta e! El e! Îl ştiu! Îl cunosc toți chelnerii din toate cârciumile şi grădinile de vară. De asemenea şi majoritatea negustorilor şi birjarilor. Un pezevenghi; un escroc mic, inteligent, având darul de a se băga sub pielea omului. Peste tot joacă teatru, şi încă foarte bine, ca să păcălească pe naivi şi pe miloşi. Majoritatea celor care au pățit-o îi spun **micul actor.**

Sami rămase cu gura căscată. Nu-i venea să creadă.

-Cum se poate aşa ceva? Nu, nu pot să cred! Era atât de dulce şi nevinovat!

-Ba să crezi, Sami, să crezi. Ai fost păcălit de un mucos de câțiva anişori.

- Nu, nu se poate!... Cum să fiu îmbrobodit în felul acesta? Poate e vorba de alt copil.

-Nu cred… Dar, stai; putem verifica dacă e adevărat. Mi-ai spus că privea covrigii cu jind şi, făcându-ți milă, i-ai dat patru covrigi.

-Da, şi ce-i cu asta? Orice copilaş al străzilor ar vrea să mănânce un covrig.

-De acord cu tine. Aşa e. Dar ia spune-mi: acest țânc nu te-a întrebat cumva cât costă gaura unui covrig?

Băcanul rămase năuc.

-Ba da, moi Şmil! De unde ştii?

-De la lume. Peste tot unde hoinăreşte şi vede cogvrigi de vânzare, înşiră cu talent povestea cu gaura. În 99 la sută din cazuri, reuşeşte! Şi aşa pleacă puştiul cu covrigul, fără să cerşească. Mai ai de spus ceva?

-Ce să mai spun? Nu mi-am închipui că un copilaş poate fi atât de prefăcut! Auzi, pezevenghiul! A plecat cu covrigii şi cu punga plină!

-Care pungă?

-Punga cu mâncare. I-am dat de toate. Şi pâine şi brânză şi scrumbie şi biscuiți; ce mai, m-a uşurat escrocul de vreo 40-50 de bani.

Şmil începu să râdă cu poftă.

-De ce râzi de mine? Pentru că sunt credul şi milos?

-Nu, Sami, nu râd de tine. Mi-am adus aminte de un alt talent al țâncului: acela de scamator!

-Nu înțeleg! Un copilaş aşa de mic, scamator? Dar ce scamatorii poate face un pici de câțiva anişori?

-Face, Sami, face. Şi încă foarte bine, şi în folosul lui.

-Cum în folosul lui? Ce vrai să spui?

-Ce vreau să spun? Răbdare: îți spun. Ştii ce face când colindă cârciumile? O scamatorie, una singură, dar de efect şi în folosul lui sută la sută!

-Cum aşa? Fă-mă să înțeleg.

-Mintenaş. Ia de la clienți bănuți, îi bagă în gură şi zicând hocus-pocus, îi face să dispară. În gură nu mai are nimic.

-Cum aşa?

-Foarte simplu. Pur şi simplu îi înghite.

-Nu mă înnebuni!! Bine, dar..

Şmil îl întrerupse, continuând vesel:

-Nici un dar! Ascultă bomba finală! Ziua sau seara înghite bănuții prin cărciumi, iar a doua zi îi elimină.

-Îi elimină?...Cum adică?

-Simplu! Cum să-ți spun mai pe şleau?... Mai pe româneşte! Îi cacă omule, acum ai înțeles?

-Moi Şmil, tu mă înebuneşti! De ce să înghită bănuți şi apoi să-i cace?

-De ce? Ca să aibă ce mânca!

-Adică?

-Moi Sami, chiar te-ai ramolit? Văd că nu-ți merge mintea deloc. În cursul zilei îi cacă, îi spală şi are bani de buzunar. Boier mare,ce mai!

-Ia te uită, unde l-a dus capul! Păi, aşa un pezevenghi mai rar. Şi totuşi, mă gândesc la ceva.

-La ce?

-Un pui de om înghite intenționat bănuții şi îi elimină pe parcurs. Dacă pățeşte ceva?

-Ce să pățească?

-La stomăcuțul lui poate face… Na că am un lapus de memorie!... Cum îi spune?...Stai aşa, mi-am adus aminte. Dacă face concluzie stomacală?

Şmil îl privi cam încrezut şi începu să râdă:

-Moi Sami, eşti o comoară lingvistică, ce mai! Auzi nostimadă! Lapus!...Concluzie…şi stomacală! Bună, zău aşa! Hai să te lămuresc: se spune lapsus şi nu lapus. Iar concluzie este un cuvânt ce înseamnă cu totul altceva. Se spune: ocluzie şi nu stomacală, ci intestinală. Ocluzie in-tes-ti-na-lă! Clar? Cât priveşte riscul de a înghiți bănuții, n-are nici pe dracu'. Înghite firfirici, monedele cele mai mici, de un ban. Aşa că, fii liniştit.

-Bine, bine, văd că le ştii pe toate, deşteptule. Dar treaba asta cu scamatoria, de unde o ştii?

-De la lume; chelneri, birjari, negustori, tarabagii şi mai ales, cheflii de prin toate bombele şi terasele de vară.

-Mare podoabă mai eşti! Ştii ce eşti tu? Un fel de radio mahala!

Şmil îl privi vesel.

-Ai greşit, nu se spune radio mahala!

-Dar cum, moi istețule?

-Radio şanţ, moi păgubosule!

O femeie se apropie vrând să cumpere săpun.

-Văd că ai un client. Baftă şi nu mai fii atât de credul. Am plecat. Pa!

Făcându-i cu mâna, Şmil o luă spre Dunăre, coborând Vadul Raşcu. Slab, înalt şi cu ochelari cu multe dioptrii, mergea încet şi legănat, fredonând o melodie. La un moment dat se auzi un zgomot estompat care venea din susul râpei de la Dunăre. Curenții de aer aduceau frânturi de muzică de fanfară şi pocnete ca de revolver. Şmil se opri. Îşi dădu seama că zgomotul provenea de la bâlciul instalat pe coama râpei. Veniseră moşii la Galaţi. Iuțind paşii, o luă spre bâlci. După vreun sfert de oră ajunse acolo. Îl întâmpină o prăfăraie, o hărmălaie şi o zăpuşeală de nedescris.

Tot bâlciul era eclipsat de o mare de praf ce se ridica domol din colbul uscat de arşiță şi se destrăma în văzduh. Îi veni să renunțe şi totuşi, neavând ce face, pătrunse în bâlci.

La intrare, un flaşnetar bătrân cu un picior de lemn, învârtea absent la o flaşnetă răguşită, ce scotea sunete false. Un papagal mic şi multicolor țopăia pe un beşişor. Din când în când rostea piţigăiat câte un cuvânt. În fața papagalului, o cutie de carton plină cu bilețele ce preziceau viitorul. Credulii încercau să-şi afle viitorul, neştiind că bilețelele aveau text comun pentru toate zodiile.

Mai privi o clipă papagalul şi făcu vreo câțiva paşi. În jur, o lume pestriță, de condiții sociale diferite, dar foarte simpli. Precupeți, funcționăraşi, samsari, coate goale, cerşetori, tarabagii, hoți de buzunare, soldați şi marinari în permisie, vagabonzi, ordonanțe şi servitoare. Țigani cu tingiri şi ceaune, docheri, țigănci ce ghiceau viitorul în ghioc, meseriaşi şi puradei cerşind, măcelari şi hamali. Copii de toate vârstele însoțiți de bunici sau de părinți. Şi lista ar putea continua. Pe scurt, toată viața unui oraş cu multitudinile ei sociale şi materiale. O lume avidă de distracții şi de recreare ce se zbuciuma de colo-acolo, prin colbul încins de arşița soarelui.

Şmil mai făcu vreo câțiva paşi şi se opri lângă lanțuri ce se învârteau frenetic deasupra capetelor din jur. La un moment dat, auzi nişte glasuri înăbuşite. Întoarse capul. Nimeni. Curios, începu să cerceteze platforma lanțurilor. La o scândură, dădu peste un nod ce lipsea. Privi prin gaură în interiorul platformei. Rămase stupefiat. Lanțul nu avea motor. La baza axului de sub platformă, erau înfipte lateral, vreo 10-12 bârne de lemn groase, dispuse circular în jurul axului. La fiecare bârnă, câte doi bărbați voinici, numai în chiloți, şiroind de sudoare, împingeau de zor şi cu putere bârnele ce puneau în mişcare axul. Parcă erau nişte ocnaşi ce trăgeau la vâsle într-o galeră. Mai lipseau doar lanțurile de la picioare,

Halal mod de viață. Deasupra lumea se distra, iar sub platformă, plebea îşi câştiga existența ca pe vremea sclaviei. Deprimat, se îndepărtă de această ocnă modernă. Peste tot, fel de fel de distracții atrăgeau puhoiul de lume ca un magnet. Zidul morții, păpuşari, bărci, acrobați, dresori, contorsionişti, globul

morții, circari, roata norocului, jongleri, scamatori, ventriloci, echilibriști îşi etalau talentele, neținând cont de riscurile meseriei.

Pretutindeni, reclame în culori țipătoare, pictate naiv şi cu texte agramate, Nasul lui Şmil fu izbit de arome culinare, care mai de care mai apetisante: mici şi cârnați la grătar, gogoşi sfârâind în uleiul încins, friptane şi pârjoale, frigărui la proțap. Peste tot, bere, tărie, vin, bragă şi limonadă. Pentru toate buzunarele.

Tot mergând şi căscând gura, ajunse în mijlocul bâlciului. Un circ mare cu cupolă, îşi desfăşura programul. Din interior se auzea fanfara şi ropote de aplauze. Probabil se terminase vreun număr de trapez sau o dresură de tigri. Privirea îi fu atrasă instinctiv de marinarii şi ordonanțele ce se foiau țanțoşi prin mulțime, la brațetă cu servitoarele libere sau cu păsărici de noapte. Zâmbi şăgalnic. Îşi aduse aminte de cătănie.

III.

Fu trezit din visare de o mână grea ce-i apăsa umărul. Întoarse capul. Era vecinul lui de casă, Ilie, de meserie samsar. Înalt, voinic şi musculos, părea un atlet. Cu o figură de cazier şi cu o privire cruntă, îți inspira parcă frică. Şi totuşi, cu toată înfățişarea lui dură şi brutală, era un om cumsecade, cu o inimă de aur. Săritor, darnic, foarte milos şi plin de viață.

-Ce mai faci, Şmil? Bună! Ce cauți pe aici? Vreo pițipoancă?

-Bună, Ilie! Pițipoancă ai spus? Nu-mi pot permite aşa ceva. Nu că n-aş vrea. Dar vezi tu, cu viața mea de lefegiu la stat, bugetul îmi este drămuit. Aşadar, casc şi eu gura pe aici. Îmi clătesc şi eu ochii la toată vânzoleala asta, plină de viață şi culoare. Gratis, Ilie, gratis.

- Bine, mă lefegiule, bine. Am înțeles. Ai dreptate. Leafa ta pe o lună, eu cred că o câştig în câteva zile.

Bătându-l uşor pe umăr, continuă:

-Hai să mergem să bem ceva.

-Faci cinste?

-Păi, cum? Altfel te-aş invita? Hai, nu te mai văicări, şi ia viața aşa cum e. Alții, poate o duc mai greu.

Ultima frază a lui Ilie îi aduse aminte de ceata de bărbați în puterea cuvântului ce se învârteau bezmetic prin praf, învârtind lanțul în locul motorului. O lume anonimă şi sordidă ce se lupta cu viața pentru a putea supraviețui.

Luară loc la o masă pe o terasă improvizată. Pe la mese, muşteriii stăteau la taclale, bând bere, tărie sau vin.

Ilie puse pe masă un pachet de țigări şi cutia de chibrituri. Curios, Şmil luă pachetul şi-l privi:

-Regale R.M.S!

Desfăcu încet cutia de culoare roşie şi cu litere aurii. Cu filtru şi aplatizate, ţigările, aliniate frumos în staniol de culoarea aurului, emanau un miros de ceva exotic, oriental.

-Aşa ţigări faine, mai zic şi eu!

Mirosi pachetul şi-l puse pe masă.

-Ia şi fumează; ce mare lucru? Ţigări! Doar n-ai să fumezi Plugare!

-Ştii că nu fumez.

-Aşa e, am uitat. Ia spune: ce bei?

-Indiferent. Ce bei şi tu.

-Hai şi nu te mai sclifosi. Ce vrei? Bere sau tărie? Ce zici de-a mastică?

Pe căldura asta? Nu, Ilie, vreau o bere.

-Bine, Şmil, cum zici tu.

Terasa nu avea chelner, aşa că plecă la bar să comande. Şmil privi în jur la muşteriii de la mese. Atenţia ăi fu atrasă de o ordonanţă şi o servitoare ce chicoteau înfundat la o masă cu halbele în faţă. Fata se foia în scaun, alintându-se, în timp ce ordonanţa, nu mâna pe sub masă, o pipăia pe picioare. La un moment dat, mâna îi dispăru între picioarele fetei, sub rochiţa cu volănaşe.

Şmil zâmbi nostalgic, aducându-şi iar aminte de armată. Apăru şi Ilie. Cu câte două halbe în mână se aşeză la masă. Şmil privi mirat halbele:

-Ce faci, Ilie? Patru halbe? Pe căldura asta?

-Nu-i bai. Şi nu patru, ci două:; de căciulă. Mare brânză! Acu' le bei şi peste o oră stropeşti copacii. Hai noroc!

Ilie sorbi toată halba şi-şi aprinse o ţigară. La un moment dat, un ţigan răpănos se apropie de masă. Avea în mână câteva cuţite de diferite mărimi.

-Sărut mâna, conaşule! Nu vrei să cumperi matale un cuţit fain? Are lama de oţel şi-i făcut de mâna mea!

Ilie luă un cuţit mai mare, îl examină şi-i îndoi uşor lama. Aceasta rămase îndoită, fără să-şi revină.

-Măi baragladină, ce să fac eu cu tinicheaua asta? Nu vezi că-i tablă moartă? Chiar aşa prost mă crezi? Hai, dispari, caută alţi fraieri!

Ţiganul luă cuţitul îndoit, văicărindu-se:

-Haoleu, boierule! Mi-ai stricat frumuseţea de cuţit! Acu' ce mă fac? Am muncit de pomană ca să-l fac.

Ilie îl privi oarecum milos cum se tânguia:

-Ascultă, măi blondinule; ia spune, cât vrei pe tinicheaua asta? Că de oţel nu poate fi vorba.

-Cinci bani, boierule. Pomană curată. Să cumpăr şi eu pâine la puradei.

-Câţi ai?

-Ce să am?

-Puradei! Doar de ei vorbeam!

-Patru, barosane; trei baistruci şi o fetiţă.

-Bravo, focosule, bravo! Văd că eşti bun de prăsilă!

-Ce să fac, conaşule? Sunt tânăr, ca tot omul. Piranda să trăiască, că de puradei, am eu grijă să-i torn.

Începură să râdă toţi trei. Ilie scoase din chimirul lat de la mijloc, portofelul şi luă o monedă.

-Bine măi amărâtule, te înţeleg. Bine că munceşti şi nu furi.

-Să ciordesc, boierule? Se poate? M-ar bate Dumnezeu.

-Hai să nu mai lungim vorba. Cinci bani ai spus? Uite, ţine, ai aici o monedă de zece bani. Ia-o, cumpără puradeilor pâine şi să fii sănătos, Cărare bătută!

-Haoleu, barosane, ce darnic eşti! Să-ţi dea Dumnezeu sănătate şi multă baftă!

Cu cuţitele în mână, ţiganul o luă din loc, dispărând în mulţime. Câteva clipe tăcură amândoi. Şmil se gândea, iar Ilie îl privea.

-De ce taci? Te gândeşti la ceva?

-Moi Ilie, ne cunoaştem de amar de vreme. Suntem vecini de casă. Lumea te ştie de om bun şi cumsecade. Aşa e. Acum m-am convins. Scena cu ţiganul m-a emoţionat profund. Eşti pâinea lui Dumnezeu. Ai un suflet bun şi milos. Îmi pare bine că-mi eşti prieten. Luă o halbă în mână: Hai noroc şi multă baftă! cum a spus ţiganul.

-Şmil, ai început să filozofezi. Nu mi mai lăuda atâta. Aşa m-a lăsat Dumnezeu… Vai de mine!...Am uitat! M-am pus la taclale cu ţiganul şi cmanda cred că-i gata; am plecat.

-Ce comandă? Unde pleci?

-Până la bar; vin imediat.

Mirat, Şmil privi la Ilie care o luă val vârtej spre bar. A uitat? Comandă? Ce-o fi vrut să spună? Privi spre bar. Ilie venea ţanţoş, ţinând în mână ceva alb. Cu toate că purta ochelari, Şmil nu vedea ce aducea. Când se apropie de masă, Şmil rămase mut. Ilie puse pe masă un carton măricel plini cu mici şi felii de pâine.

-Moi Ilie, ce faci? Nu trebuia! Ai dat o grămadă de bani.

-Hai, nu te mai văicări atâta. Taci şi mănâncă; asta-i plăcerea mea. Eşti prietenul meu, îmi eşti drag şi cu asta basta. Hai, că mi-i o foame de lup. Poftă bună!

-Mulţumesc, Ilie, nu mă aşteptam la aşa ceva.

-Mă, tu ai de gând să taci? Se răcesc micii, ce dracu'! Uite, ai şi muştar…

Amândoi începură să mănânce. Micii dispărură unul câte unul, până ce cartonul rămase gol, pătat de muştar şi grăsime.

Ilie îşi aprinse altă ţigară, se întinse de-i trosniră oasele şi se ridică de pe scaun.

-Hai să mai căscăm gura. Ce zici?

-Cum vrei tu. Mulţumesc pentru masă.

-N-ai pentru ce. Suntem doar prieteni. Nu?

-Da, Ilie, prieteni, şi încă la cataramă.

Plimbându-se prin bâlci, la un moment dat, Ilie se opri lângă un grup de curioşi.

Înconjurat de gură cască, un ţigan, pe o măsuţă, îşi etala talentul cu trei rondele de cauciuc ce aveau lipit pe una din ele o marcă poştală.

-Uite marca, nu e marca! Încercaţi-vă norocul! La Piţurcă puteţi câştiga bani! Dacă ghiciţi unde e marca, luaţi încă o dată banul pus în joc! Încercaţi şi nu veţi regreta! Norocul e la un pas de voi! Urmăriţi cu atenţie unde e marca şi câştigul e-al vostru! Hai, încercaţi, nu contează suma, joacă fiecare cât vrea. Numai la Piţurcă aveţi şansa să plecaţi bogaţi!

Tânăr, cu aspect plăcut, îmbrăcat curat şi cu freza lucind de briantină, debita textul ca un papagal, în timp ce mâinile manipulau rapid cele trei rondele arătând mereu marca.

Urmărind cu atenţie pe cei care jucau, Ilie observă un lucru. Cei ce mizau puţin câştigau, ia cei ce puneau în joc o sumă mai mare, pierdeau. Zâmbi discret; cunoştea trucul cu marca. Totdeauna într-o mână, cauciucul cu marca era cu alt cauciuc. Dacă suma în joc era mică, ţiganul punea cauciucul cu marca normal, iar jucătorul, atent la cauciucul cu marcă, câştiga. Dacă suma pusă în joc era mai mare, atunci intervenea trucul, rocada. Arătând faţa cauciucului cu marca, o punea pe masă sub privirea atentă a jucătorului. Numai că în clipa când întorcea mâna să pună cauciucul cu marca pe masă, dădea drumul din mână la cauciucul fără marcă , iar cauciucul cu marcă îi rămânea în mână, cu marca în jos, ce ulterior o punea lângă celălalt cauciuc. Un ţăran, tot scărpinându-se în bărbie, se hotărî. Scoase punga cu bani şi luă cinci bani. Ţiganul, văzându-l cu bănuţii, începu să turuie:

-Hai, tataie, curaj, încearcă-ţi norocul. Fii atent unde e marca şi vei câştiga.

Ţăranul dădu bănuţii ţiganului şi începu să fie atent la mâinile ţiganului ce manipulau cauciucurile cu precizie, rapid şi la vedere. Oprindu-se, ţiganul îl privi:

-Hai, tataie, unde e marca? Dacă ai fost atent, ai câştigat!

Ţăranul, foarte atent, puse degetul pe cauciuc. Ţiganul întoarse cauciucul. Era cel cu marca. Gură cască începu să aplaude.

-Ai văzut, tataie? Ai câştigat 5 bani! Uite, ai aici 10 bani, cinci ai matale şi cinci pe care i-ai câştigat. Hai, care mai încearcă? Norocul e al vostru şi paguba e a mea!

Văzând câştigul, ţăranul încercă din nou. Tot cu cinci bani. Câştigă. Văzându-se cu 10 bănuţi câştigaţi şi crezând că ştie bine unde pune ţiganul cauciucul cu marcă, se hotărî. Scoase din pungă câteva bancnote şi le întinse ţiganului. Mirat, ţiganul îl privi o clipă nedumerit:

-Ce-i asta?

-Ce să fie? Bani!... 50 de lei! Îi pun la bătaie!

Ţiganul numără banii şi-i băgă în buzunar. Cei din jur începură să murmure. Era o sumă mare.

-Bine, tataie, cum vrei mata. Te rog să fii foarte atent, căci nu vreau să am probleme. La mine se câştigă, dar se şi pierde. De acord?

Pauză. Începem?

Atent la maximum, țăranul urmărea cauciucurile ce se încrucişau mereu pe masă.

Țiganul se opri şi întoarse cauciucul cu marca.

-Fii atent, tataie, ăsta e cauciucul cu marca. Fii foarte atent şi nu-l pierde din ochi. Şi acum, la mai mare!!!

Cauciucurile începură să se încrucişeze rapid pe masă. Capul țăranului se mişca rapid, când la dreapta, când la stânga, cu ochii după cauciucul cu marcă, arătându-i pe față, încă o dată marca, țiganul manipulă cauciucurile de câteva ori şi se opri.

-Asta-i, tataie! Să vedem dacă ai fost atent.

Foarte sigur, țăranul se repezi cu degetul pe un cauciuc:

-Ăsta, tataie?

-Da, ăsta!

- Bine, au văzut şi cei de față ce cauciuc ai ales. Întoarce-l!

Emoționat, țăranul întoarse încet cauciucul. Rămase perplex. Cauciucul era negru, negru, negru. Nici pomeneală de marcă. Îl privi speriat pe țigan.

-Nu se poate!... Cum adică?... Am pierdut 50 de lei?...

-Asta-i, tataie, ce să-i faci? Banii sunt ai matale, iar jocul al meu. Nu te-a obligat nimeni. Uite unde era marca.

Întoarse cele două cauciucuri rămase; pe unul din ele apăru marca.

Țăranul începu să turuie:

-Paştele mamei lui de noroc! Nu se poate! Am fost foarte atent. Cum am putut greşi?

-Ce să-i faci, tataie? Acesta-i jocul. Cine câştigă mai şi pierde. N-am ce-ți face. La jocul acesta, dacă nu eşti foarte, foarte atent, pierzi, tataie. Ai înțeles? Hai, cine mai încearcă norocul? Piuțurcă vă stă la dispoziție.

Luă cauciucurile în mână, vrând să facă o demonstrație. Țăranul se gândi o clipă şi izbucni:

-Stai aşa! Vreau să joc. Nu se poate să plec acasă fără 50 de lei.

Desfăcu punga şi scoase alte bancnote.

-Uite, joc pe 5 lei. Am câştigat 10 bani şi am pierdut 50 de lei. Cred că nu am fost atent. Acum însă am să fiu numai ochi.

-Bine, tataie, treaba matale. Îți repet: Banii-s ai matale, iar jocul e al meu. Începem?

-Da…Ce mai întrebi?

Țiganul luă banii şi începu pasiența:

-Uite marca…nu e marca!... Aici e marca, aici – ioc. Şi acum, încă o dată: aici e marca, aici nu.

Țiganul se opri.

Țăranul privi o clipă cauciucurile şi apăsă cu degetul un cauciuc.

-Aici!...Nu se poate să nu fie!

-Nu ştiu, tataie; tot ce se poate. Întoarce.

Precipitat, ţăranul înşfăcă un cauciuc şi-l întoarse. Urale şi aplauze izbucniră spontan. Era cauciucul cu marca.

-Vezi, tataie? Acum, cine-i păgubos? Matale sau eu? A câştigat, fraţilor!! Bravo, tataie! Uite, ia-ţi înapoi banii matale şi 5 lei pe care i-ai câştigat! Eşti mulţumit?

Fericit, ţăranul îndesă banii în pungă.

-De mulţumit sunt mulţumit, dar nu de tot. Vreau să plec acasă cu ce-am pierdut.

Ţiganul îl privi insistent:

-Adică?

-Stai că-ţi spun.

Luă punga şi scoase alte bancnote:

-Uite, ţine aici: 50 de lei. Numără-i şi să-i dăm drumul. Fie ce-o fi!

Ţiganul luă banii în mână, după care îi întinse înapoi:

-Uite ce e tataie, ţine banii, sunt ai matale…

-De ce? Nu înţeleg!

-Ai răbdare. Hai să-ţi spun: fiindcă e o sumă mare, la fel cu cea pe care ai pierdut-o, eu zic să facem o mică ripetiţie. Să zicem că mi-ai dat banii, iar eu mă fac că joc. Indiferent dacă ghiceşti marca sau nu, jocul este nul, iar matale rămâi cu banii. După aceea, rămâne să te hotărăşti dacă joci pe 50 de lei sau nu. De acord?

Ilie începu să se frământe, dând semne de nervozitate. Şmil observă că-i nervos şi îi şopti:

-Ce ai Ilie?...De ce te agiţi?

La rândul lui, Ilie îi şopti:

-Escrocul dracului! Vrea să-l jumulească pe ţăran. Are un talent înnăscut de a convinge omul. Joacă teatru foarte bine şi spre folosul lui.

-Cum adică?

-Ai răbdare şi-ai să vezi. La repetiţie ţăranul va câştiga, iar la joc, va pierde sigur. Adică de două ori câte 50 de lei.

Ţiganul luă cauciucurile în mână şi le înşiră pe masă.

-Uite, tataie, aici e marca, aici nu e! Uite marca, nu e marca! Încă o dată: Aici este, aici nu-i. Gata! Unde-i marca?

Ţăranul smuci un cauciuc şi-l întoarse: apăru marca. Ropote de aplauze izbucniră în jur. Acum se adunaseră în jurul ţiganului mulţi curioşi şi chibiţi.

-Vezi, tataie? Dacă nu era ripetiţie, acum câştigai 50 de lei. La jocul acesta, totul este atenţia maximă şi norocul este asigurat.

Emoţionat, ţăranul îi întinse banii.

-De-adevăratelea! Fără repetiţii! Acum vreau să joc!

Cu banii în mână, ţiganul îl întrebă:

-Tataie, fii atent. Te mai întreb încă o dată! Rişti sau nu? Am aici atâția martori. Să nu spui că nu ți-am zis.

Fremătându-se, țăranul privi banii din mâna țiganului, privi cauciucurile şi exclamă:

-Risc! Ori câştig, ori îmi iau lumea în cap! Hai, dă-i drumul!

Țiganul îl privi o clipă, băgă banii în buzunar şi se adresă mulțimii:

-Vă rog foarte mult să fiți şi dumneavoastră atenți la acest joc. Omul acesta a pierdut 50 de lei şi acum vrea să-i recupereze. Dacă are noroc şi dacă este foarte atent, va pleca acasă cu ce-a venit. Să începem!

O linişte deplină se aşternu în jurul mesei. Toți erau cu sufletul la gură. Oare va avea noroc să câştige? Sau va pierde, luându-şi lumea în cap, cum a spus? În câteva minute, destinul va decide. Țiganul luă cauciucurile şi începu nebuneala:

-Fii atent, tataie, dar foarte atent. Uite, aici e marca, aici nu-i. Încă o dată; Vezi, aici e marca şi aici nu. Şi acum, atenție mare, pentru ultima oară. Uite, încă o dată; o vezi? Aici e, aici nu! Se opri. Unde-i marca?

Țăranul, foarte sigur, întoarse repede un cauciuc. Stupoare! Marca nu era acolo. O rumoare se aşternu pe toată suflarea. Toți erau încremeniți, înmărmuriți. Îl priveau pe țăran care se scărpina pe cap. Țiganul, cu suta de lei în buzunar, întoarse cauciucul cu marca.

-Uite, tataie, unde era marca. N-am ce-ți face. Am martori tot ce vezi în jurul meu. Eu n-am nici o vină. Să fii sănătos, tataie!

Țăranul îl privi trist, absent şi abătut; târându-şi paşii îşi făcu loc prin mulțime şi plecă. Ilie precipitat, îi şopti lui Şmil:

-Vino după mine. Repede.

Ieşiră amândoi din mulțime.

-Ce s-a întâmplat, Ilie?

-Nu s-a întâmplat nimic. Hai, repede, să nu-l pierdem pe țăran.

-Ce vrei să faci? Nu înțeleg.

-Ai răbdare şi-ai să vezi. Haide!

Îl ajunse din urmă pe țăran. Mai mult mort decât viu, îşi târa paşii prin mulțime cu privirea pierdută. Ilie îi puse uşor o mână pe umăr:

-Bădie, vreau să-ți spun ceva.

Țăranul ăi privi o clipă şi bâigui:

-Ce vrei, domnule? Nici nu te cunosc. Lasă-mă în pace.

-Bădie, am asistat fără să vreau la necazul ce l-ai avut cu țiganul. Vreau să te ajut.

Țăranul îl privi mai atent:

-Dumneata? Nu înțeleg. Nici nu mă cunoşti. Cum poți ajuta dumneata un dobitoc care a pierdut prosteşte 100 de lei?

-Nu-ți pot promite nimic, dar s-ar putea să pleci acasă cu banii pe care i-ai pierdut.

Țăranul deveni atent. Îl privi insistent.

-Cum adică? Te duci la țigan, îl iei de gât şi-i ceri banii? Spune!

-Nu, bădie, nu fac aşa ceva. Mă duc să joc, aşa cum ai jucat şi dumneata. Numai că eu am să câştig.

-Cum adică ai să câştigi? Doar să ai noroc. Şi chiar aşa; ce are câştigul matale cu paguba mea? Hai să fim serioşi.

-Ascultă, bădie, nu te rog decât un singur lucru: să ai încredere în mine şi puțină răbdare. Uite, du-te la terasa aia şi ia loc la o masă. Ia o halbă de bere să te răcoreşti şi aşteaptă-mă. Ştiu ce ai pățit şi te înțeleg. Ai căzut pe mâna unui escroc notoriu şi ai rămas sărac. Eu am să încerc să-ți redau ceea ce ai pierdut. Bine?

Şmil îl privea şi nu-i venea să creadă. Atâta bunătate n-a mai văzut nici în filme. Țăranul, la rândul lui, îl privea neîncrezător.

-Şi chiar vrei să faci asta pentru un necunoscut? Nici nu ştiu cum te cheamă.

-Nici o problemă, bădie. Îi întinse mâna. Ilie, aşa mă cheamă.

Emoționat, țăranul îi întinse mâna:

-Gheorghe, a' lui Trofin; din Tuluceşti.

-Îmi pare bine. Acum du-te şi aşteaptă-mă la terasă. Cum termin, am şi venit. De acord?

-Dacă zici dumneata. Şi totuşi, nu pot să cred că un necunoscut poate face aşa ceva.

-Ba să crezi, Gheorghe, să crezi! A crede în Dumnezeu şi în viață, este cel mai sacru lucru. Nu-ți face griji. Sper că voi reuşi. Să mergem, Şmil.

Îl luă de braț şi plecă spre țigan.

-Moi Ilie, eşti nebun? Cum crezi tu că o să recuperezi banii bietului om?

-Foarte simplu; jucând.

-Şi dacă pierzi?

-Nu cred. Cunosc trucul.

-Adică, ai de gând să mizezi 100 de lei?

-Exact cum ai spus. Şi poate şi mai mult.

-Cred că ai luat-o razna. Vino-ți în fire, Ilie! Şi nu te mai băga în aşa o dandana.

-Hai, nu te mai smiorcăi şi să mergem repede. Să n-o ia din loc escrocul.

Îşi făcură loc prin mulțime şi se opriră în fața mesei. Țiganul turuia din plisc şi vântura cauciucurile de zor. Sub privirile țiganului, Ilie scoase portofelul şi-i întinse 10 lei.

-Vreau să joc banii ăştia.

Țiganul observă portofelul doldora de bani. Îl privi atent pe Ilie şi băgă banii în buzunar.

-Bine, boierule, am înțeles. Fii foarte atent şi poate ai noroc.

Luă cauciucurile şi începu pasiența. Atent la mâna țiganului în care erau două cauciucuri, Ilie îl urmărea fix. Țiganul nu făcuse rocada. Lăsă marca să câştige.

-Ai văzut, conaşule? Dacă ai fost atent, ai avut şi baftă! Poftim banii dumitale şi separat, cei 10 lei câştigaţi. Mai jucaţi?

-De ce nu? Uite, ia de aici, încă 10 lei.

Ţiganul începu să mute cauciucurile. Nici de data asta nu făcu rocada. Dându-şi seama de şpilul ţiganului, Ilie luă intenţionat cauciucul fără marcă.

-Ăsta-i jocul, boierule, ce să-i faci? Când pierzi, când câştigi. Loterie.

-Da, mă, ai dreptate. Loterie. Asta e. Ştii ceva?

-Ce, conaşule?

-Dacă mizez o sumă mai mare şi câştig, ai de unde să-mi dai?

- Cum să nu, boierule, cum să nu. Casă mare! Ce mai!...Cât?

-Ce cât?

-Păi, pe câţi bani vrei să mizezi?

-O clipă, imediat.

Sub privirile uimite ale ţiganului şi ale celor din jur, scoase din portofel bancnote de valoare mare.

-Uite, ţine aici; Mizez pe 200 de lei.

Rumoare totală. Parcă era la cazinou. Ţiganul, năuc, se sprijini o clipă cu mâna de masă. Îl privi bănuitor.

-Vreau să te întreb ceva. Matale şi domnul cu chelari, n-aţi fost acum vreo zece minute aici?

-Ba da. Am văzut cum a pierdut ţăranul. Poate eu am să am noroc şi n-o să păţesc la fel. Hai, ia banii şi dă-i drumul.

-O ţâră, conaşule. Ţăranul a pierdut 100 de lei. Matale mizezi dublu; adică 200 de lei. Nu crezi că rişti?

-Asta nu-i treaba ta. Sunt banii mei şi fac ce vreau cu ei. Dacă pierd, sunt ai tăi, dacă câştig, mi-i dai. Adică dublu. Banii mei, plus câştigul. Hai, ia banii.

-Cu voia dumitale, boierule! Cum vrea jucătorul, aşa facem. Încă o dată, dacă se întâmplă ceva, să nu aud vorbe. Ne-am înţeles? Priveşte: am martori.

-Uite ce e, eu am venit la bâlci să mă distrez şi nu-mi pasă dacă câştig sau pierd. Cât despre martori, să stea liniştiţi. N-o să aibă ce spune. Hai, dă-i drumul, odată.

Oarecum fâstâcit, ţiganul luă cauciucurile.

-Am înţeles. Atunci, conaşule, fii atent!

Sub privirile încordate ale curioşilor, începu pasienţa.

-Uite, conaşule. Fii te rog atent, aici am marca, ici nu-i. Vezi? Încă o dată: ăsta-i cu marcă, ăsta, nu. Şi acum, să mai facem o tură. Fii atent: uite marca, nu e marca! Gata! Am terminat.

Urmărind mâna ţiganului la a treia tură, observă că a făcut rocada. Acum era sigur. Cauciucul cu marca era la mijloc. Prefăcându-se că nu se hotărăşte, începu să-şi plimbe degetul deasupra cauciucurilor. Ţiganul, cu ochii scoşi din orbite, privea scena. Uşor, apropie încet degetul de cauciucul care ar fi trebuit să aibă marca. Ţiganul răsuflă uşurat. Dar nu, renunţă. Începu din nou să-şi plimbe degetul peste cele trei cauciucuri.

-Ce faci, conaşule? Nu te-ai hotărât?

-Ştiu eu ce să zic? Grea alegere. Când te gândeşti că alegerea asta valorează 200 de lei…

-Asta cam aşa-i, conaşule! Te-ai hotărât?

-Să zicem că da. Am să punctez cu degetul la întâmplare cele trei cauciucuri. Când ajung la cifra zece, întorc cauciucul. De acord?

- Cum vrei, conaşule. Banii sunt ai matale, iar jocul e al meu. Hai să vedem.

Ilie privi în jur şi se adresă curioşilor:

-Vă rog ceva. Numărați în cor până la zece, de câte ori pun degetul pe un cauciuc. Vreți?

Un: da-a-aaaa!!! Țâşni din mulțimea ce privea cu stupefacție scena.

-Bine, mulțumesc! Să-i dăm drumul!

Spre disperarea ţiganului, începu să plimbe foarte încet degetul pe cauciucuri. Corul de curioşi numărau la fiecare apăsare a degetului. Pe Şmil îl trecură năduşelile. Ilie îşi plimba la întâmplare degetul când la dreapta, când la stânga, când la mijloc. La cifra nouă era cu degetul pe cauciucul din dreapta.

Se lăsă o linişte totală. Nu se auzea decât zgomotul bâlciului şi fanfara de la circ. Ilie îşi ridică încet mâna, plimbă uşor degetul peste cauciucuri şi-l lăsă brusc la mijloc. Un zece puternic izbucni din gurile celor din jur. Țiganul rămase mut. Ilie îl privi o clipă crunt, şi întoarse cauciucul. Lumea începu să țopăie şi să aplaude. Uralele nu mai conteneau. Cauciucul cu marca era întors. Țiganul complet fâstâcit nu ştia ce să facă. Ilie îl mai privi o dată şi întinse mâna:

-Hai, istețule, ieşi la piață cu banii! 200 ce le-am dat, plus încă 200 câştigați.

Țiganul rămase încremenit, neştiind cum să scape. La un moment dat, schiță un gest de fugă. Degeaba. Mâinile lui Ilie, ca două loazbe, îl apucară peste masă pe țigan de revere. Țiganul îngrozit, se trezi în aer, dând din picioare.

-Ce faci, nenicule? Vrei s-o ştergi?

Cu o mână îl ținea zdravăn de guler, iar cu cealaltă ridică pumnul cât un baros.

Țiganul, înnebunit, îşi acoperi fața cu mâinile.

-Nu conaşule, nu da!... Ce-ți veni? N-am vrut să fug. Aşa să ştii.

-Ascultă, mă aschimodie cu chip de om, dacă-ți trosnesc una, te fac paznic în iad, iar eu înfund puşcăria. L-ai jumulit pe țăran de toți banii şi credeau că o să reuşeşti şi pe mine. Ei, uite că nu ți-a mers! Eu nu sunt țăranul naiv, păcălit de o baragladină. Eu sunt trecut prin ciur şi prin dârmon! Ai înțeles? Hai, dă-mi banii câştigați, plus banii mei. Altfel te ia zbenga. Auzit-ai?

-Da, conaşule! Te-am auzit. Dă-mi drumul ca să-ți dau banii.

-Ce vorbeşti, escrocule? Chiar aşa de prost mă crezi? Cum adică? Să-ți dau drumul şi pe urmă să te caut prin tot Galațiul? Unde ai banii? Pauză. Mă panaramă, te-am întrebat ceva.

-În buzunare, conaşule, în buzunare!

-Scoate-le!

-Nu pot. Mă ţii ca într-un cleşte.

-Ce vorbeşti, nenicule? Ai doar mâinile libere. Mai fă un efort şi scoate banii.

Ţiganul băgă ambele mâini în buzunare. Ilie se adresă mulţimii:

-Rog un bărbat mai voinic să vină să mă ajute. Cu şarpele acesta te poţi aştepta la orice.

Un tânăr înalt şi atletic se apropie de masă.

-Mulţumesc domnule că mă ajutaţi. Hai ţigane, mai aştept mult?

Neavând cum să scape, ţiganul scoase mâinile din buzunare, pline cu bancnote.

-Domnule, am să te rog ceva. Cât ţin eu pocitania asta, vă rog să număraţi pe masă 400 de lei şi asta în faţa tuturor.

Tânărul luă banii şi începu să-i numere. Terminând bancnotele, îl privi pe Ilie:

-Mai trebuie.

-Cât?

-Păi, aici sunt 375 de lei.

-Care va să zică, mai trebuie 25 de lei. Se aude, jigodie?

-Nu mai am.

-Ce?

-Bani!

-Ce vorbeşti, domnule! Escrocul nu mai are sfanţi. Dar buzunare mai ai?

-Ce vrei să spui, conaşule?

-Ai să vezi tu acum ce vreau eu. Tinere, te rog să vezi ce buzunare mai are şi ce-i în ele.

Cum ţiganul nu avea decât pantaloni şi cămaşă, tânărul nu avea ce să mai caute. Îl căută în buzunarul de la spate, şi întoarse pe dos buzunarele de la pantaloni.

-Domnule, nu mai are ale buzunare. Şi nici bani.

-Aşa, care va să zică? Nu cred. Nu se poate!... Am să te mai rog ceva: Caută-l în ciorapi.

Tânărul ridică cracul pantalonului şi scoase, spre mirarea tuturor, din manşeta ciorapului elastic, un şomoiog de bancnote. Zâmbind, Ilie privi chipul buimăcit al ţiganului.

-Ce-ai de zis, cioroiule? Nu mai ai bani? Parcă aşa ai spus.

-Ăştia nu sunt ai mei.

-Ia auzi, domnule! Interesant! Dar ai cui?

-M-a rugat cineva…. Să-i cumpăr ceva.

-Ca să vezi! Cineva vrea ceva! Bravo, bravo ţigane! Ştii să minţi şi încă destul de bine. Numai că nu-ţi merge cu mine. Tinere, te rog să numeri în continuare, 25 de lei.

În timp ce tânărul număra restul de bani, lumea din jur se înghiontea şi râdea pe înfundate.

-Gata, domnule, aveţi pe masă 400 de lei.

-Perfect. Acum, ce-a rămas, dă-mi-i mie.

Tânărul luă şomoiogul de bancnote rămase şi-l întinse lui Ilie. Ţiganul izbucni îngrozit:

-Ce faci, boierule? Mă laşi fără o leţcaie?

-Nu, escroc patentat ce eşti. N-am nevoie de bani care nu-mi aparţin.

Luă şomoiogul de bancnote din mâna tânărului.

-Uite, ţine aici. Ia-ţi banii rămaşi şi bagă-i în buzunare. Nu mă interesează de unde îi ai.

Speriat şi tremurând, ţiganul înşfăcă bancnotele şi le îndesă în buzunare.

-Tinere, ia te rog o clipă banii de pe masă.

Tânărul strânse banii ţinându-i în mână.

-Foarte bine. Cred că lucrurile s-au rezolvat. Iar tu, mă panaramă, să ţii minte! Dacă te mai prind vreodată pe undeva cu „uite marca, nu e marca" – te dau pe mâna poliţiei. Înţelesu-m-ai? Ia-ţi catrafusele şi şterge-o!

Îi dădu drumul din strânsoare, luând mâinile. Ţiganul se prăvăli în colbul gros, stârnind praful din jur. Privi o clipă la Ilie, privi mulţimea din jur, şi fără să mai spună ceva, o luă la fugă, pierzându-se în mulţime. Ilie privi măsuţa şi cele trei cauciucuri.

-Ia te uită, drăcie! Domnul şi-a uitat recuzita! Începu să mute cauciucurile. Uite marca, nu e marca! Al dracului escroc!

Luă banii de la tânăr şi plecă împreună cu Şmil, făcându-şi loc prin mulţimea ce se risipea. Şmil îl privi cu admiraţie:

-Moi Ilie, m-ai lăsat paf. Nu mă aşteptam să văd aşa ceva.

-Hai, lasă-te de laude. Am făcut ce trebuia. Pentru un timp am scăpat credulii de un escroc. Hai să mergem mai repede. Ţăranul poate a plecat.

Iuţiră pasul şi ajunseră la terasă. Ţăranul stătea la o masă cu o halbă în faţă.

Ilie răsuflă uşurat.

-Bădie, am venit. Credeam că ai plecat. Ţăranul îl privi plin de speranţe:

-Unde să plec, domnule? N-am bani nici de tren. Cum ajung la Tuluceşti? Cine-mi dă bani pentru bilet?

-Eu, bădie, eu! Ţi-am spus că încerc să te ajut şi am reuşit.

-Cum, domnule, chiar ai reuşit? Nu-mi vine să cred!

-Da, bădie, ţi-am promis şi am reuşit. Uite, ai aici 100 de lei. Scoase banii din buzunar şi numără pe masă 100 de lei. Ţăranul privea buimac, când la Ilie, când la bani. Luă bancnotele în mâini privindu-le cu nesaţ.

-O, Doamne! Banii ei! Munca mea!

Puse banii pe masă şi-l îmbrăţişă pe Ilie, pupându-l pe obraji.

-O, domnule!!!...

-Te rog, Gheorghe, nu mă mai domni.

-Bine, Ilie, bine. Nu mi-am imaginat vreodată că un necunoscut îmi va reda liniştea şi banii pierduți. Cum să-ți mulțumesc?

-Foarte simplu! Rămânând prieteni şi stropind evenimentul cu o halbă.

-De acord! Numai să fim înțeleşi. Eu fac cinste. Clar?

Începură să râdă toți trei. Stropitul cu bere a fost doar începutul. Au chefuit şi au mâncat vreo câteva ore. Puțin cherchelițI, ieşiră din bâlci şi se opriră la stația de tramvai. După ce-şi luară adresele reciproc, Gheorghe şi Ilie se îmbrățişară cu drag.

-Îți mulțumesc, Ilie. Dacă nu apăreai în viața mea, ajungeam un muritor de foame. Încă o dată, îți mulțumesc!

-Bine, Gheorghe, bine, du-te cu Dumnezeu.

Țăranul e sui în tramvai şi plecă la gară.

***

IV.

Ajunşi în Piața Veche, Ilie se trânti pe o bancă.

-Mă, Şmil, hai să ne odihnim. Am impresia că am luat-o la măsea; şi încă zdravăn. Ce zici?

Începură să râdă. Şmil se aşează şi el. Era cherchelit şi sughița mereu.

-Ce ai, Şmil? Nu ți-a priit cheful?

-Ba da, şi încă prea mult. După cum vezi, m-am cherchelit şi eu.

-Nu-i bai. Din când în când e bine să ne facem şi de cap.

-Moi, Ilie, nu pot să uit. Atâta dăruire, atâta pasiune de a face bine, atâta risipă de dărnicie; Atâta…Ce mai, îmi pare bine că am aşa un prieten. Dă-mi voie să te pup.

Îl îmbrățişă cu putere pupându-l zgomotos pe obraji.

-Ce faci? Liniştește-te. Ne vene lumea.

-Iartă-mă, m-am îmbătat!

-Bine, bine, stai şi odihneşte-te.

Urmă o pauză lungă. Tolăniți pe bancă, moțăiau uşor. La un moment dat, Ilie coborî privirea şi dădu cu ochii de pantofii lui Şmil. Scâlciați, vechi, crăpați şi uzați. Buni de aruncat. Se gândi puțin şi-l zgâlțâi pe Şmil.

-Dormi?

-Nu, mă gândeam la țăranul acela credul. Dacă nu-l ajutai tu, acum nu mai avea ce mânca.

-Lasă-l pe Gheorghe. A avut noroc că ne-am întâlnit. Bine că e fericit.

Urmă o pauză scurtă.

-Măi Şmil, stând aici şi gândindu-mă, mi-a trăsnit prin cap o idee. O idee fantastică.

Şmil se trezei din moțăială şi-l privi întrebător:

-Ce idee? – sughiță. Spune.

-O să crezi că sunt nebun. Vrei să câştigi nişte bani?

-Cum aşa?

-Uite-aşa. Şi foarte simplu. Poți câştiga 50 de lei.

-Ce-ai spus? 50 de lei? Ce-ți mai trecu prin cap?

-Nimic. M-am gândit să-ți dau 50 de lei.

-Mie? Cred că glumeşti! Pentru ce?

-Ei, aici e aici! Primeşti 50 de lei dacă renunți la ceva.

-La ce să renunți? Şi de ce?

-Uite-aşa mi-a venit mie. Am şi eu o hachiță. Dacă arunci stâlciturile alea ce se numesc pantofi, ai pe loc 50 de lei.

-Să-mi arunc pantofii? Dar de ce?

-Fiindcă aşa vreau eu. Cu 50 de lei, poți cumpăra o groază de pantofi: ghete, cizme, sandale; pe alese, pe culese. Ce zici?

-Şi de ce toate astea?

-Aşa. Ți-am mai spus. Asta e plăcerea mea.

Şmil îşi privi pantofii.

-Ai dreptate. Sunt vechi şi uzați. Dar eu, cu ce mă duc acasă? Desculț?

-Exact. În picioarele gale. Mâine te duci la Dermata şi-ți cumperi ce vrei.

Şmil privi o clipă pantofii, neştiind ce să creadă. De ce face Ilie toate astea?

După câteva clipe se hotărî.

-Bine, Ilie.Dacă plăcerea ta este să mă vezi plecând acasă în picioarele goale, fie, accept.

Încet, îşi scoase pantofii, iar apoi ciorapii, pe care îi băgă în buzunar. Luă pantofii în mână, îi privi puțin, după care îi azvârli cu putere peste cap, în tufişul din spatele băncii.

-Gata, ți-am făcut plăcerea. Eşti mulțumit?

-Da, Şmil, şi încă foarte mulțumit. Îmi era teamă că ai să refuzi.

Scoase portofelul, luă mâna lui Şmil şi îi puse în palmă 50 de lei.

-Uite, ai aici 50 de lei. Sunt ai tăi. Cheltuieşte-i cum vrei şi pe ce vrei. Bine?

-Mulțiumesc, Ilie. N-am să uit niciodată ziua asta. Încă o dată îți mulțumesc.

-N-ai pentru ce. A fost plăcerea mea.

Urmă o pauză.

-Mâine mă duc la iarmaroc. Cumpăr şi vând nişte cai.

-Batfă, Ilie!

-Mulțumesc.

Tăcură amândoi. După o lungă pauză, Şmil întoarse capul spre Ilie:

-Ce mai e?

-Nimic. Ştii? … Ilie sughiță. – Mi-a clocit şi mie o idee. Tot năstruşnică!

-Cum adică?

-Aşa. Am şi eu plăcerile mele. Ca şi tine!

-Ce plăceri? Ce idee? M-ai făcut curios!

-Dacă faci ce-am făcut şi eu, ai de la mine 50 de lei.

-Cum adică?

-Adică, aşa cum am făcut eu. Îți arunci încălțările şi te-ai pricopsit cu 50 de lei.

-Eşti într-o ureche? Nu pot să cred. Un lefegiu amărât e dispus să arunce 50 de lei pentru o plăcere? Îți dai seama ce-ai spus?

-Da, îmi dau seama; şi încă foarte bine. Aruncă cizmele şi mergi acasă în picioarele goale ca şi mine. Mâine sau în altă zi, când vei tu, mergem amândoi la Dermata şi ne cumpărăm tot ce vrem! Ce zici? – sughiță. Facem târgul?

-Facem, Şmil! Pot să spun că nu? E doar plăcerea ta! Pregăteşte banii.

Prins în această nostimadă, fără să-i dea seama ce va urma, îşi trase cu năduf cizmele şi le puse lângă bancă.

-Şi acum ce fac? Uite, cizmele sunt aici!

-Cum aici? Ți-am spus să le arunci! Fă ce vrei. – Sughiță – rupe-le, distruge-le, dar să dispară. Clar? Altfel nu vezi banii.

Chercheliți, începură să râdă.

-Bine, Şmil, facă-se voia ta.

Privi în dreapta, privi stânga, nimic. Nici o țipenie de om. Şi totuşi, dinspre măcelărie apăru un bărbat. Înalt, bine făcut, cam de statura lui Ilie. Bărbatul îşi continua mersul ajungând la bancă. Ilie se ridică în picioare.

-Ascultă, vere, dacă nu te superi, vreau să te întreb ceva:

-Ce doreşti?

-Ce număr porți la picior?

Bărbatul îl privi mirat:

-Ce-ți veni?... 44.

-Perfect. Am găsit omul. Am aici o pereche de cizme foarte bune; carâmb de bizon şi talpă dublă. Vreau să scap de ele. Ți le dau gratis. Le primeşti?

Luă cizmele şi i le puse în brațe:

-Examinează-le, probează-le. Cred că-ți vin.

Cu cizmele în brațe şi uimit de aşa o pleaşcă, bărbatul se aşeză pe marginea băncii.

-Un lucru nu înțeleg. De ce vrei să scapi de ele?

-Fiindcă vreau să cumpăr alt model: Cizme Birghel. De astea m-am săturat.

-Bine, neică, faci cum vrei. N-am nimic împotrivă. Să vedem dacă-mi vin.

Îşi scoase sandalele şi le încălță. Se ridică în picioare şi făcu câțiva paşi.

-Îmi vin foarte bine. E numărul meu.

-Să le porți cu plăcere.

-Mulțumesc.

Fără să vrea, văzu picioarele lui Ilie şi ale lui Şmil.

-O clipă; am o întrebare: cum ajungeți amândoi acasă?

-De ce?

-Fiindcă amândoi sunteți în picioarele goale.

-Ai dreptate. Ne este foarte cald şi vrem să ne răcorim.

-Curios raționament. Treaba voastră. Cele bune.

-La revedere.

Cu sandalele în mână, bărbatul se îndepărtă încet, privind din când în când înapoi. În cele din urmă dispăru după colț. Ilie începu să pufnească în râs. Privindu-se în ochi, începură să râdă amândoi. Cascade de râs izbiră văzduhul, speriind vrăbiile din copaci. Râdeau şi-şi dădeau ghionturi. La un moment dat, se potoliră.

-Ce părere ai?

-Ce părere să am? Doi nebuni, nebuni de legat. Ne ducem acasă în picioarele goale. Frumos, n-am ce zice.

A fost ideea ta. Eu doar am imitat-o.

-Bine, Şmil, nu-i bai. Ai! Uitasem! Tu ce faci? Nu-mi dai banii?

-Aşa e; nu mi-am dat seama. Ia-i.

Ilie luă banii şi îi aşeză tacticos în portofel.

-Astea fiind zise, hai s-o luăm din loc. Ne-am distrat destul. Te anunț eu când mergem la Dermata.

-La Dermata?

-Păi nu? Nu trebuie să ne cumpărăm încălțări? Păi cum?

-Să cumpărăm, ai zic???

Şmil rămase ca paralizat. Îl privea pe Ilie ca hipnotizat. Muşchii feței i se crispară, iar mâinile înțepeniră cu pumnii strânşi.

-Ce ai, omule?...Ce te-a apucat?... Nu te simți bine? Te doare ceva?

Şmil îl privea absent în tăcere. Părea o stană de piatră. Deodată izbucni:

-Oi vei zmir. Ce mişighini! Ce dobitoci!

-Cine?

-Cum cine? Noi, tu şi eu! Doi dobitoci!

-Ce ai, omule? Ce ți-a venit?… Aşa, din senin… Ce s-a întâmplat? Te-am supărat?

-Cu ce să mă superi tu, prieten drag? Ne-am păcălit amândoi reciproc, ca nişte proşti. Aşa un ghişeft, mai rar. Un contabil şi un samsar s-au păcălit unul pe altul de bună voie! Aşa un câşlig şi aşa o pomană!!! Halal capete!!! Bune de murat!!!

-Ne-am păcălit? Unul pe altul? Când? Şi cum?...Explică-mi, te rog.

-Bine, am să-ți explic. Moi Ilie, şi toate astea s-au întâmplat numai din cauză că suntem beți. – Sughiță.

-Nu te înțeleg. Dar spune odată, omule!

-Ascultă. Iar sughiță.

-Sunt numai urechi.

-Tu mi-ai dat 50 de lei ca să-mi arunc pantofii. Aşa-i?

-Aşa-i. Şi ce-i ce-i cu asta?

-Eu, la rândul meu ți-am dat 50 de lei ca să arunci cizmele. E adevărat?

-Foarte adevărat. Unde vrei să ajungi?

-Încă nu ți-a căzut fisa? Dar eşti tare de cap. Cum dracu' faci afaceri cu vânzarea şi cumpărarea de cai?

-Tot nu înțeleg.

-Tot nu înțelegi? Mare prost mai eşti; Iartă-mă că-ți spun aşa. Nu-ți dai seama că am plimbat banii de la unul la altul?

-Cum adică i-am plimbat?

-Foarte simplu. Ce-ai câşligat tu?

-50 de lei. De la tine.

-S-o crezi tu şi cu baba Rada. N-ai câşligat nimic. Banii ce crezi că i-ai câşligat, erau banii ce mi-ai dat ca să-mi arunc pantofii.

-Şi ce-i cu asta? Corect!

-Corect pe dracu'!... Eu la rândul meu, ți-am înapoiat câşligul ca să-ți arunci cizmele. Acum ai înțeles?

-Nu!

-Hai că ți s-a urcat băutura la cap. Moi omule, noi am plimbat banii de la unul la altul şi n-am câşligat nimic.

-Hai că m-ai pus pe gânduri.

-Cam târzior Acum mergem amândoi acasă cu picioarele goale.

-Şi? Ne-am distrat! Mâine, ne ducem la Dermata şi gata! Pe alese şi pe culese.

-Pe alese şi pe culese! Bravo! Halal logică. Bine moi Ilie, dacă eu ți-am dat 50 de lei pe care i-am câşligat de la tine, cu ce bani cumpăr pantofi când mă duc la Dermata?...Aud?...

-Măi, Şmil, am impresia că ai dreptate.

-Şi încă ce dreptate! N-am câşligat nici unul nimic şi plecăm acasă cu picioarele goale. Adică, eu mi-am aruncat pantofii, iar tu ți-ai dăruit cizmele. Cum s-ar spune, am pierdut amândoi ca nişte proşti. Şi toate astea numai din cauza ta. Cu ideea ta fantastică! Eşti mulțumit?

Ilie rămase perplex. Îşi dădu seama de crudul adevăr.

-Măi Şmil, ai dreptate, aşa e. Suntem doi proşti. Mai proşti decât credulul acela de țăran. Aşa-mi trebuie! Am băut ca un porc şi am rămas fără aşa bunătate de cizme. Ei, hai, nu te mai necăji. Am făcut-o, o tragem!!!

-Din cauza ta! Cu ideile tale fantastice!

-Da, recunosc. Sunt un dobitoc. Hai să mergem. După cum vezi, s-a lăsat seara.

Tipa, tipa, abătuți, îngândurați şi amărâți, cu picioarele goale, o luară uşor spre casă. Pe stradă apăru lampagiul care, cu un băț lung, aprindea felinarele. Câte o pereche îndrăgostită trecea agale, ținându-se de braț. La un moment dat, Ilie observă ceva la un felinar. Când se apropie, ce să vezi? Un chefliu, stătea cu felinarul în brațe. Îl ținea strâns, încolăcindu-l cu picioarele.

Zâmbind, Ilie îl privi o clipă amuzat.

-Uite, Şmil, cred că acesta ne-a întrecut pe noi.

-Cum adică?

-Nu vezi în ce hal e? Cred că a bogat în el o căldare.

Chefliul dădu drumul felinarului şi, clătinându-se, se apropie de ei.

-Sărut mâna, nene, baftă şi sănătate!

-Ascultă, omule, nu sunt femeie ca să-mi săruți mâna. Văd că eşti cam obosit. Hai, du-te acasă. Poate te aşteaptă familia.

-Păi cum? Sigur că da! – Sughiță - Am familie; cum să nu. Şi încă una mare. Iar sughiță. – Nene, te-aş ruga ceva.

-Ce vrei, omule? Te ascult.

-Numără-mi te rog, cucuiele din cap.

Asta era chiar culmea! Auzi, ce rugăminte stupidă!

-Măi nene, eşti simpatic, dar obosit. Ai luat-o a măsea.

-Aşa e – sughiță-. Dar, te rog mult, mult de tot – sughiță - fă-ți milă şi pomană!

-Vrei bani?

-Nu, nene, vreau să-mi numeri cucuiele din cap! Hai, te rog! – sughiță – Le numeri?

Vrând să-i facă pe plac, Ilie duse mâna pe capul chefliului. Rămase uluit. Într-adevăr, avea cucuie. Curios, începu să le pipăie şi să le numere.

-Unu…doi!... trei!...patru!...Asta-i bună! Ai patru cucuie, omule!

-Sărut mâna, nene, mai am doi stâlpi şi am ajuns acasă. Baftă! – Sughiță.- Şi, la gară!

Se îndepărtă încet, clătinându-se şi sprijinindu-se de garduri. Ilie rămase tablou. Cum adică?..:Mai am doi stâlpi!... Când îşi dădu seama, izbucni în hohote de râs.

-Ce ai, Ilie? Ce te-a apucat?

-N-ai văzut? N-ai fost atent? Chefliul ştie câte felinare sunt până acasă.

-Cum aşa?

-Foarte simplu. Le pocneşte cu capul pe fiecare, făcându-şi cucuie. Ştie că până acasă sunt şase felinare. Cum pe cap avea patru cucuie, e logic ca până acasă, mai avea de pocnit încă două felinare. Bună, bună de tot!

Începu să râdă iar, molipsindu-l şi pe Şmil. Ajunseră lângă casă. Se opriră la poarta lui Şmil. Fără să vrea, Ilie ridică privirea. Pe cerul senin apăruse luna nouă. O privi câteva clipe şi zâmbi misterios:

-Şmil, vrei să vezi ceva?

-Ce mai e? Hai să ne culcăm! Sunt obosit.

-Ne culcăm, Şmil, ne culcăm. Dar vreau să-şi arăt ceva.

-Ce?

-Închide ochii şi întinde mâna.

-De ce?

-Fiindcă te rog eu. Ce-i mare lucru?

-Bine, fie.

Smil închise ochii şi întinse palma.

După câteva clipe simţi în palmă nişte hârtii.

-Gata, Şmil, deschide ochii. Uite, a apărut luna nouă.

Şmil privi luna iar apoi privi în palmă. Avea bani. Bancnote mari. Le numără; rămase încremenit: 50 de lei!

Întinse banii spre Ilie:

-Ce-i aici, Ilie?

-Bani, Şmil, bani, ce să fie? Freacă-i de barbă. Se spune că dacă ai în mână bani când e lună nouă, atunci ai noroc la toate. Aşa că, fi cuminte şi du-te la culcare.

-Nu, Ilie, nu se poate! Sunt banii tăi! Nu pot să-i primesc.

-Ba se poate, Şmil, se poate. Banii sunt ai tăi şi nu ai mei. Eu am fost cu ideea aceea fantastică. Hai, noapte bună!

-Ilie!!!!...

-Ciocu' mic! E timpul să ne culcăm. Sunt obosit. Pa!!!

Uşor, plecă spre casă, cântând în gura mare: „Mână birjar, şi du-mă-n noapte, cât mai departe…"

Iunie 2006

M O G O Ş O A I A

D E S T I N E

Moto:

Destinul este pecetea vieții, încrustată pe veci, ireversibil, în soarta fiecărui muritor.

P R O L O G

Personajele principale din această nuvelă sunt reale, viabile. Trăiesc.

Atunci, în ziua fatală, la 10 septembrie, 1989 destinul a vrut să-i ferească din ghearele morții care a secerat atâtea suflete nevinovate. În ziua catastrofei nu erau pe vas. Atunci, îşi vedeau de viața lor cotidiană, neştiind ce le pregăteşte soarta. Amândoi au rămas văduvi.

El, fără soție, ea, fără soț. Şi tot amândoi aveau copii.

Fiind colegi de muncă în aceeaşi întreprindere, cu timpul, s-au ataşat unul de altul şi şi-au unit destinele, formând două familii, spre fericirea copiilor care nu aveau, unul – tată, iar altul – mamă.

În timpul catastrofei de pe Mogoşoia, el era sudor iar ea muncitoare. Unde lucrau şi cum se numeau, nu are nici un sens să relatez.

Gestul lor omenesc mi-a sugerat subiectul nuvelei. În prezent, ce s-a întâmplat cu cele două familii, nu ştiu. Şi nici n-ar fi cazul. Nu mi-aş permite să descriu viața a două familii reîntregite datorită destinului. Atât şi nimic mai mult.

Lecturând nuvela, poate cititorul îşi pune o întrebare: de ce majoritatea întâmplărilor din nuvelă au o tentă optimistă.

Simplu. Aşa mi-am imaginat eu.

N-am vrut să creez o dramă.

Numai cuvântul Mogoşoia sugerează pregnant, prin ce au trecut cele două familii. Cert e un lucru.

Având scheletul subiectului, am dezvoltat o poveste a unui cuplu ce şi-a refăcut familiile.

Toate întâmplările din nuvelă, ce se derulează pe o perioadă de 12 ani, sunt pure imaginații şi n-au nici o legătură cu viața privată a celor două familii reale, care poate că trăiesc şi în prezent. Aşa mi-am imaginat eu noua viață a celor două destine.

Ce-a ieşit? Rămâne ca iubitul cititor să-şi dea verdictul.

Cam atât.

Autorul

C A T A S T R O F A

10 septembrie 1989. Apusul verii. Preludiul toamnei. O zi ca oricare alta din viața cotidiană, plină de necazuri, bucurii sau deznădejdi. Divorțuri, naşteri, crime, căsătorii, înmormântări şi câte altele, care, toate la un loc se rezumă la două cuvinte: Destinul vieții.

Şi totuşi… n-a fost o zi obişnuită. A fost o zi fatidică. O zi plină de neputință în fața a sute de destine distruse. O, Doamne!! O zi plină de deznădejdi, ce au îndoliat sute de familii.

Ora 7,20. Palatul navigației din portul Galați. Forfotă, lume, bagaje. În fața navigației, un bărbat şi o femeie privesc nerăbdători spre stația de tramvai. Era familia Ştefan. Tineri, plesnind de sănătate, bine dispuşi şi plini de viață.

El, înalt, atletic, plin de vitalitate şi forță. Cu un păr negru, cârlionțat ce încadra un chip cu trăsături ferme, părea un cap de efigie romană.

Ea, puțin mai scundă, oarecum grăsuță, cu şolduri proeminente, blondă, cu ochi albaştri şi trăsături frumoase.

Şi-au dat întâlnire cu nişte prieteni de familie. Urmau să plece împreună peste Dunăre, la Pisica, o localitate locuită de pescari lipoveni, cu pasagerul Mogoşoaia. Plimbarea era plănuită încă din vară, dar, din cauza serviciului, au tot amânat. Acum, având la dispoziție două zile de recuperări din orele lucrate peste program, s-au hotărât să plece cu toții pentru o zi, să facă nişte cumpărături. S-au cunoscut şi s-au împrietenit, prin intermediul lui Ştefan şi al Magdalenei, soția lui Popişteanu. Amândoi erau colegi de birou.

Fane, cum era strigat de toți, era achizitor, iar Magda era contabilă. Ambii erau mereu în contact profesional, opt ore pe zi. Cu trecerea timpului, au ajuns să se tutuiască. Fane avea un ghindoc de fată de şase ani, iar Magda, un mic ştrengar de 8 ani. Toni şi Eli. Adică Elvira Ştefan şi Popişteanu Tomescu.

Soțul Magdei, Popii pe numele mic, era inginer, iar soția lui Fane, Eleonora, era dactilografă. Ambele familii s-au cunoscut şi s-au împrietenit la un revelion. Familia Ştefan care locuia la curte, a invitat cu ani în urmă familia Popişteanu să petreacă revelionul împreună. Era în 1985. De atunci, familiile au devenit prietene la cataramă. O prietenie sinceră, fără compromisuri.

Majoritatea duminicilor şi a sărbătorilor şi le petreceau împreună. Familia Popişteanu, locuind la bloc, întâlnirile aveau loc reciproc, când la unii, când la ceilalți. De obicei, vara, lui Popii îi plăcea la Fane. Petreceau în curte până seara, târziu, jucând rummy, table sau poker.

Când soții jucau table, Ela şi Magda stăteau la taclale, în timp ce Tomi şi Eli se jucau în curte, trăgând biata pisică de coadă sau călărind blândul

ciobănesc Bob. Nostimada cea mare era când jucau cu toţii rummy sau poker. Nu se juca pe bani. Ca jocul să fie captivant, Ela împărţea la fiecare câte o sută de boabe de fasole, ori alte boabe pentru mizele respective. Odată, Popii a făcut o mare boacănă. A adus pe ascuns de acasă două mâini de fasole şi a început să mizeze cu ele. Ela a observat că boabele lui Popii erau mai mici, a tăcut şi n-a zis nimic. La sfârşitul jocului, când s-au numărat boabele, surpriză: în loc de 400, pe masă erau 439 de boabe. Ela a pus deoparte boabele mici şi le-a numărat: 39 în cap! Prins cu mâţa-n sac, Popii a recunoscut până la urmă potlogăria. S-a râs pe săturate. Drept pedeapsă, a fost obligat să plătească o consumaţie la cofetărie pentru 6 persoane. În concluzie: două familii fericite, ce se complăceau reciproc, într-o prietenie sinceră şi durabilă.

Dar, ce nu ştiau cele două familii, avea să se deruleze în mod tragic, peste 30 de minute.

O, Doamne!! Două familii şi alte sute de suflete, aveau să fie curmate brusc de implacabila moarte. Deznădejde şi lacrimi pentru cei rămaşi, odihnă şi pace veşnică pentru cei plecaţi în ceruri.

Ora 7,30. Fane, nerăbdător, se foia pe trotuar, tot privind ceasul de la mână.

-Ce-o fi cu Popiştenii? E 7,3o! O să scăpăm cursa.

-Ai răbdare. Trebuie să apară.

Privi staţia.

-A, uite, vine tramvaiul.

-A dat Dumnezeu!

Priveau amândoi la lumea ca cobora şi se suia în tramvai. Nici urmă de Popişteanu. Uşile se închiseră şi tramvaiul o luă din loc. Enervat, Fane îşi aprinse o ţigară.

-Asta-i culmea! Aşteptăm aici ca nişte caraghioşi, iar Popii şi Magda, nicăieri. Ce-o fi cu ei? Ceva?...Cumva?...

Eleonora îl privi mirată:

-Ce?!?...Nu înţeleg!

-Nimic. Mă gândeam dacă nu s-a întâmplat ceva.

-Nu mai fi cobe. Ce să se întâmple?

-Nu ştiu. Mă gândeam şi eu. – Urmă o pauză de tăcere.

-Ai luat borcane? Văd că geanta e aproape goală.

- Borcane?..Ce să fac cu ele?

-Păi cum? În ce pui mierea?

Ela începu să râdă.

-Măi, Fane, mierea se vinde, o dată cu borcanul vânzătorului. Doar nu te duci cu sticla să cumperi borş.

Ştefan o privi absent.

-Ai dreptate. Nu mi-am dat seama.

O maşină Trabant opri lângă trotuar şi claxonă de două ori. Fane şi Ela întoarseră privirile. Popii coborî din maşină şi deschise portiera din spate.

Magda, îmbrăcată sport, coborî şi ea. Maşina dispăru în trafic. Popiştenii se apropiară. El, de statură mijlocie, grăsuliu, plin de vervă. O pereche de ochelari de vedere îi conferea o alură de intelectual.

Ea, înaltă, suplă, cu un mijloc de viespe. Un păr negru tăciune se revărsa pe umeri, încadrând un chip oval, cu trăsături delicate. Ochi căprui, cu o privire languroasă, un năsuc puțin în vânt şi o gură senzuală, întregeau aspectul unei femei apetisante. Era mult mai frumoasă decât Ela. Se apropie de ea şi o îmbrățişă cu căldură.

-Ce faci, scumpete?

Ela îi zâmbi.

-Bine. Vă aşteptam.

Popii, vesel, plin de exuberanță, cu brațele larg desfăcute, exclamă:

-Ce fac porumbeii?

Ştefan îl privi şi râzând, îi dădu un ghiont.

-Porumbeii erau să-şi ia zborul la cuibuşorul lor. Credeam că nu mai veniți. Număram tramvaiele ce soseau. Popii şi Magda, pace! Nema!!

-Ne-a repezit maşina de la întreprindere. Dar observ ceva.

-Ce?

-Cum ce? Singurei?

-A, da, Eli. Am lăsat-o la bunici. Dar voi?

-Ce noi?

-Unde-i pițiponcu'?

-Adică Tomi. – râse. E în tabără. În vacanța ce se termină. Pe 15 începe şcoala.

-Cum s-ar spune, liberi ca pasărea cerului. Încă o lună de miere!

Popii vesel, îl amenință cu degetul:

-Fane…fără insinuări.

-Nu-i nici o insinuare. Asta-i realitatea. Liberi! Liberi! Liberi" Bravissimo!! Dar ne-am luat cu vorba. Hopa, sus şi fuguța la vas. Altfel, rămânem pe mal şi ne întoarcem acasă.

În grup, ocoliră clădirea, se apropiară de pasarelă şi se aşezară la coadă în drum spre ponton, unde era tras pasagerul. Strecurându-se printre pasageri, câțiva tineri cărau de zor la bufet, navete cu băuturi şi gustări.

Puhoiul de lume de toate vârstele, alergau grăbite de pe ponton pe vas, să ocupe locuri. Cabinele erau deja pline ochi. De asemenea, şi cele două punți. Magda şi Ela urcară pe puntea superioară, urmate de Fane şi Popii. Apucară locuri pe băncile aliniate de-a lungul balustradelor. Vânzoleala se domoli. Pasarela era liberă. Sute de trupuri stăteau înghesuite pe locuri sau în picioare, nerăbdătoare să ajungă la Pisica. Parâmele fură trase pe vas, motorul începu să duruie. Sirena şuieră de câteva ori strident, aruncând jeturi de aer şi vasul se distanță de ponton. De pe mal se vedea clar denumirea vasului cu majuscule : MOGOŞOAIA.

O!!!...Cerule!... Un nume predestinat morții. Fane şi Popii îşi aprinseră țigările iar Magda şi Ela sporovăiau de zor. La un moment dat, Popii rupse tăcerea:

-Atenție la Mandea! Mă duc la bufet să iau nişte beri. Mai vrea cineva ceva?

Toți se priviră, dând negativ din cap.

-Nu?.. Bine!...Am plecat. A!! Fane, ai grijă de fete. Şi, atenție la buzunare.

Coborî scările dispărând spre cabine. Priveau cu toții cum malul se îndepărta din ce în ce. Cu cât se îndepărta de mal, o ceață deasă puse stăpânire pe tot vasul. Nu se mai vedea nimic. Linţoliul lugubru de umiditate al ceții începu să pătrundă prin îmbrăcămintea pasagerilor, creând o stare de disconfort. La un moment dat, Ela se ridică în picioare şi şopti ceva la urechea lui Fane care încuviință din cap.

-Bine, du-te. Fii atentă la trepte.

Ela îi făcu din mână Magdei şi coborî scara. Magda îl privi nerăbdător pe Fane.

-Unde a plecat?

Fane zâmbi.

-S-a dus să facă piş.

Magda îl privi o clipă zâmbind şi izbucni în râs. De jos se auzea un acordeon dezacordat ce se chinuia să încropească o melodie populară. Lângă ei, un grup de nuntaşi, cu floricele albe la butonieră şi cu buzunarele căptuşite cu sticloanțe, se chinuiau să țină isonul acordeonului, urlând fără noimă, scoțând sunete stridente.

Din când în când, şuieratul sinistru şi profund al sirenei, acoperea zgomotul molcom al motoarelor, sfâşiind parcă liniştea şi ceața ce-şi întinsese mantia lugubră peste tot.

ORA 8!! ORA FATIDICĂ!!!

Ora disperării şi a deznădejdii!!

Magda stătea în picioare, rezemată cu mâinile de balustradă. Fane, stând pe bancă, îşi aprinse iar o țigară.

-Ce-o fi cu ei?... Nu apare nici unu'.

Magda îl privi zâmbind vesel:

-Asta-i bună şi cu tine! S-a dus fata să se uşureze şi faci atâta tapaj. Cât priveşte Popii, s-o fi întâlnit cu vreun cunoscut şi stau la un pahar de vorbă.

Fane întoarse privirea spre ea zâmbind.

-Aşa o fi. Dacă zici tu" Dar dacă acel cunoscut este de gen feminin? Aud? – Râse.

-Ce vrei să spui, adică? Că Popii e fustangiu?

-Mai ştii? Ține minte: întotdeauna, ispita este preludiul păcatului, iar sărutul este arvuna patului.

Magda începu să râdă în hohote.

-Măi Fane, nu te ştiam filozof. Cum adică? Îl crezi pe Popii în stare să se cupleze instantaneu? La comandă?

Începură să râdă împreună.

În clipa aceea se produse inevitabilul!!...Începutul sfârşitului!! O trosnitură puternică a cutremurat vasul din toate încheieturile. În câteva secunde vasul se aplecă pe partea unde stăteau Magda şi Fane, ajungând cu balustrada la vreun metru de apă. Amândoi se priviră îngroziți. Fane se trezi urlând:

-Doamne!!...Ela!!!...Popii!!!...

Urmă al doilea impact. Bucăți din cabina de comandă zburau prin aer, prăbuşindu-se cu zgomot pe suprafața apei. În urma şocului, Magda fu proiectată peste balustradă, dispărând în apă. Fane apucă să vadă prin ceața deasă o umbră imensă ce înainta şi acoperea implacabil vasul.

Dându-şi seama de realitate, urlă:

-Magda!!!

Trase puternic aer în piept şi se azvârli în apă, depărtându-se de vas. În câteva secunde, umbra enormă şi lungă trecu razant pe lângă el, urmată de altă umbră şi alta şi alta. Şi-a dat seama. Era un convoi de barje. Înnebunit, îşi făcu vânt sub apă, sfredelind cu privirea abisul opac şi translucid.

-Magda!!!...Doamne!... Unde-o fi?...

Privi în jos. Dedesubt, la câțiva metri, o umbră gălbuie cobora uşor spre fund. Costumul sport al Magdei era galben.

Doamne!!! Era ea!!!

Exasperat, înotând în picaj, ajunse la umbră. Era ea! Cu brațele şi picioarele desfăcute, se scufunda uşor. Părea inertă. Părul lung se răsfirase în apă sub formă de evantai. Instinctiv, înfăşură părul în jurul mâinii sale şi începu să înoate spre suprafață. Simțea că se sufocă. Nu mai avea aer. Cu un ultim efort, înotă în sus şi țâşni la suprafața apei. Trase cu putere aer în piept şi privi chipul Magdei. Părea că doarme. Părul ud era lipit în şuvițe pe față şi pe frunte.

-Doamne!!!...Magda!!! Eu sunt!!! Fane!!!...Pentru Dumnezeu!!!... Spune ceva!...Mă auzi?...

Dând din picioare, îi cuprinse cu mâinile capul şi inspirând puternic, îşi lipi gura de a ei, suflând cu putere. Nimic!! Repetă de câteva ori respirația gură la gură. Tot nimic.

-Magda!!!...Revino-ți!!! Am scăpat!!!!... Doamne!!! Nu se poate!!!....

Privi panicat în jur. Un perete din cabina de pilotaj venea plutind în derivă spre el. Doamne Dumnezeule!!!...Salvarea lor!!! Din câteva brațe ajunse la peretele plutitor. Cu un efort supraomenesc, reuşi s suie corpul Magdei pe improvizata plută. Se cățără pe plută, târî corpul Magdei în mijlocul peretelui şi începu respirația gură la gură, apăsând alternativ pieptul Magdei de câteva ori.

-Doamne!!!...Ajută-mă!!! Magda!! Revino-ți!... Sunt eu, Fane!! Prietenul vostru!!! Te implor!!! Rezistă!!!!...Nu pleca!!...Isuse!!!

Continua precipitat respirația şi apăsarea pieptului în prize sacadate. La o apăsare mai puternică, trupul Magdei se zgudui într-un tremur total şi un mic jet

de apă clăbucită țâșni din gură. Fane începu să plângă de bucurie, continuând apăsările.

-Doamne!!! Îți mulțumesc!!! Magda!!! Rezistă!!! Te rog!!!... Te implor!!!...Ai scăpat!!!

Continuă apăsările.

-Aşa!...Aşa, Magda!!! Scuipă apa din tine!!!

La fiecare apăsare, gura Magdei se umplea de apă ce se prelingea pe gât. La un moment dat, genele ei începură să clipească precipitat şi deodată rămaseră deschise. O privire fixă şi pierdută sfredelea chipul lui Fane care era extaziat.

-Magda!!!...Eu sunt!!!...Fane!!!... Prietenul tău!!!

O mângâie uşor.

-Mă auzi?

Corpul Magdei începu să-şi revină. De asemenea, şi ochii. Acum, privirea era normală. Dădu uşor din cap în semn de DA, când un şuvoi puternic de apă îi inundă din nou gura, zguduindu-i iarăşi corpul. Pentru prima dată începu să tuşească şi să scuipe cu propriile puteri.

-Aşa, Magda!!! Aşa!!!!...Scuipă!!!... Scuipă tot!!!...O, Doamne!!! Ai scăpat!! Mulțumescu-ți Ție, Doamne!!!...

Plângea ca un copil. O privea cu nesaț şi plângea sughițând. Îi ținea capul într-o parte, în timp ce ultimele picături de apă se prelingeau din gură. Încet, încet, respirația îi deveni normală iar zvâcnirile corpului se estompaseră. Uşor, pleoapele clipiră din ce în ce mai rar, rămânând închise. Adormise. Fane apropie urechea de pieptul Magdei. Inima bătea normal, iar respirația era liniştită. Privi în jur. Nu se vedea nimic. Plutea în derivă pe un covor de ceață deasă.

În jurul plutei, ici-colo, se vedeau plutind diverse obiecte: bucăți de scânduri rupte, sticle şi pahare de plastic, scaune ciuntite, obiecte de uz personal, sacoşe din plastic şi câte altele. Privind rămăşițele dezastrului ce pluteau legănându-se, brusc, reveni la realitate.

-Doamne!!!...Ela!!!...Popii!!! Blocați şi înecați în cabinele vasului. Popii la bufet iar Ela la WC. A rămas singur. Atât el cât şi Magda. Doi văduvi şi două suflete orfane. O fetiță fără mamă şi un băiat fără tată.

-Doamne!!! Bine că au scăpat. Două suflete nevinovate, doi bobocei ce înmugureau şi înfloreau pe firmamentul vieții. Probabil că destinul a vrut aşa. Bine că nu i-a luat şi pe ei. Privi din nou în jur. În aval, cerul părea mai luminat. Treptat, cerul se lumina din ce în ce, negura se risipi instantaneu şi soarele binefăcător mângâie vălurelele Dunării. Văzu malurile. Erau în mijlocul Dunării. Privi spre malul gălățean.

În clipa aceea pluteau uşor în derivă în dreptul şantierului naval. Pe panta de lansare a navelor se zăreau oameni. Exasperat, îşi smulse cămaşa de pe el, se ridică în picioare şi începu să fluture frenetic cămaşa prin aer, strigând încontinuu după ajutor.

Observă forfotă pe mal, o grupare de oameni ce fugeau de-a lungul malului, după care, auzi estompat, zgomotul unui motor. Încet, încet, zgomotul crescu. Era la capătul puterilor. Cu un ultim efort, zări o vedetă rapidă ce spinteca apa cu viteză, venind glonț spre plută. Motorul se opri şi vedeta acostă lângă plută. Zări câțiva oameni ce-l priveau. Epuizat la maximum, se prăbuşi în genunchi şi căzu leşinat peste trupul Magdei.

***

Î N M O R M Â N T A R E A

11 septembrie 1989. Dimineața. Spitalul județean Galați, secția Terapie intensivă. Miliție, oameni de ordine cu banderolă la mână. În curte, maşini de la televiziunea română. Se montau antene, se proba sunetul. Electricieni, cameramani, sunetişti, maşinişti.

Pe holul secției, aceeaşi vânzoleală. Cameramani, reporteri de la „Viața Nouă" şi de la cotidienele din țară: „Scânteia"; „Scânteia tineretului" şi altele.

Cazul Mogoşoaia era pe buzele tuturor. Se dusese buhu'. Pe holul secției, înțesat cu rude şi pleiada de reporteri, la uşa unei rezerve, un milițian. Nimeni nu avea voie să intre în rezervă. Un grup de halate albe se opri la uşa păzită. Doi doctori şi trei asistente intrară în salon. O rezervă mică, curată, cu două paturi, o măsuță cu două scaune. O asistentă care era înăuntru, luă de pe masă două fişe medicale şi le dădu unuia din doctori.

Fugitiv, doctorul parcurse fişele şi întrebă asistenta cu glas scăzut:

-Cum se mai simt, acum? Au început să-şi revină?

Mai mult şoptind, asistenta răspunse:

-Da, tovarăşe doctor. Totul a revenit la normal. Atât pulsul cât şi celelalte organe.

Doctorul privi ecranele aparatelor ce erau cuplate cu multe fire şi ventuze la cei doi pacienți din paturi.

-Da, totul e în regulă. După cum arată diagramele prognosticul este favorabil.

Într-un pat se simți mişcare.

Ambii doctori se apropiară de pat. Fane, cu ochii mari deschişi, privea nedumerit grupul de halate albe. Doctorul se aplecă uşor, aşezându-se pe marginea patului.

-Bună dimineața.Vă rog să nu vă mişcați. Puteți să vorbiți?

Cu o privire pierdută, Fane răspunse:

-Da.

-Foarte bine. – Se uită puțin spre fişa lui Fane şi continuă: Cum vă numiți?

Cu o voce şoptită, Fane îi răspunse:

-Ştefan Mazăre.

Doctorul zâmbi:

-De ce Mazăre?

-Dacă aşa mă cheamă…

-Bine, bine, nu vă agitaţi. Am glumit. Acum vreau să văd ceva. – îi dădu deoparte pătura – Staţi relaxat. Începu să-i palpeze mâinile şi picioarele:

-Simţiţi ceva deosebit? Vreo durere?

-Da.

-Unde?

-Picioarele. Mă dor muşchii.

-E normal. Aţi făcut febră musculară. La efortul pe care l-aţi depus în apă, era previzibil. Acum, ridicaţi mâna dreaptă. Aşa…şi acum stânga. Vă dor?

-Puţin.

-Bine. Acum picioarele. Sus piciorul drept.

Fane ridică piciorul cu oarecare efort.

-Acum stângul. Mulţumesc. Îl înveli cu pătura. Să vă spun ceva. Aveţi un organism perfect sănătos. Faceţi sport?

-Merg foarte mult. Am muncă de teren.

-Perfect. Fumaţi?

Fane îl privi fâstâcit.

-Da.

-Ar fi cazul să-l lăsaţi. Acum sunteţi încă tânăr. Dar pe parcursul anilor, fumatul vă va afecta organismul, cu consecinţe imprevizibile. Aţi înţeles?

-Da, tovarăşe doctor.

-E în regulă. Bine că aţi scăpat cu viaţă, nevătămat.

Zâmbind, îl bătu uşor pe umăr şi se adresă celuilalt coleg:

-Intelectul e perfect. De asemenea şi memoria.

Îl privi din nou pe Fane.

-Vă rog să staţi liniştit. Nu vă agitaţi şi nu vă gândiţi la nimic. Bine?...

-Tovarăşe doctor, când pot să?...

Doctorul îl întrerupse:

-Tovarăşe Ştefan, v-am rugat ceva. Nu aveţi voie să vă agitaţi. Vă rog să vă relaxaţi. Trebuie să vă odihniţi, ca organismul să-şi revină la normal. Ne-am înţeles?

- Bine, tovarăşe doctor, am înţeles.

Doctorul se ridică, îndreptându-se spre celălalt pat. Aici, ce să vezi?... O mogâldeaţă de băieţel de câţiva anişori, pironit de fire şi ventuze, îl privea cu ochişorii miraţi.

Zâmbind, doctorul îl mângâie uşor.

-Bună dimineaţa, puişor. - Nici un răspuns. – Ţi-ai înghiţit cumva limba?

-Nu!!! – un NU ferm şi hotărât. Zâmbiră toţi.

-Aşa te vreau! Spune-mi, te doare ceva?

-Nu!

-Iar e bine. – Îi pipăi braţele şi picioruşele.- Simţi vreo durere?

-Nu!

-E în regulă. Ia să vedem

Privi ecranul, după care fişa medicală.

-Totul e perfect. Ia zi-mi: Cumva ți-e foame? Vrei să papi ceva?

-Da!!! – Râsete generale –

-Ați văzut? Ştie să spună şi DA. Bravo!

Îl mângâie din nou, adresându-se colegului:

-E băieţelul cu bidonul?

-Cred că da.

-Ce ți-e şi cu destinul! Un bidon i-a salvat viața. Bine. Soră, ai grijă de aparate şi de tratament. Aici totul e perfect. Să mergem.

Părăsiră rezerva iar milițianul îşi reluă paza. Pe partea cealaltă a holului, la secția femei, tot într-o rezervă cu pază la uşă, conectată la aparate, Magda, țintuită în pat, o privea pe asistenta ce-i pregătea pastilele în tubulețe goale de medicamente. Umplu un pahar cu apă, goli un tubuleț de pastile şi veni la capul patului.

-Acum, trebuie să luați două pastile. Vă rog.

Îi sprijini uşor capul, ridicându-l puțin.

-Aşa…foarte bine…gata.

Îi aşeză uşor capul pe pernă.

-Stați liniştită. Odihniți-vă.

Magda privea zâmbind la asistenta ce verifica sonda de urinat.

-Totul e în regulă.

Se aşeză la masă şi începu să răsfoiască o revistă. Într-un târziu, Magda rupse tăcerea:

-Soră, vreau să te întreb ceva.

Asistenta veni repede la pat.

-Spuneți. Vă ascult.

-Soră, eu am fost salvată de la înec de un bărbat ce-mi este coleg de serviciu.

Asistenta o mângâie pe creştet zâmbind:

-Ştiu, cunosc toată întâmplarea. Ştie tot spitalul. Şi toate ziarele din țară. Aşa colegi aş vrea să am şi eu.

Magda o privea cu oarecare teamă.

-Ştiți ceva despre soarta lui? E teafăr?...A scăpat?

Asistenta zâmbi din nou.

-Liniştiți-vă. Fiți calmă. Nu aveți voie să vă agitați. Eroul dumneavoastră este internat la secția de bărbați. E viu şi nevătămat. Aşa că, nu vă faceți griji.

Ochii Magdei se umplură de lacrimi ce se prelingeau uşor pe obraji.

Asistenta, panicată, o luă de mâini, urmărind cu privirea, când aparatele, când chipul plâns al Magdei.

-Pentru Dumnezeu!!!...Calmați-vă!!! Vă implor!! Nu aveți voie să vă agitați, să vă enervați sau să vă emoționați. Vă implor! Doamne!!

Îi şterse lacrimile şi privi din nou cu insistență aparatele.

-V-ați calmat? Doamne, ce spaimă mi-ați tras! – Privi ceasul de la mână. – E nouă şi ceva. A început vizita. La ora asta, doctorul poate că e în rezerva eroului zilei. E sub supraveghere medicală strictă, cu pază la uşă. Aşa cum sunteți şi dvs.

Magda o privi liniştită şi schițând un zâmbet, şopti:

-Mulțumescu-ți Ție, Doamne!!!

Rămase cu ochii deschişi, pironiți în tavan, clipi de câteva ori şi ochii i se închiseră. Adormise.

***

Aceeaşi zi. După amiază. În valea oraşului, de la Palatul Navigației şi până la Pescărie, strada era ticsită de un puhoi de lume şi mijloace de transport. Căruțe şi camioane, toate cu cel puțin un sicriu pe ele, se îndreptau să-şi ridice morții, strecurându-se printre puzderia de oameni. Toată suflarea se îndrepta spre Pescărie.

Aici, pe malul Dunării era amenajat ad-hoc, un teren, acoperit cu copertină. Milițienii şi gărzile patriotice, în uniforme, se chinuiau să țină cât de cât în frâu, traficul infernal din jurul Pescăriei. În timp ce o parte din mijloacele de transport se îndreptau spre străzile oraşului, cu morții în sicrie, alte maşini şi căruțe aşteptau să ia morții recunoscuți de rude. Scafandrii nu mai pridideau să scoată la mal cadavrele catastrofei. O echipă de muncitori le preluau de pe mal, ducându-le în târgi pe terenul improvizat. Aici, erau întinşi pe jos cu mâinile pe lângă corp, unul lângă altul.

Femei şi bărbați de toate vârstele, copii şi tineri, condamnați de pronia cerească la odihnă veşnică.

Altă echipă, compusă din doctori veterinari şi salariați de la morgile din Galați, le injecta formol pentru prevenirea descompunerii premature.

Locurile rămase libere erau ocupate imediat de alte cadavre şi alte şi alte. Parcă s-ar fi scufundat Titanicul şi nu Mogoşoaia.

De-a lungul şirului de cadavre, un cordon de milițieni şi gărzi patriotice țineau la distanță gură cască şi curioşii. Trecerea în revistă a cadavrelor nu era permisă decât rudelor şi cunoscuților, pentru recunoaşterea şi identificarea lor.

Când te uitai, lungul şir de cadavre părea purgatoriul în miniatură. Țipete, plânsete, urlete. Cadavrele recunoscute erau aşezate în sicrie şi urcate în maşini sau căruțe.

Două şalupe nu mai pridideau să facă naveta între Galați şi Pisica.

Sicriele şi rudele erau îmbarcate în şalupe şi duse la Pisica. Se spune că în Pisica, nu există nici o casă în care să nu fi murit cineva.

În locul lui Fane şi al, Magdei care erau internaţi în spital, la recunoaşterea lui Popii şi a Elei, au venit părinţii lui Fane şi rudele morţilor. Primul a fost identificat Popii. Fără ochelari, cu un chip cadaveric, puţin umflat şi cu o vânătaie mare, urâtă, la una din tâmple. La vreo 14 cadavre înşirate, au găsit-o şi pe Ela. Ţeapănă, cu gura întredeschisă şi cu acelaşi chip cadaveric. Ambele sicrie ce au fost făcute la repezeală, la o fabrică de mobilă, au fost urcate în camionul întreprinderii. Părinţii lui Fane şi rudele morţilor se suiră în camionul care porni spre casa lui Fane. Aici urma să fie depuse ambele sicrie. Tot aici urma să se facă slujbele, priveghiul şi pomana după înmormântare. Încet, încet şi tot claxonând mereu, camionul a reuşit să iasă din înghesuiala de la pescărie. Urcă strada Portului, ajunse în bulevardul Republicii şi traversând câteva străzi, se opri în faţa casei lui Fane.

***

12 septembrie, 1989. Ora 14. La o aripă secundară a Spitalului Judeţean Galaţi, la intrarea destinată doar cadrelor medicale, un ARO era parcat lângă intrare. Era maşina se serviciu a întreprinderii unde lucra Fane. Din maşină coborî tatăl lui Fane. Mâinile erau ocupate cu două sacoşe mari de plastic pline cu îmbrăcăminte de doliu.

Deoarece pe 13 septembrie urma să aibă loc înmormântarea, după multe insistenţe, doctorii au acceptat externarea lui Fane şi a Magdei. Străbătând mai multe coridoare, tatăl lui Fane ajunse la fişierul de la terapie intensivă. Aici fu luat în primire de o asistentă. Cu fişele de externare, ferindu-se de hoarda de reporteri, au ajuns la rezerva Magdei. Privind să nu fie asaltaţi, intrară în rezervă:

-Magda!!!...Dumnezeule!...

-Nea Ştefan!!!

Se îmbrăţişară. Lacrimile revederii se prelingeau pe obrajii amândurora. Fane scoase din sacoşă hainele Magdei şi le puse pe marginea patului. Asistenta se uita pe coridor, în dreapta şi în stânga.

-Tovarăşe Ştefan. Puteţi ieşi. Staţi pe hol până se îmbracă tovarăşa.

Ştefan, încuviinţă din cap şi ieşi pe hol în timp ce miliţianul se postă iar în faţa uşii. Magda îşi dădu jos halatul şi pijamaua spitalului şi începu să se îmbrace.

-Tovarăşă Magdalena, vă rog să fiți atentă să nu vă dați de gol. Doctorul a insistat ca tovarăşul Ştefan să nu ştie ce s-a întâmplat, măcar încă o zi. În perioada asta, colegul dumneavoastră o să-şi revină complet.

-Da, tovarăşă asistentă. Nu aveți nici o grijă. Atât eu cât şi tatăl lui Fane, ne vom strădui ca Fane să nu afle nimic.

După ce se asigură că holul era liber, Magda, cu halatul pe deasupra hainelor, împreună cu asistenta, ieşiră din rezervă.

Împreună cu tatăl lui Fane, o luară pe căi ocolite şi ajunseră la ARO. Magda şi Ştefan se suiră în maşină iar asistenta, cu hainele lui Fane, plecă spre rezerva lui. Revenit aproape complet, Fane se fâțâia nerăbdător prin rezervă, tot privindu-şi ceasul. Asistenta intră în rezervă. Fane se îmbrăcă de doliu, îşi puse pe el halatul spitalului şi tiptil, o luară prin coridoare neştiute de reporteri până ajunseră la maşină. Asistenta luă ambele halate, îşi luă la revedere şi plecă. Fane se sui în maşină. Se îmbrățişară toți trei, cu privirile înlăcrimate.

-Magda!!! –o mângâie pe obraz.

-Da, Fane, eu sunt. Vie şi nevătămată. Şi asta, datorită ție.

Îl îmbrățişă din nou. Şoferul porni motorul şi maşina ieşi din spital. Intuitiv, Fane simți în comportamentul lor, ceva ce parcă ar fi vrut să-i ascundă. Zâmbeau oarecum fals, de complezență. Din când în când, îl priveau pe furiş.

Fane rupse tăcerea:

-Vă rog să-mi spuneți ce se întâmplă. Mă priviți curios şi zâmbiți fals. Magda, te rog, te implor. Spune-mi. S-a întâmplat ceva acasă?

Magda îl luă de mâini.

-Fane, linişteşte-te. Acasă nu s-a întâmplat nimic. Ne aşteaptă toți la priveghi.

Tatăl lui Fane interveni:

-Mâine e înmormântarea,

Fane ăl privi nedumerit:

-Atunci?...Ce e?...De ce mă priviți atât de curios?... Se pipăi pe față şi pe păr. –Am vreo rană sau vreun semn de care nu ştiu? Ceva trebuie să fie.

Magda încerca să-l liniştească:

-Nu e nimic, Fane, totul e în regulă. Am scăpat amândoi. Acesta e principalul.

Fane o privi suspicios:

-Nu!!...Nu-i adevărat!!... Simt ceva în privirea voastră. Ceva ce nu puteți să ascundeți. Ceva ce s-a întâmplat cu mine. De ce nu-mi spuneți?

Tatăl lui Fane lăsă capul în jos iar Magda coborî privirea.

-E clar. Trebuie să fie ceva. Trebuie să aflu! Costel! Opreşte maşina!

Magda ridică privirea.

-Fane, ce vrei să faci?

-Costel, te-am rugat ceva.

Şoferul trase maşina lângă bordură şi opri motorul. Fane coborî sărind din maşină, ocoli glonț botul maşinii şi veni pe partea cealaltă lângă şofer. Toți patru îl priveau mirați. Ce voia să facă? Ceva ce le dădea peste cap tot planul. Fane se aplecă puțin şi-şi privi chipul în oglinda retrovizoare a maşinii. Magda îşi duse mâna la gură.

-Doamne, ne-am dat de gol!

Da, s-au dat de gol. Fane va afla adevărul. Şi l-a aflat. Privindu-şi chipul în oglindă a rămas stupefiat. Avea tot părul alb!

-Dumnezeule!!!...Nu se poate!!...

Îşi pipăi barba şi-şi trecu ambele mâini prin păr. Părul lui, ca pana corbului, era acum alb. Privea şi nu-i venea să creadă. Din oglinjoară îl privea tot Fane, dar un Fane îmbătrânit cu vreo 40 de ani. Cu un început de barbă nerasă şi cu cârlionții de culoarea laptelui, părea o anomalie. Da, o anomalie, deoarece trăsăturile erau tot tinere, pline se viață, aşa cum se ştia. Deschise portiera şi se sui în maşină ce o luă din loc. Se trânti pe scaun îngropându-şi capul în mâini. Magda îi puse mâna pe umăr.

-Fane, te rog să ne ierți. Te implor!

Fane ridică fruntea privind când pe unul, când pe altul.

-De ce? De ce mi-ați ascuns ce am pățit? De ce?...Spuneți-mi!

Tatăl rupse tăcerea:

-Fane, atât eu cât şi Magda nu avem nici o vină. Nu a noastră a fost inițiativa de a-ți ascunde crudul adevăr.

-Dar a cui?...Şi de ce?

Magda îl luă uşor de mână:

-Fane, doctorul care te-a îngrijit ne-a rugat să nu afli adevărul, măcar până la înmormântare.

-De ce?

-Ca să-ți protejeze sănătatea. Să nu faci din nou un şoc.

-Dar am mai avut unu'?

-Da, Fane. În apă, când te luptai să mă salvezi. Din cauza mea ai rămas cu părul alb.

-Nu mai vorbi aşa. Ce legătură are culoarea unui păr cu salvarea unei vieți?

Are, Fane, are. După cum mi-a explicat doctorul, în momentele când te luptai să mă salvezi, ai făcut un şoc, iar pigmenții părului s-au degenerat. Şi părul tău pur şi simplu a îmbătrânit. Mi-a spus în termeni medicali, cum se numeşte această dereglare, dar n-am reținut-o. Fane, bine că ai scăpat şi eşti teafăr. Şi eu, datorită ție.

-Magda, te rog! Atunci, în clipele acelea blestemate, am făcut ce trebuia să fac. Am încercat să smulg din ghearele morții o ființă, un prieten drag, colega mea.

-Şi ai reuşit. Pentru asta sunt aici şi vorbeşti cu mine. Pentru că sunt în viață. Datorită ție, m-am născut a doua oară.

Îl îmbrățișă plângând şi, privindu-l cu drag, îşi trecu mâna prin cârlionții albi. Fane o mângâie uşor pe față.

-Magda, te implor, linişteşte-te. Tu n-ai nici o vină. Soarta sau destinul a vrut ca toți patru să fim în clipele acelea blestemate pe Mogoşoaia. Moartea şi-a luat tributul, dar ne-a lăsat pe noi să trăim. Vom trăi şi îi vom pomeni mereu pe Ela şi pe Popii.

Începu să plângă în hohote. Tatăl îl apucă de umeri, ridicându-i capul.

Fane, uită-te în ochii mei. Te rog, calmează-te. Nu mai plânge. Îți faci rău. Înapoi nu-i poate aduce nimeni. Viața merge înainte. Gândeşte-te că acasă te aşteaptă o fetiță care te iubeşte şi pe care trebuie s-o creşti. Dacă mămica ei nu mai este, tăticul însă trăieşte şi va avea grijă de ea. Ne-am înțeles?

Magda îi şterse ochii cu batista.

-Gata, Fane, te-ai liniştit?

Fane o privi trist, încuviințând din cap.

-Bine. Revino-ți. Te rog!

-O întrebare: Lumea de acasă, venită pe priveghi, când m-o vedea..

Magda îl întrerupse:

-Ştiu, Fane, ştiu ce vrei să spui. Cineva stă la poartă şi spune fiecărui venit să nu te întrebe de ce s-a schimbat culoarea părului.

-Aşa? Bine că ştiu.

-Ce vrei să spui?

- Nimic. A, uite că am ajuns acasă.

Maşina opri în fața porții, străjuită de două drapele negre, de care erau prinse cu bolduri două coli de hârtie, cu numele şi datele decedaților.

În fundul curții se vedea casa. Mare, frumoasă, cu câteva trepte la intrare şi cu prispă. În dreapta şi în stânga, diferite dependințe. În fața casei, o curte mare. De la poartă şi până la casă, o cărare asfaltată. O boltă de viță de vie plină cu struguri umbrea toată cărarea, formând un coridor În dreapta curții, câțiva pomi fructiferi. În stânga, parcele aliniate frumos cu diferite zarzavaturi. Tot aici, un canal. Lângă casă, o cuşcă mare de lemn. Casa lui Bob ce privea plictisit şi pus în lanț la lumea din curte. În mijlocul cărării, sub boltă, pe două mese drapate în negru, cele două sicrie. La căpătâi, sfeşnice cu multe lumânări aprinse. În jurul sicrielor, rezemate, coroane de flori. Pe altă masă, mai la dos, două tăvi mari. Una plină cu pahare şi sticle cu vin. Pe alta, platouri cu cozonac, fructe şi diferite dulciuri. În curte se făcu o liniște deplină. Fane şi Magda păşeau, apropiindu-se de sicrie. Îşi priviră morții, îşi făcură cruci, îi sărutară atingând frunțile, aprinseră câte o lumânare şi rămaseră pironiți, cu lacrimile şiroaie, fiecare la sicriul lui. Rumoarea întreruptă, reîncepu uşor ca un bâzâit de albine. Pe şoptite, ca într-o biserică, toată lumea vorbea numai de Mogoşoaia, dându-şi fiecare cu părerea. După vreun sfert de oră, epuizată, Magda se aşează uşor pe scaun, lângă sicriu. Fane, păşind încet, se îndreptă spre casă. Urcă treptele prispei, şi întorcându-se cu fața la lume, rupse tăcerea:

-Vă rog, puțină linişte! Vreau să vă spun ceva.

Rumoarea încetă iar cei adunați se întoarseră cu fața la Fane, care continuă:

-Dragi prieteni şi colegi care au venit din partea lui Popii, aş cum îi spuneam cu toții. De asemenea, colegi şi prieteni, veniți în amintirea soției mele, Ela. Tuturor, vă mulțumesc că ați venit să aduceți un pios omagiu celor două ființe dragi, ce au plecat atât de prematur dintre noi. Două suflete neprihănite, ce au plătit tributul morții în catastrofa de pe Mogoşoaia. Amintirea lor va dăinui în inimile şi sufletele noastre.

Făcu o pauză privind trist chipurile îndoliate din jur. Involuntar, îşi duse mâna la ochi, ştergând lacrimile ce se prelingeau.

-Dragi prieteni. Vă rog să mă iertați, dar mai am de spus ceva. Sau mai bine zis, am la dumneavoastră o mare rugăminte.

Toți îl priviră mirați. Fane continuă:

-Vă rog din suflet să nu vă mai prefaceți. A încercat şi tatăl meu. Cât şi Magda, colega mea de serviciu, soția lui Popii. Ei bine, n-au reuşit. Până la urmă s-au dat de gol. Nu ştiau să joace teatru. Într-u cuvânt, nu ştiu să se prefacă. Aşadar, am aflat adevărul. L-am aflat venind de la spital încoace. Ei da!!!...După cum vedeți cu toții, am părul alb. O dereglare a pigmenților părului, survenită la şocul ce l-am avut în timpul catastrofei. Încă o dată, purtați-vă normal şi nu vă mai prefaceți. Suntem la un priveghi şi nu la o nuntă, ca să ne permitem să facem glume. Vă mulțumesc pentru atenție.

Coborî treptele, ducându-se la căpătâiul sicriului. Parcă se rupsese o vrajă. Nimeni nu mai zâmbea fals. Nimeni nu se mai prefăcea. Un bărbat cu o bentiță de doliu la rever se apropie de sicriu.

-Tovarăşul Ştefan. Sincere condoleanțe din partea întreprinderii unde v-a lucrat soția.

Îşi strânseră mâinile

-Vă mulțumesc.

-Tovarăşe Ştefan, asta e din partea colegilor.

Îi întinse un plic umflat.

-Ce-i asta?

-Colecta pe care au făcut-o colegii. Ştim că o înmormântare presupune cheltuieli neprevăzute. Vă rog!

-Nu trebuia! Vă mulțumesc!

Bărbatul se retrase în tăcere iar Fane băgă plicul în buzunar. În curte intră mama lui Fane cu Eli în brațe. Se îmbrățişară toți trei.

-Fane, băiatul meu! Dumnezeu a avut grijă de tine!

Îi privea părul, înghițind în sec.

-Mamă, ajunge. Gata. Ştiu că ai fost avertizată. Priveşte-mă, fără rețineri. Ştiu, am aflat. Soarta m-a îmbogățit cu o podoabă capilară albă. Asta e. Bine că trăiesc.

O luă pe Eli în brațe.

-Ce face ghindocul meu? – O sărută pe frunte. Unde-i Tomiță?

-Buni spune că vine cu Rata.

- Bine, bine, puişorul meu.

-Tati, de ce ai părul alb? Ți l-a vopsit cineva?

Fane o strânse la piept.

-Nu, scumpete. Tati a fost bolnăvior şi a rămas cu părul alb.

Eli îşi plimbă mânuțele printre cârlionții albi.

-Cum adică? Dacă o să mă doară burtica, o să am şi eu părul alb?

Cei din jur priveau şi zâmbeau surprins de întrebarea trăsnită.

-Nu, îngeraşul lui Tati. Nu. Asta se întâmplă numai la oamenii mari. Tu eşti mică, micuță, micuță!

Fiind în brațele lui Fane, la înălțime, Eli îşi văzu mama întinsă în sicriu, cu mâinile pe piept şi cu ochii închişi.

-Tati, ce-i cu mama aici? Cine a pus-o în cutia asta? - Buni îşi acoperi ochii cu batista – Şi de ce stă cu ochii închişi?

Zâmbind trist, Fane o mângâie.

-Fetița mea dragă, mami e tare obosită. Face nani.

Lacrimile şi-au rupt zăgazul, şiroind pe obrajii lui.

-Face nani? Dar de ce în cutia asta? De ce nu face nani în casă, în pătuț?

Fane, nemaiputând suporta emoțiile şi inocența lui Eli, o aşează în brațele bunicii.

-Te rog, duceți-vă la buni.

O femeie îmbrăcată în negru se apropie de sicriul lui Tomii.

-Fiți amabilă. Tovarăşa Popişteanu?

Magda o privi mirată. N-o cunoştea.

-Da, soția lui.

-Condoleanțe din partea tuturor colegilor de serviciu. Am fost însărcinată din partea sindicatului, să vă transmit acest plic. La inițiativa colegilor, am adunat cât am putut. Vă rog. Luați-l.

Îi întinse plicul. Magda luă plicul, ducându-l la piept.

-Vai, Doamne! Dar nu trebuia!

-Vă rog! Aveți cheltuieli!

-Vă mulțumesc! Vă mulțumesc din suflet!

Femeia privi câteva clipe chipul lui Popii, îşi făcu câteva cruci, aprinse o lumânare şi se retrase.

Cu un rucsac în spinare,pe poartă năvăli Tomi, ce se duse glonț la Magda îmbrățişând-o cu mânuțele.

-Tomi!!!...Dragostea mea!!!

Îl luă în brațe. Tomi privi câteva clipe chipul lui tati, după care îşi îngropă căpşorul la pieptul Magdei. Parcă îi era frică să mai privească. Plângea.

-Tomiță, fii tare. Tati nu mai e. A plecat în ceruri. L-au luat îngeraşii cu ei.

Tomi privi din nou sicriul.

-De ce? De ce, mami?

-Aşa a vrut Dumnezeu. Hai să-i aprindem o luminiță. Acolo, unde s-a dus are nevoie de multă lumină.

Îl coborî din brațe, luă două lumânări, le aprinse şi dădu una lui Tomi.

-Uite, dragule, punem lumânărelele aici, în sfeşnicul acesta.

Tomi înfipse lumânarea în nisip.

-Fă-ți cruce, Tomiță. Aşa se cuvine.

Zdrobită de durere îl luă de mânuță şi se retrase la părinții lui Fane. Între timp au început să sosească rudele apropiate de familie. Din diferite oraşe, cu maşini sau cu trenuri, sosiră la înmormântare. Intrară în curte, punând coroane în jurul sicrielor.

Au urmat îmbrățişări şi lacrimi. Atât Fane cât şi Magda au primit, după multe insistențe, ajutoare băneşti pentru înmormântare.

Începu să se însereze. Magda îl lăsă pe Tomi în grija părinților lui Fane şi se apropie încet de sicriul lui Ela.

-Fane, vreau să stăm puțin de vorbă.

Fane o privi trist. Părea absent la tot ce era în jur.

-Da, Magda. Spune. Te ascult.

-Nu aici. Vreau să vorbim între patru ochi. În jurul nostru sunt prea multe urechi.

-Bine. Hai la poartă.

Păşiră încet şi ieşiră în fața porții.

-Aici nu-i nimeni. E bine?

-Da.

-Fane îşi aprinse o țigară. Magda îi întinse câteva plicuri.

-Ce-a asta?

-Fane. Tu şi familia ta aveți grijă de toată înmormântarea. Amândoi avem cheltuieli mari.

Ia plicurile astea. Nici nu ştiu câți bani o fi în ele. După ce-i numeri, îmi spui câți bani mai trebuie pentru înmormântarea lui Popii. După înmormântare mă duc la CEC şi scot.

Îi îndesă plicurile în mâini.

-Magda! Dar nu pot.

-Fane, te rog. Fără refuzuri. Suntem oameni în toată firea, familişti şi ştim ce înseamnă să faci o înmormântare.

-Bine, Magda. Dacă asta e dorința ta, fie. Accept.

-Nu Fane, asta nu e o dorință, ci pură realitate. Fără bani nu se poate face nimic. Dar vreau să te mai întreb ceva.

Fane o privi curios:

-Ce mai e?

-Nimic. Am stat de vorbă cu tatăl tău. L-am întrebat de formele de înmormântare a lui Popii. Actele, taxele, groapa, slujba..

-Şi?

-Mi-a spus că tu vrei să-l îngropi pe Popii în locul de veci al familiei tale. Cum se poate aşa ceva?

-Foarte simplu. Asta e dorința mea şi nimeni nu mi-o poate interzice.

- Cum aşa?

-Aşa, Magda. În primul rând, Popii nu va fi îngropat. Va fi depus în cavoul familiei.

-Cum?...Aveți cavou?

-Da, Magda. E cavoul familiei Ştefan. Are şase paturi. Toate goale. Într-o parte va fi depusă Ela, în cealaltă, Popii.

-Fane, pentru Dumnezeu, ce să caute corpul lui Popii în cavoul tău?

-Da, Magda, în cavoul familiei mele. Asta e dorința mea. Am fost două familii fericite care s-au înțeles perfect. Popii a fost prietenul meu şi soțul tău. Amândoi îl aveți pe Tomiță. Acum tu vei rămâne prietena noastră şi a lui Eli.

-Doamne!!!!...Fane!!!...Câtă noblețe!!!

-Magda. Nu-i vorbă de nici o noblețe. E vorba de omenie. Nu pot admite ca după şapte ani, oasele lui Popii să ajungă într-un săculeț pe pânză sau la groapa comună. Şi mai ales, nu vreau ca peste doi-trei ani, trupul prietenului meu să fie strivit de greutatea pământului ce se va surpa peste sicriul putrezit. Cam atât. O luă de umeri, privind-o fix. Mai vrei să-mi spui ceva? Te ascult.

Cu vocea sugrumată de emoție, Magda şopti:

-Nu.

-Bine. Te rog să mă scuzi. Mă retrag la sicriu. Trebuie să sosească preotul.

Magda rămase perplexă. Mută. Câtă compasiune! Câtă dăruire dezinteresată!! Câtă abnegație! De-abia acum, îşi dădea seama de adevăratul Fane.

Era ca o pâine mare, mare, caldă şi pufoasă. Lacrimi liniştite se prelingeau uşor printre suspine. După o zi plină de strălucire, şi de viață, soarele, obosit şi somnoros, se pregătea să facă nani. Se lăsase seara.

***

13 septembrie, 1989. După amiază. Cimitirul Eternitatea. Sau Ghiță Vasiliu, cum ăi spuneau bătrânii. Pe aleea principală şi pe cărările laterale, puzderie de lume. Majoritatea, în doliu. Rude de familie, colegi de serviciu, prieteni, curioşi, puştime de ţigani la cerşit, pomanagii. În aer plutea un iz de tămâie, iar din toate părțile se auzeau pe diferitele tonalități, slujbe religioase de înmormântare. Pe sub clopotnița de la intrare, treceau periodic procesiuni funerare. Dangătul clopotului sfâşia văzduhul şi inimile celor îndoliați. Groparii nu mai pridideau. Peste tot se vedeau morminte proaspete cu coroane şi flori.

Era ziua când inevitabila moarte îşi lua în primire pentru somnul cel de veci, victimele catastrofei de pe Mogoşoaia. Indiferent de sex, vârstă, religie, sărăcie sau bogăție, dispăreau toți, pentru totdeauna în eternitate. Nu rămânea decât amintirea celor dragi, plecați în ceruri şi crucile de lemn înfipte pe proaspete morminte.

Tăvălugul morții îşi depăşise norma. În drumul său lugubru, strivise tot fără milă, neținând cont de nimic. O parte din victimele de pe Mogoşoaia se odihneau liniştiți în somnul cel de veci, aici, în cimitirul cu nume simbolic: Eternitatea!

Lângă majestosul monument al eroilor, pe o alee laterală, se terminase slujba de înmormântare la cavoul familiei Ştefan.

Soț, soție, fetiță, băiețel, părinți, rude apropiate, zdrobiți de durere, cu batistele la ochi, priveau exasperați, la groparii ce zideau cele două paturi. Încet, încet, cărămizile au astupat pereții, izolând sicriele. O tencuială proaspătă izola definitiv lumea celor morți de lumea celor vii.

Coroanele au fost rezemate de zidul proaspăt tencuit. De asemenea, şi crucile de lemn. Una pe partea Elei, alta de partea lui Popii.

Totul se terminase. Luase sfârşit.

Urma o nouă zi, o nouă lună, un nou an şi aşa mai departe.

Viața mergea înainte, cu bucuriile şi cu tristețile ei. Legile implacabile ale naturii îşi urmau cursul lor firesc.

Zbucium şi linişte!

Vicisitudinile inerente ale vieții şi odihnă veşnică!

Viață şi moarte!

P U Ş C U L I Ț A

21 octombrie, 1989. Au trecut 41 de zile de la tragica dispariție a Elei şi a lui Popii. Uşor, încet şi pe nesimțite, viața cotidiană începea să reintre oarecum în normal. Amintirea celor dragi ce le bulversase viața, se estompa uşor, ca un apus de soare.

Timpul, inima vieții începu să cicatrizeze rănile suferinței şi ale deznădejdii. Se spune că ochii care nu se văd, se uită. O fi adevărat? Poate!

În cazul de față, pentru început, resemnarea punea stăpânire pe gândurile şi sentimentele lui Fane şi ale Magdei.

Preocupați de serviciu şi de treburile casnice inerente, uitarea a început să păşească lin, distrăgându-le gândurile de la tot ce se întâmplase.

După vreo două săptămâni de la înmormântare, la insistențele repetate ale lui Fane şi rugămințile lui Buni şi Buna, cu argumente concrete, Magda a acceptat să stea o perioadă în casa lor. Motive? Destule.

În primul rând, să nu stea singură, izolată de lume. De asemenea, Tomi nu avea cu cine să stea cât Magda era la serviciu. Lipsa de supraveghere şi educație părintească, a fost singurul motiv forte ce a determinat-o pe Magda să accepte propunerea. Împreună cu Buni şi Fane, îşi mută strictul necesar în noul ei cămin. O cameră intimă cu tot ce trebuie, îi fu pusă la dispoziție. Dormea împreună cu Tomi. Ca prin farmec, datorită faptului că nu mai era singură, începuse o viață nouă, plăcută şi liniştită. Tomi şi Eli se jucau veseli prin curte, necăjind pisica şi jumulindu-l pe Bob ce scăpase de lanț. Venind cu Fane de la serviciu, găsea patru ființe ce îi aşteptau cu drag; doi boboci zurbagii şi doi bătrânei blajini şi liniştiți. Era respectată, iubită şi acceptată cu drag în sânul familiei. În sufragerie, pe un dulap transformat în bibliotecă, s-a improvizat un mic altar cu cele necesare: icoane, sfeşnice cu lumânări, două candele şi flori artificiale în vaze mici. Două fotografii înrămate ieşeau în relief în mijlocul altarului. Ela şi Popii. De candele avea grijă Buna. Pentru a avea cine să aibă grijă de casă şi de copii, ambii bunici şi-au mutat şi ei catrafusele pentru o perioadă în casa lui Fane. Buni avea grijă de treburile gospodăreşti, iar Buna luase din pură inițiativă, postul de bucătăreasă. Când veneau de la serviciu, masa era pusă. Ori în curte, ori în sufragerie. Depindea cum era vremea. Mâncau,

vorbeau, povesteau. După amiază, Magda spăla vesela sporovăind cu Buni. Seara stăteau la taclale sau jucau Rummy. La televizor nu puteau privi. Fiind în doliu, televizorul era acoperit cu o pânză neagră. Acum, după 40 de zile, Fane luă pânza neagră şi îi dădu drumul televizorului.. Bucuria celor mici. Cuminți, îngrămădiți unul lângă altul într-un fotoliu, priveau cu nesaț desene animate.

Cu o zi înainte avusese loc pomenirea celor dragi. Trecuseră 40 de zile. Totul se derulase după tot tipicul. Slujba religioasă la cavou, împărţirea pachetelor la sărăcime şi pomana de acasă. În curte, pe cărarea boltită, de la poartă la casă, la mai multe mese puse cap la cap, au venit colegi, vecini şi prieteni. După slujba religioasă a urmat masa. După cum era obiceiul, la plecare persoanele apropiate familiei, plecau cu saci de plastic conținând îmbrăcămintea celor decedați. Se muncise mult. Acum, când totul a fost strâns, Buni şi Fane cărau mesele şi băncile la locul lor. În bucătărie, Buna şi Magda terminau să pună la loc vesela. Fane se aşeză pe treptele prispei şi-şi aprinse o țigară. Din bucătărie apăru Magda. Scoțându-şi şorțul, se apropie de Fane.

-Fane, vreau să te rog ceva,

-Da, Magda, te ascult.

-Vrei să mergi cu mine până în centru?

-De ce nu? Dar cu ce ocazie?

-Vreau să fac nişte cumpărături.

-Ce vrei să cumperi?

-Ai să vezi! Mergi? Vreau să-ți dai cu părerea.

- Bine, Magda. De ce nu?

-Atunci, hai! Schimbă-te repede şi să mergem. De acord?

Fane privi oarecum nedumerit.

-Dacă zici tu.

Îmbrăcați de oraş, ieşiră pe poartă lăsându-i pe cei mici în grija bunicilor. O luară pe jos. Soarele nu mai dădea căldura din timpul verii. Ziua se micşorase. Venise toamna. Frunze ruginii pluteau uşor prin văzduh, aşternându-se lin, formând un covor auriu. Magda, în pardesiu, iar Fane, cu aceeaşi scurtă ponosită, cumpărată la întreprindere, cu preț redus, de la haine de protecție.

-Trecem întâi pe la mine.

Fane o privi mirat:

-De ce?

-Să iau bani.

-Îți dau eu. Mâine la birou, mi-i înapoiezi.

-Ne-ne-ne!... Îl privi cu tâlc. N-am obiceiul să împrumut.

-Cum vrei.

Ajunseră la bloc. Urcară un etaj şi intrară în apartament. Fugitiv, Fane privi în jur; ordine şi curățenie. Toate erau la locul lor. Magda îşi scoase pardesiul.

-Scoate-ți scurta. O să te pun puțin la treabă.

-Nu înțeleg. Ce treabă?

-Ai să vezi. Ia loc în fotoliu.

Fane intră în sufragerie şi luă loc. Magda dispăru câteva clipe şi reveni cu două bucăți de pânză şi un ciocan. Fane privea şi nu înțelegea nimic.

-Ce vrei să faci?

-Eşti curios?

-Dispăru iar şi reveni. Avea în mâini o pungă mare maronie de la alimentara. Puse punga deoparte şi aşternu pe covor, în mijlocul sufrageriei o pânză. Fane privea din ce în ce mai curios. Magda luă punga şi scoase din ea o sticlă de un litru, neagră şi pătrată. Era o sticlă pentru cerneală ce se întrebuința la birouri.

-Ce-i asta?

-Răbdare! – Zâmbea.

Puse sticla culcată în mijlocul pânzei, o acoperi cu cealaltă şi îi întinse ciocanul lui Fane.

-Ține! Treci la treabă.

Bulversat, Fane luă ciocanul.

-Ce să faci cu el?

Magda, zâmbind, îi arătă din privire pânzele.

-Sparge sticla.

-Magda!!

-Nimic! Nici o Magda! Sparge!

Supus, Fane îngenunche pe covor şi lovi uşor pânzele. Nimic.

-Mai cu sete, Fane. Fără milă.

-Fane o privi o clipă şi trosni cu putere sticla. Se auzi un zornăit de cioburi şi instantaneu, pânza de deasupra începu să se umfle.

-Dă la o parte pânza. Ai grijă la cioburi.

Fane îndepărtă pânza. Rămase uluit. Amestecate cu cioburi, un morman de bancnote de diferite valori, se înfoiau, eliberate de strânsoarea sticlei. Făcute sul, boțite, îngrămădite, bancnotele se răsfirau pe pânză. Mut, Fane privea când la Magda, când la bancnote.

-Ce mă priveşti aşa? După cum vezi, am devalizat amândoi o bancă. La fel ca în filme. Eşti complice.

Îl privea bine dispusă.

-Magda! Ce-i cu povestea asta?

-Nu-i nici o poveste. E pură realitate. Mi-ai spart puşculița!

-Puşculița?

-Da, Fane, puşculița. Ce te miri?

-Ce-s cu banii ăştia?

Magda îl privi zâmbind:

-I-am furat! Se priviră câteva clipe. – Am glumit. Stai liniştit. N-am obiceiul să ciordesc.

Râse!!!... Poate pentru prima oară de la înmormântare.

-Fane, aici, în fața ochilor tăi sunt toate economiile mele: primele, orele lucrate peste program. Plus micile economii puse lunar din salariu.

Fane o privea extaziat.

-Magda!!!...Eşti un boț de aur!!!

-Te rog; fără laude. Şi acum, treci la treabă; îndreaptă şi sortează bancnotele. Cât fac eu o cafea, numeri toți banii.

Magda dispăru în bucătărie. Fane se apucă de treabă. Bancnotă cu bancnotă, le îndrepta, aşezându-le în grămăjoare, după valori. Terminând, numără banii.

-Magda!!!

-Da!!!...Te aud!!! Spune…

-Am terminat!!!

-Bine!!!...Vin imediat.

Din bucătărie se auzi clinchet de pahare. După câteva clipe, apăru Magda cu o tăviță pe care erau ceştile aburinde cu cafea. Puse tăvița pe masă şi se aşează.

-Să auzim!

-Ce?

-Cum ce? Doar le-ai numărat! Cât?

-Magda, ai aici o grămadă de bani. Cam cât salariile nastre pe vreo trei luni.

-Bravissimo!!! Bem cafeaua şi mergem la Modern. Poți să fumezi.

-Nu, Magda. Cum mi-aş permite?

-Aşa bine. Popii doar fuma.

-De acord. Popii era la el acasă, iar eu sunt musafir.

-Bine, Fane, cum vrei. Atunci ia-ți cafeaua şi hai în balcon.

Pe balcon totul strălucea. Pe jos, traversă, scaune tapisate, masa cu milieu, perdele solare. Fane îşi aprinse o țigară, privind-o zâmbind.

-Mi-ai făcut-o. Aşa ceva nu-mi puteam imagina niciodată. Auzi ce treabă! Ce ți-a tunat prin cap!!! Puşculiță!!!

-Bine, bine, nu te mai mira atât. Fumează, să bem cafeaua şi să mergem.

Peste vreo jumătate de oră intrară în magazinul Modern. Pentru început se opriră la marochinărie. La raionul de poşete Magda ochi o poşetă din imitație de piele, ieftină şi foarte practică. Avea multe compartimente.

Îl privi învârtind geanta.

-Ce zici? E frumoasă? Îți place?

-Perfectă.

-Dar culoarea?

-Este culoarea mea preferată.

-Bine. O iau.

Se opri la curele. Alese o curea bărbătească pentru pantaloni. Cea mai lungă. O puse lângă poşetă.

Fane o privi mirat.

-Ce faci cu această curea?

-Ce te bagi? Te-a întrebat cineva ceva?

Fane tăcu zâmbind. Magda achită, băgă cureaua în poşetă şi plecară mai departe, oprindu-se la raionul de jucării. Aici, după mai multe căutări, alese o maşinuță nu prea scumpă, cu arc şi cheie.

-Pentru Tomi. Ce zici? O să-i placă?

-Auzi vorbă! Să vezi ce pupăceală!

Magda râse din nou. Se opriră la păpuşi. Aici alese o păpuşă blondă, îmbrăcată superb. Nu-l mai întrebă nimic. Fane o privi iar mirat.

-Păpuşă? Ce să facă Tomiță cu ea? S-o legene? E doar băiat.

-Fane, iar te bagi?

-N-ai zis, când am plecat, să-mi dau cu părerea?

-Da, dar de data asta nu mai am nevoie de părerea ta. Cum îți poți închipui că am să-i dau lui Tomi o jucărie, iar Eli doar să privească? Ce zici? Doar sunt mamă.

-Iartă-mă, nu mi-am dat seama. Ai dreptate.

Magda plăti jucăriile.

-E-n regulă. Mai departe.

-Ce mai cumperi?

-Iar începi?

-Gata, am tăcut.

Se opriră la cadouri: batiste, portofele, baticuri şi câte altele. Aici, Magda alese un batic pentru cap. În timp ce-l plătea, Fane o privea, tăcând.

-Ce mă tot priveşti? Ciocul mic! Ne-am înțeles?

Fane puf ni în râs.

-Am vreo părere? N-am! Asta e!!

Plecară la etaj, oprindu-se la îmbrăcăminte. Aici, Magda intră la raionul bărbați. Fane interveni:

-Magda!

-Ce-i?

-Ai greşit raionul.

-De ce?

-Cum de ce? Nu se vede? Totul de aici e numai pentru bărbați.

-Perfect. Vreau să casc gura.

-Doamne! Câte mistere!

-Fane, dacă nu aveam nevoie de tine, veneam singură. Acum te rog să-mi spui ce culoare îți place mai mult. Mă refer la îmbrăcăminte.

Fane o privi surprins, ca un elev scos la tablă.

-Maro roşcat!

-Maro?!?...Şi roşcat?!?...Bine! Aşa te vreau! Ai început să te dai pe brazdă. Şi acum, spune-mi: palton…sau scurtă?

Fane o privi vrând să protesteze.

-Te-am întrebat ceva. Încă o dată: Scurtă sau palton?

-Magda, nu înțeleg ce vrei să faci!

-Ei, da, vreau să-mi satisfac o plăcere. E clar?

Fane renunță la orice împotrivire.

-E clar!...Foarte clar!

-Bine. Te-ai hotărât?

-Pot să mai spun ceva?...Scurtă!!!

-Scurtă să fie! Să vedem.

Luă stăngile la rând. Se opri la scurte. Alese una maro, dar nu roşcată. Din postav, căptuşită cu vatelină.

-Îți place?

-Da. E frumoasă. – O pipăi. – Şi grosuță. Cred că e călduroasă.

-Să vedem. – Magda ridică vocea: Tovarăşe, fiți amabil!

Vânzătorul se apropie de ei.

-Vreau să cumpăr scurta asta.

Fane o privea şi nu-i venea să creadă. Magda voia să-i cumpere o scurtă.

-Dar, înainte de a proba, o întrebare:

-Vă ascult.

-N-aveți scurte maro-roşcat?

-Nu ştiu. Poate or fi în depozit.

-Mă duc să văd. Dar mai întâi, tovarăşul s-o probeze pe asta. Să ştiu exact măsura.

Fane supus, îşi dădu jos scurta ponosită şi o îmbrăcă pe cea nouă. Vânzătorul îl examină, se învârti în jurul lui, controlă lungimea mânecilor şi încuviință din cap.

-Perfect. – Se uită la etichetă. Talia I, grosimea 54. Aşteptați. Vin imediat.

Dispăru coborând scările.

-Magda, ce înseamnă toate astea?

-Fane, asta înseamnă plăcerea mea. Sinceră, dezinteresată. De ani de zile te văd mereu la birou cu scurta asta uzată. Ca un terchea-berchea. Parcă ai fi gunoier pe undeva. Fane, colinzi oraşe, întreprinderi! Perfectezi contracte! Reprezinți o întreprindere! Să fim serioşi! Cu scurta asta de la haine de protecție? Parcă e o pufoaică!

Fane o privi plin de admirație.

-Magda, ai dreptate. Nu m-a interesat niciodată aspectul meu exterior. Pe când tu?

-Eu ce?

-Nimic, nimic, Magda. Ce pot spune? Doar un singur cuvânt: Mulțumesc!

-În sfârşit! Te-am convins! Oricum, cu maro sau maro roşcat plecăm acasă înnoiți. S-o porți cu plăcere!

-Încă o dată: îți mulțumesc din suflet!

-Bine. Să ții minte, Fane. Ce ai făcut tu pentru mine pe Mogoşoaia, n-am să pot uita niciodată. Datorită ție sunt aici, acum, cu tine, împreună.

Apăru vânzătorul cu scurta maro-roşcat. Fane o probă. Îi venea turnată.

-Dați-mi voie s-o împachetez.

Magda interveni:

-Nu. Rămâne îmbrăcat cu ea. Împachetați scurta asta şi faceți-mi bonul.

Magda achită la casă şi plecară spre casă. Fane, transfigurat de o emoție profundă, păşea la pas cu Magda. Păşea şi se gândea. Oare pentru cine o fi cumpărat cureaua şi baticul? Pentru cine? Pentru cine? Bănuia. Dumnezeule! Ce suflet generos! Doamne! Îi venea s-o îmbrățişeze în plină stradă.

Fericit, mergea lângă ea privind-o mereu pe furiş. La un moment dat, Magda se opri.

-Ia ascultă, Fane, ce tot mă studiezi şi mă priveşti pe furiş? S-au schimbat cumva rolurile?

-Ce roluri?

-Ştii tu! Aşa cum te priveam eu pe tine când am ieşit amândoi din spital.

Privindu-se, zâmbiră reciproc. Se apropiau de casă. Face ducea în mână o pungă. Punga magazinului. În pungă, pufoaica!!! Aşa Cum o botezase Magda.

***

A R V U N A

1990. Aprilie. Miez de primăvară. Într-o explozie multicoloră, natura îşi revenea încet la viaţă. O iarbă de un verde crud, împestriţată de floricele sălbatice, în toate culorile curcubeului, punea stăpânire pe străzi şi parcuri. Frunzişul proaspăt împodobea coroanele copacilor plini de muguri, plesnind în floare. În aer, miresme de flori şi verdeaţă îţi gâdilau plăcut nările. Castanii, împodobiţi cu lumânărelele lor albe, păreau brazi de crăciun. Trecuse toamna. De asemenea şi iarna. Trecuse şi revoluţia cu toate vicisitudinile ei;şi bune şi rele. Trecuseră şase luni de la sinistra catastrofă de pe vasul Mogoşoaia. Uitarea, leacul eficace a deznădejdii sufleteşti, îşi pusese pecetea pe sufletele îndoliate rămase în viaţă. Încet, pe nesimţite, chipul celor dragi, plecaţi în lumea celor drepţi, rămase doar o amintire. Viaţa revenea la normal, firesc, implacabil.

În biroul contabilităţii, linişte şi pace. Alături, pe uşa altui birou, o plăcuţă: contabil şef. Înăuntru, semănând şi parafând nişte acte, Magda. Încă din iarnă preluase postul şefului contabil ieşit la pensie. Acum purta ochelari de vedere. Revenită complet, atât psihic cât şi fizic, îşi vedea de treburile cotidiene. Serviciu şi viaţa privată. Locuia în continuare la familia Ştefan. Fără să-şi dea seama, în virtutea inerţiei, devenise un nou membru al familiei, Acasă, la bloc era un musafir. Se ducea doar să mai deretice sau să plătească facturile curente la întreţinere. De dragul celor mici, ambii bunici nu se îndurau să plece la casa lor. După trauma oribilă prin care au trecut, acum erau o familie unită, fericită şi plină de viaţă. Serviciu, gospodărie, poznele inerente ale celor mici, plimbări, seri plăcute şi deconectante în mijlocul celor dragi. Fane, în scurta sa maro roşcat, colinda oraşele contactând contracte. Pufoaica, aşa cum era poreclită îşi schimbase stăpânul. O purta buni când era frig prin gospodărie. Aceeaşi prietenie sinceră, devotată, plină de respect şi stimă, dăinuia în continuare. Cu toate că se tutuiau, atât Fane cât şi Magda erau cât se poate de decenţi în relaţiile lor de la serviciu şi acasă. Nu îndrăzneau nici un fel de aluzii sentimentale sau platonice. Nimic. Totuşi, în anumite ocazii, se purtau ca doi adolescenţi îndrăgostiţi. Până când? Amândoi erau frumoşi, tineri, plini de viaţă. Ori viaţa îşi cerea impetuos drepturile ei. Dreptul de a fi fericit. Dreptul de a iubi. Cu nişte acte în mână, în birou intră Fane.

-'Neața!

-Bună! – Îl privi zâmbind. Nu ştii să baţi la uşă?

-Să trăiți!…Iertare!... Am uitat!... Doar un contabil şef avem.

Începură să râdă.

-Magda, îți las contractele de la Brăila să le semnezi. Le iau când plecăm acasă.

-Bine dă-le încoace.

Fugitiv, aruncă o privire răsfoind contractele.

-Am plecat. Nu te mai reţin. Pa!

-Stai puțin. Ia loc.

-De ce? S-a întâmplat ceva?

-Ce să se întâmple? Vreau să te întreb ceva. – Fane se aşează – Fane, în după amiaza asta, ai vreun program?

-Nu. Liber ca pasărea cerului.

-E-n regulă. Vreau să vii la bloc. Te pricepi la electricitate?

-Depinde. Despre ce-i vorba?

-Cred că s-a defectat întrerupătorul de la bucătărie. Din când în când, lumina pâlpâie.

-S-a făcut. E un fleac. Când mergem?

-Ai să vii singur. De la serviciu mă duc la bloc. Am de rezolvat ceva.

Fane o privi suspicios.

-Iar cu mistere? Crezi că am uitat povestea cu puşculița?

-Fane, nu te mai ambala. Nu-i nici un mister. Te duci acasă, iei nişte scule şi vii între 5 şi 6. Te aştept. După ce repari întrerupătorul, mergem acasă.

-Am înțeles. Am plecat. Pa!

-Te aştept. Pa!

Rămasă singură, Magda căzu de gânduri. Un zumzet şăgalnic, misterios, apăru pe chipul său gingaş.

***

Ajuns acasă, Fane se aşează la masă. Buni îl privi mirat:

-Unde-i Magda?

-Momentan nu vine. S-a dus la bloc. Mă duc şi eu. Mă aşteaptă.

-De ce?

-I s-a defectat întrerupătorul de la bucătărie. Mă duc să-l repar.

Buni îl privi cu tâlc. Oare ce punea la cale Magda? Treaba lor.

Fane dispăru în baie. Făcu un duş, se bărbieri, se schimbă şi puse într-o gentuță nişte şurubelnițe, un cleşte patent şi izolerband. Se uită la ceas.

-E patru jumătate! Am dispărut. Pa!

Coborî scările prispei fredonând o melodie şi o luă din loc. La un moment dat se opri, se lovi cu palma peste frunte şi se întoarse câteva sute de metri. Cumpără prăjituri, o sticlă de lichior şi, trecând pe la o florărie, comandă un buchet frumos de flori. Încărcat ca un peţitor, sună la uşa Magdei. În prag, apăru Magda zâmbitoare. Doamne! Ce diferență! Şefa contabilă, cu ochelari de vedere dispăruse. Acum, o femeie superb de frumoasă, aranjată cu tot dichisul, îl privea cu drag.

-Ai venit! Ce bine-mi pare! Ce-s cu florile astea?

-Pentru prietena mea dragă. Ţine şi asta.

Îi întinse punga de la cofetărie. Extaziată, Magda explodă veselă:

-Dumnezeule! De unde ai ştiut? Cine ți-a spus?

De data asta Fane o privea mirat:

-Ce să ştiu?

-Vino aici.

Îl pofti în sufragerie. Stupoare!! O masă aranjată festiv pentru două persoane. Două sfeşnice cu lumânări colorate, flori într-o vază, farfurioare, tacâmuri, pahare, sticlă cu vin. Îi părea că visează. Nu-i venea să creadă.

-Magda, ce văd? Şi cu ce ocazie?

-Hai, Fane, nu mai juca teatru.

-Ce teatru, Magda? Nu ştiu nimic. Jur!

-Chiar nu ştii?

-Nu Magda, nu ştiu nimic.

-Bine, te cred. – Îl privi cu drag –

-Fane, azi e ziua mea de naştere. Am vrut să-ți fac o surpriză.

-Magda! De ce nu mi-ai spus? O, Doamne! O îmbrățişă duios, strângând-o la piept. La mulți ani!

-Mulțumesc, Fane, îți mulțumesc. Se sărutară fugitiv pe obraz. Prietena ta împlineşte azi 30 de primăveri. Pe muchie.

Se îmbrățişară iar. Doamne, cât de frumoasă era. Un miros subtil de parfum fin emana din părul ei. O luă de umeri, privind-o fix.

-Magda! Iar mi-ai făcut-o! A doua oară! După surpriza cu puşculița.

Începură să râdă.

-Ia loc. Şi toarnă în pahare. Să dăm cioc.

Doamne! Cât de fericit se simțea. Destupă sticla şi turnă lichior în păhărele. Magda apăru cu mai multe casete.

-Fii atent. Îmi spui ce-ți place. Şlagăre româneşti sau străine?

-Nu contează, Magda. Muzică să fie. Pune ce-ți place.

Magda alese o casetă şi dădu drumul la casetofon. Vocea inconfundabilă a lui Julio Iglezias răsună melodios în ritmuri spaniole. Fane ridică paharul. Ciocniră.

-La mulți ani, Magda! Multă sănătate şi tot ce-ți doreşti în viață!

-Mulțumesc, Fane!

Ochii i se umeziră. O lacrimă se prelinse uşor pe obraz.

-Magda! Pentru Dumnezeu! De ce plângi?

-De fericire, Fane! De fericire! Fiindcă sunt vie! Aici! Împreună cu tine! Salvatorul meu!

-Magda, linişteşte-te.

Rămaseră câteva clipe îmbrățişați. Revenindu-şi, Magda dispăru în bucătărie. Se aşezară la masă. Mâncau, beau, povesteau şi râdeau. Erau fericiți. La un moment dat se aşternu o liniște profundă. Nu se auzea decât casetofonul în surdină. Privindu-l cu drag, Magda rupse tăcerea:

-Fane, vreau să te întreb ceva.

Îi luă mâna peste masă, mângâindu-i-o.

-Da, Magda, spune. Te ascult.

-Dar te rog ceva. Să-mi răspunzi adevărat. Sincer.

-Bine Magda. Îți promit.

Îl privi cu oarecare teamă.

-Fane, au trecut şase luni. Aici sau prin oraşele pe care le colinzi, n-ai nici o legătură?

-Ce legătură?

-Fane, să fim serioşi. Suntem oameni în toată firea. Cu copii şi văduvi amândoi.

-Şi?

-Te-am întrebat ceva. N-ai nici o legătură? O prietenă intimă? O iubită?

Fane o privi zâmbind sincer.

-Ai?

-Nu, Magda. N-am nici o prietenă. Decât pe tine. Iar iubită nici atât.

-Pe cuvântul tău? – Îl privea fericită. – Nici o lipeală? Măcar pentru o noapte? Doar eşti bărbat.

-Nu, Magda, n-am avut şi nici nu am. Singura legătură ce mă face fericit eşti tu, prietena mea dragă.

Îl privea extaziată.

-Doamne! Nu-mi vine să cred. Dar aşa ceva nu se poate numi nici platonie.

-Poți să-i spui cum vrei. Mă crezi sau nu, dar asta e. Țin prea mult la tine ca să murdăresc o prietenie atât de sinceră.

-Fane, ce suflet nobil ai! Câtă finețe! Câtă prietenie sinceră, dezinteresată! Au trecut şase luni. De aproape acelaşi timp locuim în aceeaşi casă. Aceeaşi stimă şi respect, total şi necondiționat față de soția prietenului tău. Ai făcut atâtea pentru mine! Ai acceptat trupul Popii în cavoul familiei. Îl iubeşti

pe Tomiță ca pe copilul tău. Tot de dragul lui, ca să nu stea singur, mi-ai oferit căminul tău, în care mă simt atât de fericită.

Dar mai presus de toate, mi-ai salvat viața. Datorită ție, Tomi are o mamă, iar tu ce mi-ai redat viața, ai rămas cu părul alb.

Îl privi cu dragoste, cu patimă.

-Fane, spune-mi! Fii sincer: ai vreun sentiment față de mine?

Îl privea cu o dragoste pătimaşă. Involuntar, se ridicară de la masă, apropiindu-se unul de altul. Fane, emoționat o strânse în brațe.

-Dacă am vreun sentiment? O privi pătimaş. - Puțin spus. Fiind soția prietenului meu, te-am respectat şi te-am stimat. Cum ai spus. Dar aici, în sufletul şi inima mea, mi-ai devenit dragă, de când erai contabilă. Te iubesc, Magda!!!

Mângâindu-i cârlionții albi, şopti:

-Şi eu.

Începură să se sărute şi să se pipăie, cuprinşi de patimi.

-Fane!!

-Magda!!

-Doamne! Cât te iubesc!! Fane! Te vreau!

Excitat, o luă în brațe şi intră în dormitor. În câteva clipe, covorul se umplu de haine şi lenjerie ce şi le smulgeau pur şi simplu de pe ei. Goi puşcă, se prăbuşiră pe pat, unul peste altul După aproape şapte luni de post negru sexual, urmă o cuplare scurtă, precipitată, frenetică, sălbatică, acompaniată de gemete şi suspine. Magda, excitată, se unduia şi se cabra ca o contorsionistă. Gemete sacadate ajunse la paroxism, puseră capăt partidei. Fericiți, rămaseră inerți unul peste altul. Linişte totală. Din sufragerie se auzea estompat casetofonul. Ținând-o în brațe, Fane o privea cu nesaț, mângâindu-i sânii.

-Mamă, ce ți-a mai plăcut!!!

Magda îl privi chicotind:

-Dar ție? – Îl sărută scurt.-

-Mie?

O privi cu aceeaşi patimă şi alunecă de pe pat pe covor. Se aşează în genunchi lângă pat. Îşi împreună mâinile ca pentru rugăciune şi privind-o în ochi, rosti:

-Mulțumescu-ți ție, Doamne, c-am mâncat şi iar mi-e foame!!!

Magda începu să râdă în hohote şi-l pocni cu o pernă.

-Nesătulule!...Cassanova!!!...

Începură să se alerge prin dormitor pocnindu-se cu perne. O trânti în pat şi îmbrățişând-o, începu să-i sărute sfârcurile.

-Fane, e rog; fii cuminte! Facem o pauză. Doamne! M-ai spart. Şi eu care te bănuiam misogin.

-Magda! Iartă-mă! N-am vrut!

-N-am de ce să te iert. – Chicoti – A fost atât de bine! Du-te şi adu lichiorul ăla. Să mai tragem un gât!

-La ordin!

Dispăru în sufragerie. Magda îl privi din spate. Doamne! Ce corp atletic, câtă bărbăție, câtă voluptate! Cu sticla în mână, Fane se apropie de pat.

-Poftim!

Magda duse sticla la gură trăgând o duşcă zdravănă.

-Magda, să nu te îmbeți!!

-Şi ce? Chiar vreau! E ziua mea de naştere. E ziua mea de fericire. Alături de iubitul meu. – îi întinse sticla.- Ia, bea.

Fane trase un gât şi se lungi lângă ea.

-Ştii, Fane, fără să vreau, mă gândesc la Popii, Dumnezeu să-l ierte.

-Adică?

-Păi, cum să-ți spun? Acum, fac o comparație. Na că m-am îmbătat!

Fane o privi râzând:

-Hai, spune. M-ai făcut curios.

-Mi-e jenă…Dar fie… treacă.

Făceam o comparație între morcovelul lui Popii şi ştiuletele tău de porumb. – Îşi acoperi ochii cu mâna – Na c-am zis-o! Ți-am spus. M-am îmbătat.

-Focoaso!!!

Fane alunecă iar din pat pe covor, râzând cu hohote şi tăvălindu-se. Sări în pat, acoperind-o cu sărutări.

-Au!!...Stai cuminte că mă gâdili!!! Se lungi fericit lângă ea. Magda se întoarse spre el, amenințându-l nostim cu degetul: Se vedea că era ametită.

-Fane, cred că trebuie să-ți faci testamentul!!

-Dar ce-am mai făcut, dragă?

-Ai făcut, Fane! Ai făcut! Şi ai făcut bine! Ascultă aici: dacă ai să te saturi de mine şi mă vei părăsi, atunci ai încurcat-o rău de tot. Ori fugi la capătul lumii, ori…

-Ori?...

Magda chicotind, îşi acoperi din nou ochii cu mâna.

-Ți-o tai!...Şi-o dau la rațe!... Să ți-o pape!...Aşa să ştii!...

Începură să râdă în hohote.

-Magda! Doamne, cât te iubesc!

Cum îți închipui tu că am să te părăsesc vreodată? – Deveni serios – Iubirea mea!

Se sărutară, mângâindu-se reciproc. Magda îşi trecu mâna prin cârlionții albi, în timp ce Fane o privea avid. Zâmbind, sări din pat şi ieşi din dormitor.

-Unde-ai plecat?

-Nicăieri. Vreau să verific ceva.

-Ajuns la bucătărie, aprinse lumina de câteva ori. Întrerupătorul funcționa perfect. Se întoarse râzând, sfredelind-o cu privirea pe Magda.

-Ascultă, minciunică, întrerupătorul n-are nimic. Ai de spus ceva?

Tăcere. Magda îl privea nostim, ca un copil prins cu mâța-n sac.

-Ştiu.

Îl îămbrățişă, sărutându-l.

-Aşa, care va să zică! M-ai păcălit!

-Altfel, cum eram sigură că ai să vii?

-Eşti fantastică! Ce-ți mai bubuie mintea!

La un moment dat, Fane se uită la ceasul de la mână.

-Doamne, Magda, e opt trecute! Am plecat de acasă la patru şi jumătate. Echiparea!

-Nu-i bai! Hai să tragem un pui de somn.

-Bine, dar…

-Nici un dar. Stai liniştit. Am avut eu grijă. Înainte de a veni tu, am dat un telefon lui Buna.

-Ce?

-Da, scumpule, i-am dat telefon. I-am spus să nu ne aştepte în seara asta, că plecăm în interese de serviciu la Brăila. Aşa că, pauză. Cornu-n pernă şi nani.

Se cuibări în brațele lui Fane, amețită, obosită şi fericită.

Fane rămase mut, fără cuvinte.

O privea sorbind-o din ochi, cât de frumoasă era. Câtă vitalitate! Câtă energie! Câtă spontaneitate! Şi mai ales, câtă senzualitate! Ce diferență între şefa contabilă de la serviciu şi Magda din viața ei intimă, particulară. Ce vocabular libertin! Ce explozie de sentimente, trăiri şi gânduri spuse pe şleau, fără nici o stavilă. Doamne!!...Câtă diferență între…

Se opri din gânduri câteva clipe. Ca şi Magda, fără să vrea îşi aduse aminte de Ela. Ce diferență între senzualitatea şi dorințele trupeşti ale Magdei şi frigiditatea Elei. Involuntar, îşi aduse aminte de partidele de sex cu Ela. Venea de la baie, se trântea în pat cu fața în sus şi cu picioarele desfăcute şi aştepta. Calmă şi indiferentă. Zâmbi. Odată, în timpul unei partide de sex, liniştită şi total nepăsătoare, îi spuse:

„Ştii ceva? Privind acum plafonul şi pereții, mi-au părut cam afumați. Ce-ar fi să-i tragem o văruială?”

Atunci Fane rămăsese blocat. Ştiuletele se prefăcuse în morcovel.

O privi din nou pe Magda. Zâmbind fericit, o mângâie domol pe şolduri. Magda întredeschise ochii privindu-l somnoroasă.

-Fane, fii cuminte, te rog. Mi-e somn.

-Mi-am adus aminte de ceva. Da! Am avut dreptate.

Magda făcu ochii mari. Se trezise.

-Ce dreptate?

-Atunci, pe vas. Când m-ai făcut filozof. Mai ții minte?

-Nu.

-Hai, Magda, adu-ți aminte. Ți-am spus atunci un proverb sau o zicătoare, cum se spune.

Magda îl privi complet trează.

-Ce proverb?

-Proverbul cu ispita. Fii atentă: Ispita este preludiul păcatului, iar sărutul este...este… este…. Hai, adu-ți aminte; continuă tu.

Urmară câteva clipe de liniște.

Magda îl privi pătimaș:

-Este…

-Este, hai, adu-ți aminte…

Iar liniște.

-Gata, știu, mi-am adus aminte! Fii atent: Ispita este…preludiul păcatului, iar sărutul este…Arvuna patului! –Îl privi pornită pe șotii: Arvună?....Ai?...Fustangiule!

-Nebunatico!

-Buhaiul satului!

Bietele perne începură să zboare iar prin aer, pocnindu-se reciproc.

Mai dormi dacă poți!!!

****

M A I A U A

Luna lui cuptor. Canicula îşi întinsese mantia fierbinte peste toată suflarea. Totul părea încremenit, ca într-un peisaj pictat. Nici o adiere cât de slabă. Soarele necruțător îşi arunca razele fierbinți, înmuind asfaltul şi făcând să pălească iarba şi florile. Trecuse mai bine de un an şi jumătate de la catastrofa de pe Mogoşoaia. Nimeni nu mai pomenea nimic. Parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. La vremea respectivă s-au scris mai multe, în toate ziarele. Anchete, interviuri, amănunte. Se ştia că scufundarea Mogoşoaiei a fost produsă prin coliziune de împingătorul bulgăresc Petar Karanicev. Tragedia a avut loc în timpul unei ceți foarte dese. Epava a fost scoasă din Dunăre după cinci zile de către A.F.D.J. Galați. De asemenea, căpitanul bulgar Gheorghi Petrov a fost arestat tot în septembrie şi a făcut în România, nouă luni de puşcărie. Nici în ziua de azi, nu se ştie exact numărul morților. Sunt mai multe variante. Oficial, au murit 207 pasageri şi 9 membri ai echipajului. Adică, în total 216 morți. Altă variantă, mai sumbră, dar neoficială, era de 325 de morți. Atât numărase scafandrul Săndel Bora când a scos din navă la suprafață trupurile celor înecați. O diferență de 109 morți față de lista oficială. Enorm.

Un caz ieşit din comun, mediatizat mult timp, atât în presa locală, cât şi cea centrală. Un băiețel de vreo 5-6 ani, a supraviețuit datorită unui bidon gol de care s-a agățat. Cu timpul, nu s-a mai scris nimic şi totul a fost dat uitării. Aşa cum au fost dați uitării şi cei dragi, trecuți în lumea celor drepți.

În familia Ştefan, toate se derulau firesc. Viața revenise la normal. Un singur lucru a rămas neatins. Altarul din casa lui Fane. Din respect şi pioşenie față de Ela şi Popii, fotografiile celor doi dispăruți continuau să-i privească, aducând lacrimi de dor. Atât Fane cât şi Magda erau în concediul de odihnă. Gospodărie, plimbări în doi sau cu toți şase, la vreo cofetărie, spre bucuria celor mici. Acum, că erau în concediu, Fane şi Magda îşi cam făceau de cap. Furați de mirajul iubirii, sub diferite pretexte, dispăreau de acasă, petrecând fericiți la bloc, clipe de dăruire totală pe altarul dragostei sincere şi curate.

Bun prilej şi motiv pentru radio-mahala. Pe scara unde locuia Magda, bârfele erau în top, la ordinea zilei. Cu o plăcere aproape sadică, cațele bârfeau vrute şi nevrute. Poveşti inventate ad-hoc, pline de imaginație compromițătoare la adresa Magdei. Se bârfea cam pe acelaşi calapod.

De pildă:

-Doamna Ionescu, ai auzit?

-Ce?..:Ce?... Ce noutăți?...

-Pițipoanca!

-Ce-i cu ea?

-Şi-a pus doliul în cui.

-Nu mă-nnebuni!...Un iubit?...

-Da de unde! Puțin spus! Amant! Amant, doamna Ionescu. În toată regula.

-De când?

-Nu ştiu exact. De luni bune. În ultimul timp se întâlnesc mai des.

-Şi amantul?...E însurat?

-Nici asta nu ştiu. Cert e că vin mereu la jumuleală, fără nici un pic de ruşine. I-am văzut cu ochii mei. Eu coboram iar ei urcau.

-Şi amantul?...E tânăr?...Bătrân?...

-Hodorog, doamnă Ionescu. Are părul alb ca neaua.

-Nu înțeleg. Ea e tânără, frumoasă.

-Nu contează vârsta, doamnă Ionescu. Banii!!! Banii deschid toate uşile!! Aşa cum a deschis şi uşa Popiştencei. Ce să mai vorbim? O depravată.

Fără comentarii.

Acasă la Fane, pace şi voie bună. Tomi, fiind în vacanță, se juca împreună cu Eli. În chiloței şi bluzițe, cu picioruşele goale lipăind, se fugăreau gălăgioşi prin curte, stropindu-se cu apă şi chițăind de plăcere.

Magda era plecată în piață, iar buna trebăluia prin bucătărie.

Privind cu drag la joaca celor mici, Fane se aşează pe bancă, aprinzându-şi o țigară. Pe prispă apăru Buni. Coborî treptele şi, păşind agale, veni lângă Fane, aşezându-se.

-Fane, vreau să discutăm ceva. Îşi privi tatăl oarecum mirat.

-Despre ce? Am făcut ceva?

-Tocmai! N-ai făcut până acuma nimic. Până când? Ce ai de gând?

-Nu te înțeleg. Despre ce-i vorba?

Buni îl privi părinteşte.

-Magda! Magda, Fane! Ce ai de gând?

-Tot nu înțeleg. Ce-i cu Magda? Te-a supărat cu ceva? Sau pe mama?

-Nu! Doamne fereşte! Cum poți spune aşa ceva?

-Atunci?

-Ascultă, Fane, cât mai aveți de gând să vă prefaceți? Până când, Fane? Se vede de la o poştă că țineți unul la altul, că vă iubiți. Comportarea voastră şi privirile voastre, pline de dragoste reciprocă, vă dau de gol.

Fane tăcea, trăgând din țigară, tot ocolind privirile tatei.

-Nu spui nimic? – Pauză. - Fane, până când o să vă întâlniți pe ascuns? Fane, ştiu. Ştiu totul, sau cel puțin bănuiesc. Vă iubiți şi trăiți împreună. Sunteți amanți. De aceea dispăreți atât de des de acasă. Vă duceți la bloc, la Magda. Foarte bine. E normal şi firesc. Sunteți tineri şi plini de viață. Dar până când? Cât de curând, gura lumii o să înceapă să trăncănească. Ce-o să spună vecinii, prietenii, colegii voştri se serviciu?

Trezit la realitate, lovit cu leoaca, parcă, Fane îşi privi tatăl cu respect.

-Ai dreptate, tată. Tot ce ai spus e purul adevăr. Ei, da! Ne iubim! Iubesc, cum am iubit şi prima oară!

-Perfect! Nu vă doresc decât multă fericire şi viaţă lungă. Dar te-ai gândit la Magda?

-Adică?

-Fane, ce se va întâmpla dacă în viitorul apropiat vei deveni iar tată? Ce nume va purta copilul tău, copilul vostru?

Tăcere. Nu se auzea decât ciripitul păsărelelor din copaci şi zbenguiala celor mici.

-Fane, ca dragostea voastră să fie recunoscută de toţi, dă-i Magdei certitudinea zilei de mâine, dă-i credinţa şi speranţa unei vieţi fericite, alături de tine şi de cei dragi. Magda e o femeie deosebită. Respectuoasă, muncitoare, frumoasă, gospodină şi plină de viaţă. O iubeşte pe Eli ca pe copilul ei. Fane, te rog! Dă-i şansa vieţii!

Îşi privi tatăl mirat:

-Ce şansă, tată?

-Legalizează Fane, iubirea voastră. Pentru Dumnezeu, duceţi-vă şi uniţi-vă destinele măcar la Starea Civilă. Vreau să trăiţi şi să vă iubiţi ca orice soţ şi soţie. În acelaşi dormitor, în acelaşi pat. Sunteţi oameni în toată firea, amândoi cu copii. Viaţa e scurtă, Fane şi-ar fi păcat s-o irosiţi.

Profund emoţionat, Fane luă mâna tatălui, sărutând-o.

-Mulţumesc, tată. Mulţumesc pentru sfaturile tale părinteşti, atât de reale şi pline de adevăr. Iartă-mă. Acum îmi dau seama. Sunt un prost, un dobitoc. Luat de valurile iubirii, nu mi-am dat seama de realitate. Tată, încă o dată îşi mulţumesc. Acum ştiu ce am de făcut. Îţi promit solemn, că în maximum o săptămână rezolv totul. Cât de curând, Magda va trebui să-şi schimbe buletinul. O va chema Magdalena Ştefan!

-Aşa te vreau!...Fiţi fericiţi!...

Buna, în prispa casei, privea uimită la cei doi, tatăl şi fiul îmbrăţişaţi.

***

Au mai trecut patru zile. Era o seară liniştită, dar cam călduroasă. Adunaţi cu toţii în sufragerie, sporovăiau veseli, privind la televizor. La un

moment dat, Fane se ridică din fotoliu şi închise televizorul. Stupoare! Ce l-a apucat? Magda îl privea foarte mirată.

-Fane, ce-i cu tine? Ce s-a întâmplat?

-Nimic, Magda, nu s-a întâmplat nimic, dar cât de curând se va întâmpla.

Buna, îngrijorată, îl privea insistent.

-Fane, ce-o să se întâmple?

-Mamă, te rog linişteşte-te. Vă spun imediat. Dar mai întâi vreau să vorbesc cu Tomiță. Tomiță, vino aici.

Tomi, zburdalnic, veni glonț şi luându-l cu mânuțele de gât, i se cuibări în brațe.

-Tomiță, vreau să te întreb ceva. Eşti măricel. Cu doi ani mai bătrân decât Eli.

Izbucniră râsete.

-Aşa, Tomiță. Te rog să-mi spui dacă ții puțin la mine. – Îl privi cu drag. – Mă iubeşti cât de puțin?

Tomi îl îmbrățişă, sărutându-l cu zgomot pe obraji.

-Da!

-Şi pe Buni?

-Da!

-Şi pe Buna?

-Da!

- Bine, Tomiță, asta am vrut să ştiu. Acum, du-te la buna. Am de discutat ceva cu mămica ta.

Magda îl privea neînțelegând nimic.

-Fane, ce-i cu întrebările astea?

-Nu-i nici un mister, Magda. Vreau să te întreb ceva. Dar să fii sinceră.

-Da, Fane, te ascult. M-ai făcut curioasă.

Fane se sculă şi îngenunchind lângă fotoliul Magdei, o întrebă:

-Magda, în fața tuturor celor de față, te întreb: Vrei să fii soția mea?

Câteva clipe domni o linişte deplină. Lui buni îi tremura bărbia iar buna îşi îngropa ochii în batistă. Cu lacrimile şiroind, Magda țâşni din fotoliu, aruncând-se în brațele lui Fane. Rămaseră îmbrățişați, sub privirile emoționate ale celor dragi.

-Magda, te-am întrebat ceva: Da, sau nu?

Magda îl sorbi din ochi.

-Da, Fane, vreau! Vreau să ne unim destinele! Vreau să fiu soția ta!

Se sărutară. Fane scoase din buzunar o cutiuță pluşată, luă mâna Magdei şi încercă să-i pună inelul în deget.

-Nu ştiu dacă îți vine. Nu-ți cunosc măsura. L-am luat şi eu la nimereală.

Magda probă inelul şi-l sărută din nou.

-Îmi vine perfect. De unde ai ştiut măsura mea?.

-Ți-am spus. L-am luat la nimereală.

-Doamne! Cât de fericită m-ai făcut! Fane, dragostea mea! Cât te iubesc!

-Ştiu, Magda Ştiu că ne iubim. Reciproc. Dar asta nu e tot. Te anunț că peste opt zile, trebuie să mergem cu toții la starea civilă. Peste opt zile te vei numi Magdalena Ştefan şi vei deveni oficial soțioara mea dragă şi iubită. Zilele astea am făcut toate formalitățile şi programarea.

Magda îl privea extaziată:

-Fane, îți dai seama ce sentimente mi-ai răscolit? Oare îți voi putea răsplăti vreodată dragostea şi bunătatea ta sufletească?

-Da, Magda, vei putea. Vei fi soția mea! Asta e tot ce-mi doresc cel mai mult! Te iubesc, Magda!

-Şi eu, Fane!

Cu cei mici în brațe, se îmbrățişară toți şase. Urmă o seară plină de veselie şi voie bună. După ce s-au culcat copiii, buni şi buna, oarecum obosiți, s-au dus la culcare. Rămaşi singuri, Fane şi Magda puneau la cale căsătoria civilă. Pe cine vor invita, cum se vor îmbrăca, ce vor pune pe masă şi câte altele. Tot punând la cale cele necesare şi tot ciugulind de prin farfurii şi trăgând câte o duşcă de tărie, Magda veselă, euforică, era oarecum amețită. Amețită de țuică şi de fericire! Devenise aceeaşi de la prima loc cuplare. Pătimaşă, guralivă şi pusă pe şotii. Acum, îl privea, mâncându-l din ochi.

-Fane, acum că suntem numai noi, am şi eu o surpriză!

Fane, vesel, făcu ochii mari:

-Ce surpriză? Ca aceea cu onomastica?

-Ne! Ai vrea! Fane, cred că ai încurcat borcanele.. Da, Fane, le-ai încurcat! Da rău de tot!

O privea râzând.

-Pentru Dumnezeu! Nu mă mai fierbe atâta! Care-i surpriza?

Magda, chicotind, începu să-şi plimbe mâinile pe burtă.

-Fane, treaba e nasoală. S-a umflat maiaua. Da, Fane, s-a umflat! Acu' ce mă fac?

Fane o privea mirat, nerealizând realitatea.

-Maiaua? Ce vrei să spui?

-Maiaua, Fane! Maiaua!!!...

Nostimă, îşi plimba ambele mâini pe burtă, în rotocoale.

-Datorită nebuniilor noastre de iubiți obraznici, vei deveni la anul, tată. Asta, dacă vrei.

Fane, mut. Țeapăn… ca o stâncă.

Câteva clipe rămase pur şi simplu blocat. O privi şi iar o privi şi explodând într-o frenezie dezlănțuită, începu să se învârtească, cu ea în brațe.

-Doamne, Magda, cât de fericit m-ai făcut! Voi deveni tată!

-Îl vrei?

-Auzi vorbă! Cum să nu-l vreau? Fructul iubirii noastre! Magda, cât te iubesc! Trebuie să sărbătorim!

Umplu paharele cu țuică. Ciocniră.

-Noroc! Noroc, Magda! Şi să ne trăiască bebeluşul!

-Să trăiască, Fane. Să trăim cu toții şi să fim fericiți.

Aprinzându-şi o țigară, Fane o tot privea, zâmbind misterios.

-Ce-i cu zâmbetul acesta? Ce ți-a mai tunat prin cap?

-Ştii, Magda, m-am gândit la ceva. Dacă ai rămas gravidă, asta înseamnă că-i jale! Jale mare, Magda! De acu' ține-te bine, pârleo!

Magda râdea amețită de-a binelea.

-Adică?!?

-Cum adică? Fiind gravidă, nu trebuie să ne mai ferim. Adio prezervative! Pa şi pusi!

Izbucniră amândoi în râs.

-O, Doamne, ce nebunatic mi-am găsit!

-Şi eu! O focoasă!!!...

O strânse pătimaş în brațe.

-Magda, toată suflarea face nani. Hai să-i tragem una scurtă. Fără prezervativ. Să vedem cum e.

Magda se smuci, încercând să se elibereze.

-Fane, pentru Dumnezeu! Te rog!... Fii cuminte! Dă-mi drumul!

Scurt, dintr-o zmucitură, o întoarse cu spatele, lipindu-se de ea.

-Fane, ce faci? Vrei să mă violezi?

-Zii cum vrei! Patimă…dorință… extaz….Eu le numesc sex!

O apucă puternic de şolduri.

-Apleacă-te!!!...

Excitată instantaneu, Magda, amețită şi supusă ca un mieluşel, se prinse cu mâinile de bancă.

O icnitură scurtă, urmată de un geamăt prelung, acompaniat de gâfâieli şi suspine!!!

-Nesătulule!!!

Fane avea dreptate. Nu mai aveau nevoie de prezervative.

Mamă! Cât de bine era!!!

***

I U B I

Anul 2001. Cu un an în urmă începuse un nou secol şi un nou mileniu pentru întreaga suflare de pe glob. Timpul trecea, ticăind zile, luni, ani.

După 12 ani de democraţie, capitalismul îşi punea pecetea pe tot ce apuca, acaparând fără discernământ, tot ce-i ieşea în cale: funcţii înalte, fotolii ministeriale şi parlamentare, lupte crâncene între partide pentru supravieţuire, pentru putere. Pe toate străzile principale, a apărut puzderia de măsuţe pliante cu tot felul de produse. Apăruse comerţul stradal. În faţa blocurilor, unul câte unul, au apărut chioşcurile, într-o explozie numerică, precum ciupercile după ploaie.

Toată lumea făcea comerţ, trăind cu iluzia îmbogăţirii. Au apărut bănci cu dobânzi fabuloase la depozite. Au apărut şi primii milionari ca carton. Fraude, spălare de bani prin cazinouri. Firme fantomă, falsuri în declaraţii financiare, impozite escamotate prin diferite mijloace, firme căpuşă, agenţii imobiliare, caritasul. Toate la un loc reprezentând dorinţa avidă, sălbatică, de îmbogăţire rapidă, peste noapte. Într-un cuvânt: legea junglei. Au dispărut cartelele şi au apărut alimentele de bază. Au dispărut întreprinderi mari şi uzine cheie, vândute pe valută. Privatizările au dat frâu liber concedierilor, apăruse şomajul, dispărând siguranţa zilei de mâine. Şi punând capac la toate, apăruseră drogurile, prostituţia şi clanurile. Apăruse mafia, inevitabilă şi pregnantă, peste tot.

Un soare cam zgârcit mângâia cu razele sale călduţe, viaţa trepidantă ce se lupta pentru supravieţuire.

Început de septembrie. Încă puţin şi începeau şcolile, liceele, facultăţile. Se termina vacanţa. În curtea lui Fane, aceeaşi linişte şi voie bună. Sub bolta încărcată cu struguri, la o masă, stând faţă în faţă, doi tineri. Un băiat şi o fată. Oare cine erau? El, frumos foc, înalt, bine făcut, cu un păr negru, ondulat. Ea, la fel de frumoasă, puţin scundă, grăsuţă şi cu un păr blond, creţ, creţ, creţ.

Feminitatea adolescenţei se profila, împungând obraznic bluzița.

Erau Tomi şi Eli, foştii copilaşi ce lipăiau în picioruţele goale prin curte. Acum, el student la drept. Ea, în ultimul an de liceu. Râdeau şi pălăvrăgeau, bine dispuşi. Acum, după 12 ani de la tragedie, s-au obişnuit cu noii lor părinţi. Eli o avea pe mami pe care o iubea, iar Tomi pe tată, cum îi spunea de ani buni.

Lângă cuşca lui Bob care murise cu ani în urmă, doi copii jucau ţintar pe treptele casei. Erau comoara inestimabilă a lui Fane şi a Magdei. Doi copii superbi, lipicioşi, drăguţi, cu părul creţ şi cu gândul numai la pozne. Un

băieţel şi o fetiţă. Asta născuse Magda, după căsătorie. Erau gemeni. Mădălin şi Mădălina, iar în familie, Madi şi Lina. Erau lumina ochilor lor. În bucătărie, buni şi buna, mai bătrâni cu 12 ani, trebăluiau prin bucătărie. Lipsea Fane. Era plecat în delegaţie. Tot achizitor. Acum, purta şi el ochelari de vedere şi avea un început de burtică. În rest, toate bune şi la locul lor. După ce-i spuse ceva lui Tomi, Eli se ridică şi făcându-i cu mâna, dispăru pe poartă. Tomi scoase din mapă un manual şi începu să studieze paragrafe de drept.

În pragul casei apăru Magda. Cu câteva kilograme în plus, cu şolduri puţin proeminente, cu părul legat la spate, cu acelaşi surâs plin de bunătate. Plesnind de sănătate, era Magda, sărită de 40 de primăveri. Etalând o frumuseţe matură, părea o piersică coaptă ce parcă te îmbia să o muşti. Într-un cuvânt, era o femeie superbă şi apetisantă. Coborî treptele la cei mici:

-Ce fac îngeraşii mei?

Lina ridică privirea, înlăturând cu mânuţa de pe frunte, şuviţele rebele de păr.

-Mami, şmecherul acesta, iar m-a păcălit. Mi-a luat aproape toate bobiţele de fasole.

Magda râzând, îi îmbrăţişă, sărutându-i cu drag:

-Bine, bine! Madi, dragule, nu-ţi mai necăji surioara. Eşti doar băiat mare. Ia, ia să văd mânuţele… V-aţi spălat pe ochişori? Dar pe dinţişori?

Amândoi, râzând, îşi arătară dinţii.

-Bine; am doi îngeraşi cuminţi şi dragi.

-Mami, mi-e foame!

-Bine, Madi! Ia, lăsaţi ţintarul şi, fuguţa, amândoi la buna. Vă aşteaptă cu lăptic şi magiun.

Lina şi Madi o tuliră ţopăind spre bucătărie. Magda privi prin curte.

-Tomi, unde-i Eli?

-A plecat până la Modern.

-Bine, Tomi, dac mă caută cineva, sunt la baie. Mă apuc de spălat rufe.

-Bine, mami.

Magda intră în casă. Pe hol sortă în grămăjoare ce avea de spălat: lenjerie, cearşafuri, prosoape, cămăşi, bluze, pantaloni. Tot ce avea buzunar era controlat. Ca întotdeauna au apărut de toate: bilete de tramvai şi autobuz, un tub de gumă de mestecat, bonuri de la cumpărături, un pieptene. Tot scotocind buzunarele, Magda scoase la iveală o hârtie împăturită. O găsise în buzunarul unui pantalon de-al lui Tomi. Despături hârtia. Surpriză! Un bilet de amor!

Nu-i venea să creadă. Un scris frumos şi citeţ. Se aşeză pe scaun. Emoţionată, citi biletul pe nerăsuflate. După conţinut, era de la o fată. Deci, Tomi avea o prietenă. Sau o iubită. Reciti cu plăcere textul ce emana o iubire pătimaşă şi plină de pasiuni.

„Scumpul şi dragul meu Iubi,

De-abia aştept să rămânem singuri, ca să putem să ne întâlnim şi să ne iubim.

Iubind, iubeşti iubirea;
Şi dorind, vrei dăruirea!
De-abia aştept să te pap: bucățică cu bucățică!

A ta pe veci,
Iubi!”

Doamne! Ce cuvinte pline de dorințe, de dragoste pură şi de pasiune! Oare cine-o fi fata pe care a vrăjit-o Tomi? Ce suflet neprihănit i-o fi căzut cu tronc? Zâmbind fericită, strecură biletul în buzunarul şorțului, ieşi pe prispă, coborî treptele şi se apropie agale de Tomi care o priva mirat:

-Mami, parcă spuneai că speli rufe.

-Da, Tomiță, voiam să spăl rufe, dar ceva neprevăzut mi-a întrerupt spălatul.

-Nu înțeleg.

-Tomiță, băiatul mamei, de ce te fereşti de mine? Sunt mama ta şi te-am învățat să nu avem secrete unul față de altul.

-Ce secrete, mamă? Nu ştiu.

-Tomiță, să fim serioşi. De acum eşti bărbat în toată puterea cuvântului. Mâine poimâine eşti avocat. De ce nu mi-ai spus că ai o prietenă?

Tomi o privi oarecum fâstâcit.

-De unde ştii?

Drept răspuns, Magda scoase biletul din buzunar şi zâmbind, îl aşează pe masă. Tomi îşi aruncă fugitiv privirile pe bilet.

-De unde îl ai?

-A apărut singur, Tomiță. Di întâmplare. Poate nu ştii, dar când spăl rufe, totdeauna verific buzunarele şi le golesc de cele uitate în ele.

-Am înțeles! – se pocni cu palma peste frunte. – Ce tâmpenie! Să uit biletul în buzunar!

Îşi privi mama:

-Deci, ai aflat! Acum ştii! Ei da, am o iubită!

-Şi ce-i cu asta? E firesc şi normal. Dragul meu, la vârsta ta e în firea lucrurilor. Cândva am fost şi eu tânără. Şi am iubit. Pe tatăl tău.

-Mami!! – Îi luă mâna, sărutând-o.

-Da, Tomiță, băiatul meu drag. Hai să nu dramatizăm. Ți-a venit vremea să iubeşti. Cu asta basta. Dar te rog să mă lămureşti un lucru pe care nu-l înțeleg. De ce fata care îți scrie atât de frumos şi în cuvinte atât de sentimentale, începe cu **Iubi** şi termină tot cu **Iubi.** Nu înțeleg. Dragă Iubi, adică tu, şi, A ta Iubi, adică ea.

Toni începu să râdă.

-Aşa ne alintăm noi. Eu îi spun Iubițică, iar ea îmi spune Iubițel. Ai înțeles?

-Da, Tomiță, am înțeles. – Îl privi zâmbind. Dar mămica ta vrea să ştie ceva.

-Ce? Spune, mami, te ascult.

-Tomiță! Cine-i fata? Iubițica ta. Dacă ai vrea şi tu, eu mi-aş dori s-o cunosc. Invit-o într-o zi la noi, să ne cunoaştem.

-Mamă, n-are nici un sens.

-Nu înțeleg. Tomiță, îmi ascunzi ceva? De ce nu vrei s-o cunosc? E cumva mai în vârstă?

Tomi zâmbi.

-Nu, mami. E mai tânără ca mine cu doi ani.

-Dumnezeule! Are doar 18 ani! Bine, nu contează. Dar de ce o ascunzi?

-N-o ascund, mami! E la vedere! O cunoşti, mami! De 12 ani!

-Pentru Dumnezeu! Nu înțeleg nimic!

Calm, imperturbabil, Tomi îşi privi zâmbind mama în ochi.

-Ştiu că nu te aşteptai, dar asta e. Iubirea nu alege. Săgeată fără cruțare, neținând cont de nimic. Da, mami!! O iubesc şi mă iubeşte! Ne iubim! Iubițica mea dragă este Eli!!!

Magda rămase năucă, perplexă. Câteva clipe se aşternu tăcerea. Îngropându-şi fața în mâini, Magda murmură:

-Doamne, Dumnezeule, cum se poate aşa ceva? Tomiță, pentru Dumnezeu, îți dai seama ce ați făcut? Atât tu cât şi Eli?

-Da, mami, ne dăm seama. Ne iubim, mami. Nu-i o aventură trecătoare de o noapte, ci o iubire sinceră şi curată, ce va dăinui toată viața.

-Tomiță, gândeşte-te bine. Aşa ceva nu se poate! Ce-o să spună lumea? Eşti fratele…

Tomi o întrerupse:

-Ştiu, mami, ştiu ce vrei să spui. Că sunt fratele ei. Aşa o fi. Aşa ne ştie lumea, vecinii, prietenii. Dar realitatea? E cât se poate de logică: nu suntem frați. Decât cu numele. Eu sunt fiul tău şi al lui Popişteanu, iar Eli e fata lui Ştefan şi a Eleonorei. E clar?

Magda îl privea pierdută

-Foarte clar, Tomiță, ai dreptate. Dar încă o dată: ce va spune lumea?

-Mami, pentru Dumnezeu, ce treabă am eu cu lumea? Suntem doi tineri din două familii diferite, care, datorită împrejurărilor tragice de acum 12 ani, au copilărit împreună şi au crescut mari, ocrotiți părinteşte de cei rămaşi în viață. Voi, la rândul vostru, atât tu cât şi tatăl lui Eli, v-ați unit destinele şi ne-ați crescut ca pe copiii voştri. Tati nu a ținut cont că sunt fiul lui Popii, iar tu n-ai ținut cont că Eli e fiica Elei. Ne-ați crescut şi ne iubiți reciproc. Dar iată că destinul s-a hotărât să ne unească inimile într-o dragoste sinceră şi de durată.

O luă de umeri, privind-o fix: Mami! Nu trebuie să-ți faci atâtea griji. Ce treabă avem noi cu lumea din jur? Fiecare cuplu îşi trăieşte viața aşa

cum crede de cuviință. Suntem o familie unită, plină de dragoste şi respect reciproc. Atât tu cât şi tati v-ați înțeles şi v-ați iubit reciproc. Rezultatul? Se vede foarte clar. – Întinse mâna spre treptele prispei. – Priveşte, mami şi fii mândră: acolo se joacă doi bobocei, două sufletele neîntinate. Fructul iubirii voastre. Ei sunt rodul dragostei voastre. Frați adevărați. Dar, nu vor putea niciodată să-şi unească destinele. Asta în cazul dacă s-ar îndrăgosti. Pe când noi? Iartă-mă, mami că am vorbit atâta. N-am vrut decât să realizezi adevărul, realitatea.

Magda îl privea emoționată.

-Tomiță, băiatul meu drag, poți să deschizi un cabinet.

-Cum adică?

-Dragul mamei, ai stofă de avocat. Ai pledat pentru dragostea voastră cu atât patos şi cu atâtea argumente reale şi de netăgăduit, încât m-ai convins. Nu ştiu ce-o să fie în continuare, dar m-ai cucerit.

-Mulțumesc, mami pentru înțelegerea ta de mamă şi pentru acceptarea necondiționată privind iubirea noastră reciprocă.

Îi sărută mâinile. Magda îl privea mângâindu-l:

-Dragul mamei! Doamne! Ce mi-a fost dat să aud şi să aflu! Tomiță al meu şi Eli îndrăgostiți!

-Da, mami, îndrăgostiți. Ne iubim şi în viitorul apropiat va apărea o nouă familie.

-Tomiță, vreau să te întreb ceva. Dar să fii sincer: Unde vă întâlniți?

-Pe unde apucăm. Repede, în fugă. Aici, când tu şi tati sunteți plecați, sau aiurea. Nu ținem cont.

-Doamne, ce mi-a fost dat să aud! Tomi, - îl privi în ochi. – Trăiți împreună?

-Da, mami. E firesc şi normal.

-De când?

-Nu ştiu exact. În orice caz, de câteva luni bune.

-Şi… Îi ocoli privirea – Mi-e şi jenă să te întreb. Dar fie, eşti copilul meu. Vă feriți?

-Da, mami. Dar acum însă, e inutil.

-Cum aşa?

Tomi o privi zâmbind.

-Aşa bine. E însărcinată.

-Doamne!...De când?

-De aproape o lună.

Magda îşi luă capul în mâini.

-Dumnezeule! Ce aud? Eli, fetița mea dragă, gravidă cu băiatul meu. Ei, nu, asta a pus capac la toate.

Tomi începu să râdă:

-Capac, necapac, dar la anul vei deveni bunică. O bunică tânără şi frumoasă.

-M-ați năucit! Bine, dar şcoala?

-Nici o grijă, mami. Am discutat amândoi. Cam prin luna mai va naşte, iar în iunie-iulie, va da bacalaureatul. Va sta acasă un an-doi, să crească bebeluşul, iar apoi se va înscrie la medicină. Vrea să se facă medic.

-M-aţi dat gata. De-abia aştept să dau ochii cu ea. Ştrengăriţa!

Poarta scârţâi şi în curte apăru Fane. Vesel ca întotdeauna, se apropie de ei. Se îmbrăţişară.

-Bună! Ce-mi face nevestica? Dar frumuşelul?

Magda şi Tomi se priveau stingheriţi.

-Ce-i cu privirile astea? Îmi ascundeţi ceva?

-Tati, am dat-o în bară.

-Cum aşa?

-Mami a aflat! A aflat tot!

Magda îl privi încremenită:

-Cum? Îl apucă pe Fane de mână. Ai ştiut?

-Da, Magda, am ştiut. Era secretul meu şi al lui Tomi.

-Şi mie de ce nu mi-aţi spus?

-De chichi şi de doi lei ridiche!

Începu să râdă cu poftă.

-Îţi arde de glume! De când ştii?

-De când i-am prins. Întâmplător.

-Cum aşa?

-Uite-aşa. Se sărutau cu foc sub copacul acela. Parcă erau doi porumbei. Cioc în cioc!

-Năzdrăvanilor! Auzi! Să nu-mi spună nimic!

Mâlc amândoi.

-Fane, cineva a încurcat borcanele.

-Ce mai e? Se iubesc şi cu asta basta!

-Da?... Atunci stai şi ascultă. Tomi, spune-i lui tati ce-l aşteaptă!

-Tati, ţine-te bine. Trebuie să-ţi dau o veste. La anul, cam prin aprilie-mai, va ateriza în casa noastră o bărzucă. Vrei, nu vrei, dar vei deveni bunic.

Uimit, Fane îi privea pe amândoi parcă hipnotizat. Magda îl privea zâmbind.

-Nu spui nimic?.... Ţi-a pierit graiul?

Revenindu-şi, Fane explodă: îl luă pe Tomi în braţe, învârtindu-se cu el.

-Doamne! Tomiţă!...Frumuşelul meu, de ce nu mi-ai spus?

Magda îl privi mirată.

-N-ai ştiut?

-Nu! Bomba asta n-am ştiut-o!

-Ce bine-mi pare! Aşa cum n-am ştiut eu de Tomiţă şi de Eli. Doi şarlatani. Buni de urecheală.

Râzând, se îmbrăţişară toţi trei.

-Tomi, acum îmi dau seama. Am făcut o mare greşeală. Nu mi-am dat seama. Spune-mi sincer: Unde vă întâlniți?

-I-am spus şi lui mami. Pe unde apucăm.

-Aşa care va să zică. Doi tineri frumoşi, focoşi şi plini de viață, viitori părinți, se întâlnesc şi se iubesc prin toate coclaurile. E strigător la cer.

Scoase din buzunar legătura de chei, luă una şi i-o întinse lui Tomi care-l privea mirat.

-Ține! Vezi că lângă Modern e o chichineață cu un atelier de reparat ceasuri. Tot acolo se multiplică şi chei. Faceți-vă două chei şi fiți fericiți.

-Tot nu înțeleg. Ce-i cu cheia asta?

-Cheia asta descuie apartamentul vostru. De la bloc. În curând va deveni căminul vostru. Dar acum, când vreți să vă întâlniți, vă duceți acolo şi nu aiurea, cum ai spus. Clar? Tot acolo, acum vreo 12 ani, am trăit clipe de fericire cu mămica ta. Când vrei, pune-o să-ți povestească treaba cu onomastica.

Magda, râzând, îl pocni pe spinare.

-Fane, te rog!...Vezi că ai sărit calul!

Fane, tot râzând, îi sărută mâinile.

-Iartă-mă! Fericit cum sunt, nu mi-am dat seama. M-a luat valul. Încă o dată: iertare!

-Bine, te-am iertat! Nebunaticule! Haideți în casă la o cafea.

-Duceți-vă voi. Vin şi eu. Rămân s trag două fumuri.

-Tomi şi Magda intrară în casă. Aprinzându-şi o țigară, Fane se aşeză pe bancă. Zâmbind, luă biletul de pe masă. Îl citi. Recunoscu scrisul. Fetița tatei! Acum, viitoare mămică! Iar el bunic! Doamne! Cât îi iubea!... Reciti biletul. Auzi, ce chestie. Dragă Iubi, a ia Iubi! Cum vine asta? Parcă era un cifru a doi agenți sub acoperire.

Pe prispă apăru Magda:

-Fane, se răceşte cafeaua!

-Da, dragă! Vin acuşi. Mintenaş!

Se ridică şi legănându-se ca o rață, o luă spre casă, repetând în gura mare:

-Dragă Iubi!... A ta Iubi!... Dragă Iubi!!!...A ta, Iubi! Mamă, ce le mai bubuie mintea!!! Se pare că Destinul le-a redat fericirea!!!

***

E P I L O G

Un proverb sună cam aşa: Cum îți aşterni, aşa dormi. Aşa o fi. Dar nu în cazul Mogoşoaia. În cazul de față, proverbul nu are nici un fel de logică.

Una este viața cotidiană a fiecărui muritor, cu vicisitudinile ei inerente şi alta e când viața cuiva este bulversată de ceva ieşit din comun, implacabil, imprevizibil.

Una e să n-ai unde dormi datorită, să-i zicem, viciului de a fi alcoolic, şi alta e să te trezeşti peste noapte, bogat, printr-o moştenire sau un câştig fabulos, la loterie.

Aici intervine destinul. Şi tot aici se potriveşte un alt proverb:

Ce ți-e scris, în frunte ți-e pus.

Fiecare om are destinul lui. Nu există doi oameni cu acelaşi destin. Aşa cum nu există doi oameni cu aceleaşi amprente.

Se spune că bucătăreasa vasului a întârziat şi nu a mai plecat cu vasul. Destinul a lăsat-o în viață. Poate trăieşte şi azi.

Un bidon gol a salvat un copil de la moarte. Destinul l-a scos în cale.

Tot destinul a vrut ca două ființe, ulterior îndoliate, respectiv un bărbat şi o femeie, care aveau fiecare o familie şi copii, să fie colegi de muncă în aceeaşi întreprindere.

Datorită acestui fapt, şi-au unit destinele, dăruind copiilor lor un tată şi o mamă.

Şi tot destinul a vrut ca aceşti copii, ajunşi adulți, să-şi unească la rândul lor destinele, formând o nouă familie.

Cred că ajunge.

Altfel va trebui să scriu o altă nuvelă. Ar fi o idee. Nu ştiu.

Poate.

Galați, 17 iulie 2008

MICUȚA ORFELINĂ

-moment dramtic de acum jumătate de veac-

CADRUL SCENETEI

(Noapte. O stradă pustie. În întunericul de nepătruns al străzii, un felinar împrăştie în jurul său o lumină anemică, bolnăvicioasă. Jos, la piciorul felinarului, o fetiță zgribulită de frig. Nu i se vede decât umbra în profil şi foarte vag, rochiță ruptă ferfeniță. E în picioarele goale iar lângă ea, un paner mic cu seminţe. Aşezată la piciorul felinarului, stă nemişcată, cu genunchii strânşi şi capul rezemat de stâlpul felinarului. Privirea îi este pierdută în gol. Probabil că se gândeşte la ceva. Liniştea nopții e mângâiată de sunetele înfundate ale unui ornic îndepărtat).

FETIȚA: (*numărând rar, apăsat, dar parcă absentă, bătăile ornicului):* Unu…doi…trei…patru…cinci….şase…şapte…opt….nouă…zece… (*Bătăile ornicului încetează iar fetiţa continuă, aparte şi tristă):* De-abia e zece…Ce lungă e noaptea asta…şi ce neagră. Până la ziuă mai e mult, tare mult….Şi mi-e atât de foame! Atât! Azi n-am vândut aproape nimic şi nici nu am mâncat de-ajuns. (*pierdut)*: Acuma, de-aş avea o bucăţică de pâine...ce bine-ar fi… (*cu vocea tot mai pierdută):* Măcar atât cât pot muşca o gură plină. Dar nu-i nimic. Mă culc şi-mi trece… Nu-i prima zi. Când dormi, nu simți foamea şi nici frigul. La stadion vine mâine lume multă. Poate am să vând seminţe mai multe. Voi mânca şi pentru azi.

(Se mişcă, ia panerul cu seminţe şi se întoarce cu faţa la public, cu gândul să-şi aranjeze culcuşul. Dând cu ochii de public, rămâne nemişcată, cu panerul ridicat în aer, privind foarte mirată. Încet de tot, cu aceeaşi mişcare întipărită pe față, se apropie cu paşi lenți de rampă. Priveşte în sală).

FETIȚA (*ducându-şi mânuța la frunte):* Oare ce-i cu mine?... Visez?... Sau poate… Unii spun că atunci când ți-e tare foame… începi să vezi râuri de lapte şi miere… munți de ciocolată, căsuțele sunt de zahăr, iar luna este o turtă dulce. Eu însă văd lume, lume multă ce mă priveşte curioasă. De ce oare? Poate aşa trebuie să fie visul. (*privind lumea):* Văd oameni mari… (*zâmbind trist):* şi copii!... Băieți…fetițe… Ce frumos sunt îmbrăcați! M-aş duce între ei să le pipăi hainele. Trebuie să fie moi, călduroase. Să încerc. (*se apropie foarte mult de rampă şi scoate un țipăt; se aşează şi priveşte peste rampă, jos, speriată):* Ce prăpastie mare şi neagră! Era să cad în ea. (*după o pauză, privind publicul):* La ei nu mă pot duce. Îmi pare rău. Aş vrea să stau cu ei de vorbă şi să le povestesc. Dar cum? Oare m-ar auzi?... (*cu glasul mai ridicat):* Copii, mă auziți?
COPIII DIN SALĂ: Daaaa!...
FETIȚA (*înveselindu-se, dar tristă, totuşi):* Ce bine-mi pare că mă aud. În vis măcar să pot vorbi cu cineva. (*cu glăscior înalt):* Copii, vreți să vă povestesc ceva?
COPIII DIN SALĂ: Daaaaa!!!....
FETIȚA: Atunci, ascultați. (*sub felinar, cu fața spre public).* Mă numesc Mara. În țara unde eu trăiesc, nu toți copiii sunt ca voi, sunteți îmbrăcați frumos şi curați de asemenea. Aveți haine călduroase şi mâncare caldă…Aveți poate şi un pat unde dormiți şi o mamă ce vă mângâie şi vă îngrijeşte. Sunteți fericiți, ca toți copiii din frumoasele basme şi poveşti. Eu însă, ca şi alți copii aidoma mie, din țara mea, trăim cu totul altfel. Casa noastră este strada, noaptea rece şi neagră este somnul şi patul nostru, gardiştii ne trezesc şi ne alungă – țin locul mamei, iar bătăile lor sunt mângâierile noastre. Cam asta e viața noastră.

Pe mama nici n-o cunosc. Iar tata ştiu că a murit. Nici nu-l mai țin minte.

Mă priviți curioşi. De ce oare? Vă întrebați poate, ce caut noaptea pe stradă? Am să vă spun. Înainte, dormeam sub un pod mare din oraş. Acolo era parcă mai cald. Îmi era însă frică. Era tare întuneric iar şobolanii chițăiau, sărind pe mine şi trezindu-mă din somn. Speriată, am fugit de acolo. Acuma dorm aici, sub felinar. Îmi este frig dar am lumină, iar şobolani nu mai sunt. Dacă vreun gardist mă ia la goană, mă duc în altă stradă, la un alt felinar şi-mi continui somnul. (*Tăcere).*

Văd cum mă priviți ca pe o fetiță din vreo poveste. Poate credeți că ceea ce vedeți este un basm şi atâta tot. Nu, copii, în țara mea, ceea ce vedeți nu se cheamă basm, ci viața noastră. Voi nu ştiți ce-i aia foamea, frigul. Voi nu ştiți ce înseamnă să fii mic şi singur, încât, de multe ori, ai dori să adormi şi să nu te mai trezeşti niciodată.

Să ştiți, copii, ceea ce voi citiți în poveşti, în țara mea – e viața multor copii ca mine. Basmele sunt multe. Cred că ați citit poveşti cu împărați puternici şi regi buni şi miloşi. Să ştiți că nu-i adevărat. Şi noi avem un rege, care, se spune că-i foarte bun. Priviți la mine şi vedeți bunătatea şi mila lui regească!

N-am mâncat de ieri nimic, mi-e frig, picioarele nu le mai simt. Parcă ar fi de lemn. De ce oare?

Nu ştiu din ce ţară sunteţi, dar cred că n-aveţi rege. Se cunoaşte după feţele şi hainele voastre. Copii, preţuiţi viaţa pe care o duceţi. E atât de bine să ai o mamă şi o bucăţică de pâine! Pe când eu? Aş vrea tare să mor. Ştiţi, copii, m-am gândit de multe ori. Aş dori ca oamenii să-mi semene pe pământ seminţe. Floarea soarelui să crească mare, mare de tot… galbenă şi frumoasă. Seminţele să se scuture la căldura soarelui, să se prăjească, iar morţii din morminte, groparii şi paznicii cimitirului, să vină şi să cumpere. Atunci, aş avea bani mulţi. Aş mânca bine, m-aş sătura şi eu odată şi mi-aş cumpăra poate şi hăinuţe calde.

Până atunci însă, (*cu vocea din ce în ce mai pierdută),* mi-e atât de foame! Atât!... De-aţi şti!... (*şi mai pierdut):* Mi-e somn şi parcă s-a făcut mai cald. Copii, nu mai simt frigul. Ce bine este!...Uite, mi-a trecut şi foamea. (*pierdut de tot, aproape şoptit):* Aşa aş vrea să fie întotdeauna.

(*Ornicul începe să bată din nou, iar fetiţa numără din ce în ce mai stins):*
FETIŢA: Unu… doi…trei… patru….cinci…şase…şapte…

(*Căpşorul îi cade pe piept; corpul i se apleacă, alunecă încet de pe stâlpul felinarului şi cade pe caldarâm. Ornicul bate mai departe, rar şi sonor, anunţând miezul nopţii.)*

CORTINA

octombrie 1958

MINUNEA DIN SĂTUC

Dragi copii,

Fetițe dragi şi băieței poznaşi. Stați cuminței şi ascultați o poveste frumoasă despre un copilaş ca şi voi.

Un băiețel cuminte care-i iubea foarte mult pe tăticul şi pe mămica lui. Locuiau împreună la marginea unui sătuc, într-o căsuță de chirpici. În curticica lor cea mică, aveau o fântână şi o magazie veche şi dărăpănată. Lângă casă era un nuc mare şi bătrân. La umbra lui, mai multe găinuşe, doi cocoşei şi un cârd de rățuşte se foiau de colo-acolo, tot ciugulind prin iarbă. Lângă magazie, priponită de un par, o căpriță bălțată moțăia la soare. Cam asta era gospodăria celor din poveste. Tatăl lui Dorel muncea ca argat pe moşia unui boier din sat.

Aaaa! Am uitat să vă spun. Dar cred că v-ați dat seama. Pe băiețelul cel cuminte îl chema Dorel. Cu toate că avea vreo şase anişori, o ajuta pe mămica în gospodărie. Făcea curat prin curte şi avea grijă de găinuşe şi de rățuşte. Le umplea troacele cu apă proaspătă, iar dimineața şi seara le dădea tainul zilnic: grăunțe şi iarbă tocată. De asemenea, avea grijă să adune ouşoarele de la găinuşe şi rățuşte.

Ei, dar acu' e acu'. La rădăcina bătrânului nuc era un butoi vechi, răsturnat, fără capac. Înăuntru, se vedea ceva mişcându-se.

Oare ce era? Voi ştiți?...Ați ghicit!...Nu?...

Atunci vă spun eu. Era căsuța lui Grivei, stăpânul curții. Somnoros, cu boticul pe lăbuțe, privea plictisit la orătăniile ce ciuguleau.

Ei, acu' ați ghicit? Cred că da! Era cățelul lor drag, paznicul gospodăriei. Un cățel jucăuş, plin de viață, năstruşnic, ce se juca împreună cu Dorel, alergându-se prin curte unul după altul. O dată pe zi, mămica mulgea căprița pentru ca Dorel să aibă lăptic proaspăt.

Şi aşa trăiau în pace, de la o zi la alta, mulțumindu-se cu puținul pe care-l aveau.

Dar iată că într-o zi, mămica lui Dorel s-a îmbolnăvit. După câteva zile, a căzut la pat.

Disperat, tăticul a dat sfoară în țară. Au venit mai multe bătrânele, încercând s-o lecuiască pe femeie, cu leacuri băbeşti. Degeaba. Mămica se simțea tot mai rău. Au venit şi din alte sate, tot felul de vraci. Nici un rezultat. Mămica lui Dorel se topea încet-încet, ca o lumânare.

Atunci, la rugămințile tăticului, boierul a trimis un doctor. După ce a consultat-o pe mămica, doctorul a ieşit cu tăticul în curte. În timp ce vorbeau, doctorul îi arăta cu mâna nucul. Fiind prin curte, în apropiere, Dorel a văzut şi

a auzit toată discuția dintre doctor şi tăticul său. De atunci, se tot uita în fiecare zi la nuc.

Oare de ce?

Ce i-o fi spus nenea doctorul când a arătat cu mâna nucul?

Aveți nițică răbdare şi o să aflați.

Trecuse vara şi se făcuse toamnă, cu ploile ei mărunte şi reci. Tot păşind pe covorul de frunze, Dorel privea la frunzele ce cădeau, plutind, din nuc. Şi devenea din ce în ce mai gânditor. Cât de curând vor rămâne singuri. Atât el cât şi tăticul lui. Mămicuța lui dragă era pe moarte. Lângă patul în care zăcea, tăticul a adus un taburet pe care a aşezat o cutie de chibrituri şi o lumânare.

Curios, Dorel îl întrebă:

-Tăticule, de ce ai pus lângă capul mămichii chibriturile şi o lumânărică?

Cu lacrimile şiroind, tăticul îl luă în brațe.

-Aşa trebuie, puişorul tatii. Când mămica se va înălța la cer, acolo, are nevoie de o luminiță.

Dorel nu înțelegea ce-i spune tăticul. Privindu-l, îi ştergea cu mânuța lacrimile de pe obraji.

-Tăticule, te rog frumos, nu mai plânge. Dacă mămica pleacă în cer cu treburi, o vom aştepta să se întoarcă. Nu-i aşa?

Izbucnind în plâns, tăticul îl strânse la piept, neştiind ce să răspundă.

-Puiul meu drag, eşti prea micuț ca să înțelegi ce se întâmplă cu mămica ta. Fiind tare bolnăvioară, mămica ta va pleca dintre noi şi va rămâne în ceruri pentru totdeauna.

Dorel, cu ochişorii în lacrimi izbucni:

-Cum se poate aşa ceva? De ce să rămână acolo? Atunci, cine va mulge căprița? Cine îmi va da lăptic? Cine?...

Tăticul n-a mai spus nimic. Strângându-l în brațe, plângea în hohote. Dorel nu ştia cu înseamnă cuvântul moarte. Era prea mic.

Mai trecură câteva zile. Cum se trezea, Dorel se ducea la nuc. Încet, încet, vântul şi ploile goliră nucul de frunze. Ici şi acolo, pe la poale, se mai vedeau frunze răzlețe tremurând pe crengi.

Atunci s-a întâmplat ce s-a întâmplat.

Într-o după amiază, venind acasă de la muncă, tăticul nu-l mai găsi pe Dorel. Nu era nicăieri.

Nici la căpătâiul mamei ce abia mai respira şi nici în curte.

Unde putea fi? Voi ştiți?...

Îl căută şi în magazie. Nu erau decât găinuşele şi rățuştele. Îl căută până şi-n cuşca lui Grivei. Nimic. Dorel – nicăieri. Tot privind şi căutând, la un moment dat auzi un foşnet ce venea parcă de sus. Ridică privirea. Rămase mut. Nu-i venea să creadă ce vedea. Scara pe care dormeau găinuşele în magazie, ajunsese rezemată de trunchiul nucului. În nuc ce să vezi? Dorel!!! Cocoțat pe-o creangă groasă de la poale, meşterea ceva.

Îngrozit că ar putea să cadă, tatăl se duse repede sub creangă, cu privirea la copil.

-Dorel, pentru Dumnezeu, ce cauți acolo?

De sus, Dorel îl privea vesel.

-Gata, tăticule, aproape am terminat.

Tatăl nu înțelegea nimic.

-Ce ai terminat? Ce năstruşnicii ți-au mai trecut prin cap? Coboară imediat.

-Cobor, tăticule, cobor. Imediat. Numai o țâră. Gata! Am reuşit!!!

Dorel începu să coboare scara. Tăticul îl privea mirat.

-Ce ai reuşit?

Cu nişte sforicele în mânuțe, Dorel țopăia vesel în jurul tăticului.

-Am reuşit, tăticule! Am reuşit! Mămica nu mai pleacă nicăieri. Ce bine-mi pare!!!

Tăticul îl privea din ce în ce mai uimit.

-Dorel, te rog, linişteşte-te. Spune-i lui tăticu' ce ai făcut. De ce eşti aşa de vesel?

-Sunt, tăticule, sunt. Cum să nu fiu vesel? Am reuşit să leg frunzele ce-au mai rămas.

-Să legi frunzele?...Nu înțeleg! Dorel, ce vrei să spui?

-Îți spun, tăticule, îți spun. Am auzit ce-a spus nenea doctoru' când a fost la noi.

-Doctorul?

-Da, tăticule, nenea doctoru'. A spus că mămica va pleca dintre noi când va cădea ultima frunză din nuc.

Tăticul îl privea din ce în ce mai mirat.

-Şi? Ce legătură are mămica ta cu frunzele din nuc?

-Are, tăticule! Are! Legând cu sforicele frunzele ce-au mai rămas, înseamnă că mămica mea nu mai pleacă nicăieri. Rămâne cu noi. Nu-i aşa? Spune, tăticule!

Dându-şi seama la ce s-a gândit Dorel cu mintea lui de copil, tăticul, emoționat, îl luă în brațe, strângându-l la piept cu toată dragostea:

-Dragul meu băiețel! Cum ți-a putut trece prin cap aşa ceva? Să legi frunzişoarele rămase ca să nu plece mămica… O, Doamne! Ce copilaş mi-ai dăruit!!!

Dragi copii, atunci s-a produs minunea cea mare. În noaptea aceea s-a întâmplat ceva.

Doamne Doamne, care vede şi ştie tot, emoționat de ceea ce făcuse Dorel pentru ca mămica lui cea dragă să nu mai plece, s-a gândit la ceva.

S-a gândit şi a făcut. În noaptea aceea s-a produs minunea. Găinuşele din magazie cotcodăceau, iar Grivei, cu blănița zburlită, lătra mereu speriat.

Dimineața, când tăticul s-a dus la mămica în cameră, patul era gol.

Nu-i venea să creadă. Val-vârtej ieşi în curte. Rămase încremenit. Ca şi când nimic nu s-a întâmplat, mămica lui Dorel mulgea căprița.

Da, copilaşi dragi.

Doamne Doamne s-a îndurat şi, de dragul lui Dorel, a lăsat-o pe mămica lui scumpă, în viață, făcând-o sănătoasă.

Cam asta a fost povestioara din seara asta. Toate s-au terminat cu bine, iar tăticul, Dorel şi mămica lui cea minunată, poate mai trăiesc şi azi.

Dar ce văd? Mi se pare mie, sau Moş Ene vine pe la gene? Hai, fuguța la culcare! Să vă fie somnul lin! Dormiți în pace! Noapte bună, îngeraşii mei. Noapte bună!...

1 octombrie 2008

Stanislav Lacomchin

S U M A R

	Pag.
GHEŞEFT	2
MOGOŞOAIA	30
MICUŢA ORFELINĂ	81
MINUNEA DIN SĂTUC	84

***